

THE
LAST FANTASY
RETURN

เลอจันร์

วิชาแห่งลูกผู้ชาย

“ถอนตัว!” ไทโรร้องเสียงหลง เมื่อได้ยินโซเลมบอกออกมาว่าจะถอนตัว
ส่วนหนึ่งเพราะไทโรยังอารมณ์ค้างจากที่โดนโรชินแคร่ย์ว์โมโหมา เทรช
เลยต้องเข้ามาห้ามและหันไปถามโซเลมแทน

“ทำไมถึงจะถอนตัวล่ะ”

“ไม่ใช่แค่นั้นนะ แต่อยากให้พวกนายถอนตัวด้วย ส่วนเหตุผล...บอกไม่ได้”
คำตอบของโซเลมทำเอาไทโรแทบจะเข้ามาเอาเรื่อง แต่พอโดนเทรชหันมา
จ้องใส่ ไทโรเลยพยายามสงบใจลง

“เหตุผลที่บอกไม่ได้สินะ” เทรชพยายามทำความเข้าใจ ซึ่งโซเลมก็พยัก
หน้าเป็นการตอบกลับ

“แต่เชื่อเถอะ สงครามครั้งนี้มันมีเหตุผลของมันอยู่...เหมือนกับพวกเรานั้น
แหละ”

“เหมือน...สินะ” เทรชผงกหัวเป็นเชิงว่าเข้าใจทันที

“ไม่ได้เหมือนในเรื่องวิธีการหรือผลลัพธ์หรอก แต่จะว่าไงดีล่ะ...คนที่
พ่อค้าอย่างฉันจะมีข้อปฏิบัติอยู่อย่างหนึ่ง ซึ่งก็คือการไม่ทำให้กำไรเพิ่มขึ้นถึงขีด
สุดของพีดาน” โซเลมพยายามเรียบเรียงโดยไม่ให้ไปกระทบกับทวีปตะวันออก

“เพราะการกำไรเกินควรจะทำให้คนอื่นหมดความเชื่อมั่นสินะ” เทรช

ตอบกลับ

“ถูกต้องแล้ว คุณค่าของพ่อค้าจะถูกวัดด้วยความเชื่อมั่นเป็นสำคัญ ถ้าคนอื่นเห็นว่าเราจ้องแต่จะทำกำไร เขาก็จะไม่มาค้าขายด้วย”

“แล้วมันเกี่ยวอะไรกับเหตุผลของการถอนตัวล่ะพี่!” ไทโรแทรกกลางขึ้นมา

“ฉันพูดมากไม่ได้หรอก แต่เอาเป็นว่า สงครามครั้งนี้คือการปรับสมดุลของกำไร”

ถึงจะเป็นคำตอบแบบอ้อมๆ แต่คนในห้องทุกคนต่างเป็นระดับหัวกะทิ จึงเข้าใจความหมายนั้นได้ในทันที

“ฮ่าๆ เข้าใจละ งั้นก็ขอหลบไปพักผ่อนก่อนนะ” พ็อกเอย์ขึ้นเป็นคนแรก แต่ขณะจะก้าวออกไปจากห้อง ก็ถูกไทโรเข้ามาคว้าตัวไว้ก่อน

“พูดอะไรนะ แกต้องมาเป็นคู่ซ้อมให้ข้าต่อนะ ลืมแล้วหรือ”

“ฝึกจนครบไปทั้งตัวแล้ว ขอพักวันสองวันไม่เห็นเป็นไรเลย” พ็อกยังคงออกอาการขี้เกียจและขอไปทีตามเคย

“ไม่ได้ พวกเราเสียเวลากับเรื่องไม่เป็นเรื่องมากไปแล้ว ไปฝึกๆ” ว่าแล้ว ไทโรก็ลากพ็อกตามออกไป

“ดูเหมือนไทโรเองก็คงเข้าใจแล้ว งั้นก็ไม่ใช่ไรแล้วละ” เทรชถอนหายใจ ก่อนจะกลายร่างเป็นดอกกุหลาบที่อยู่ใต้อ่างบนโต๊ะทำงาน เพราะเขายังฟื้นฟูพลังได้ไม่เต็มที่ เลยทำให้เวลาที่คงสภาพร่างไว้ได้มีอยู่จำกัด ถึงจะไม่ใช้โซเลมที่มาพูดเรื่องนี้ เขาเองก็จะแนะนำให้ไทโรถอนตัวอยู่เหมือนกัน

แต่พอทุกคนทำท่าจะแยกย้ายกันไป โซเลมก็สังเกตเห็นสีหน้าของยูยที่ยังยืนทำท่าคิดมากอยู่ จึงเข้าไปสอบถามตรงๆ เพราะเธอเองก็ถือว่าเป็นคนจากทวีปตะวันออกที่มีสิทธิ์จะรู้เรื่องนี้มากกว่าใคร

“กำลังคิดอะไรอยู่หรือ”

“จิตใจนะสิถามได้ เจ้าเทนริไม่เห็นจะต้องทำแบบนี้เลย” ยูยหันมาตอบ ซึ่งเธอเองก็ขยับหันมาทางพวกเขาเหมือนอยากรู้เรื่องด้วยเหมือนกัน

“เทนริว?” โซเลมเอียงคอสงสัย

“อ้อ...เป็นชื่อที่ฉันใช้เรียกเจ้าพวกนั้นนะ ก็จักรพรรดิทุกคนจะมีคำว่า ริว ที่แปลว่ามังกรอยู่ในชื่อ ฉันก็เลยจำเลยเรียกพวกมันรวมกันว่า เทนริว หรืออิกนัยก็คือประชิดพวกมันที่บังอาจมาตั้งชื่อฉันว่า เทนเซยู ไงล่ะ เรื่องนั้นช่างมันก่อน แต่ฉันเคยเจอหมอนั้น ถึงจะเพราะอาวุธนั้นก็เถอะ แต่พอคุยด้วยแล้ว... อืม จะบอกว่าเป็นคนที่ไม่น่าจะทำเรื่องแบบนี้ก็ได้ละมัง” ยูยบอกขณะทำหน้าคิดหนักกว่าเดิม

“ทำไมล่ะ?” กลับเป็นโซเลมที่ต้องถามอย่างนี้ออกไปบ้าง

“อ่อนโยนเกินไป เป็นคนที่อ่อนโยนจนไม่เหมาะกับการเป็นจักรพรรดิด้วยซ้ำ” คำตอบของยูยทำให้โซเลมถึงกับผงะขึ้นมา เพราะในความทรงจำที่เขาได้แชร์มาจากฟาสา ตัวองค์จักรพรรดินั้นก็ดูเป็นคนที่อ่อนโยนจริงๆ

“ไม่เห็นต้องคิดมากเลยนี่ คำตอบก็มีให้เห็นอยู่ใกล้ตัวแล้ว” เทรซที่ฟังอยู่เอ่ยขึ้นมา

“ไหนล่ะ?” ยูยรีบหันไปมองรอบๆ แต่ก็ไม่เห็นคำตอบที่ว่าเลย

“ไม่รู้จริงหรือ นี่เธอคิดว่าเจ้าไทโรเป็นคนใจหยาบพิณชาติชนาดนั้นเชียว”

พอเตรซเลียบเคียงให้ฟังแบบนี้ ยูยเลยรีบร้องอ้อออกมาทันที

“ใช่ไหมล่ะ มันก็คนแบบเดียวกันนั่นแหละ” เมื่อบอกเสร็จเตรซก็กลับไปหลับต่อ

วันที่เจ็ดหลังจากเริ่มปะทะกัน พวกเซโร่ที่นำทัพกองเรือก็มาถึงหมู่บ้านชาวประมง ซึ่งตอนนี้อาวุธใช้มันเป็นฐานทัพเนื่องจากอยู่ไม่ห่างจากรันโดคุและติดกับทะเล

เซโร่พยายามอธิบายเหตุผลที่มาช้า เพราะเขาขยายเส้นทางออกไปเพื่อสำรวจหาความผิดปกติ แต่กลับพบว่าน้ำเหลวไม่พบอะไรเลยสักอย่าง พอโดนถามว่าความผิดปกติที่ว่าเป็นอะไร เซโร่ก็ไม่สามารถอธิบายออกมาเป็นคำพูดได้

“ขอโทษด้วยนะทุกคน เป็นเพราะฉันเลยทำให้แผนการรบเสียหายไปด้วย”

เซโรก็หัวขอโทะษแม่จะไม่มีใครโทะษเขาก็ตาม

“ไม่มีอะไรดีแล้วละ” โอริวเข้ามาตบไหล่ปลอบใจเซโร แต่อารุกลับร้องทักขึ้นมา

“เดี๋ยวก่อน!”

เธอรีบวิ่งไปมองแผนที่ที่ทางอยู่บนโต๊ะ และมองดูรูปปั้นจำลองที่ใช้แทนทหารซึ่งประจำอยู่ที่รันโดคุหนึ่งหน่วยต่อหนึ่งหมื่นคน

“จริงๆ ด้วย พอเข้าใจแล้วละว่า ความผิดปกติที่เซย์พูดถึงคืออะไร” อารูหันมาบอกทุกคน ก่อนจะชี้นิ้วออกไปที่รันโดคุ

“ความผิดปกติมาจากที่โรชินแคร์เลือกใช้รันโดคุเป็นฐานที่มั่นไงละ”

“เดี๋ยวลี! รันโดคุน่าจะเหมาะจะเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่สุดนะ มีทั้งการคมนาคมทางบกและทางน้ำเชื่อมต่อไปถึงทะเล ภูมิศาสตร์ก็เอื้อต่อการบุกและตั้งรับ” จิซาระรีบบอกเพราะไม่เห็นว่ามันจะไม่เหมาะสมตรงไหนเลย

“แล้วก็ใกล้กับเมืองหลวงด้วย” พออารูเสริมต่อเท่านั้น ทุกคนก็ตกตะลึงไปพร้อมกัน เพราะมองข้ามเรื่องสำคัญที่สุดไป

“ถึงกองทหารที่มากับโรชินแคร์ดูเหมือนจะมาก แต่ก็ยังเชื่อได้ยากกว่านี่คือทหารทั้งหมดที่มี แล้วพอมาลองนึกดูดีๆ...ดูเหมือนพวกเราจะติดกับอีกแล้ว” อารูถอนหายใจ เพราะรู้สึกไม่มีอะไรน่าแปลกใจอะไรอีกแล้ว สำหรับคนที่เชื่อโรชินแคร์

“ติดกับยังงีเหรอ” เซโรตรงเข้ามาถาม เพราะถ้าเป็นตอนนี้อาจจะยังพอแก้ไขอะไรได้ทันทีได้

“จริงๆ ก็น่าจะสังเกตเห็นเร็วกว่านี้...ไม่สิ นี่ก็คงเป็นส่วนหนึ่งของแผนเหมือนกัน ที่ใช้ความยิ่งใหญ่ของการจนทำให้พวกเราตกใจจนลืมสังเกตไป” อารูพึมพำกับตัวเองก่อนจะรู้สึกตัวว่าทุกคนกำลังฟังอยู่ เลยหันไปบอกเรื่องที่ไม่น่าเชื่อออกไป

“กองทัพของโรชินแคร์ตอนนี้ไม่ใช่ทัพหลักหรอก”

“ฮา!” ทุกคนที่ได้ฟังถึงกับร้องอุทานออกมา

“แต่จำนวนที่เห็นมันมากกว่าที่รู้มาอีกนะ” ฮันซุ่ยที่เห็นทัพของโรชินแคร์เป็นคนแรกรีบบอก

“จำนวนที่ว่าสามารถระบุได้ใหม่ล่ะว่าเป็นทหารทั้งหมด”

“!!!” พอโดนย้อนถามแบบนี้ก็ยิ่งทำให้ทุกคนตะลึงงันกันไปใหญ่

“เหตุผลที่โรชินแคร์ใช้แผนบุกแบบบ้าเลือดอัดกองทัพเป็นก้อนแล้วลึงทับใส่แบบนี้ ไม่ใช่แค่กลยุทธ์การบุกเพียงอย่างเดียว แต่เป้าหมายจริงๆ น่าจะมีไว้เพื่อปิดบังพวกชาวบ้านที่จับมาแต่งเป็นทหารที่อยู่ด้านใน และใช้ทหารจริงบางส่วนมาไว้ด้านนอก อ้อ! แล้วที่พาพวกเขามาก็เพื่อเบนความสนใจออกจากทหารทั้งหมดก็มีไว้เพื่อตบตาพวกเราเท่านั้น” เมื่อได้ฟังอารูอธิบาย ทุกคนก็พากันพูดอะไรไม่ออกเลย

“อืม...แบบนี้ค่อนข้างสมกับเป็นโรชินแคร์หน่อย” เซโรรู้สึกโล่งอกที่ได้ฟังเช่นนั้น เพราะความกังวลใจได้คลี่คลายไปแล้ว

“ยังมีหน้ามาพูดแบบนี้อีก รู้หรือเปล่าพวกเรากำลังเจอกับอะไรอยู่” อารูหันไปค้อนใส่เซโร

“รู้สิ พวกเรากำลังเจอกับสถานการณ์อัศจรรย์ที่เก่งที่สุดอยู่ไง” เซโรตอบหน้าตาย แต่เพราะการพูดแบบสบายๆ ไม่วิตกอะไรเลยนั่นเอง ทำให้คนอื่นก็พลอยผ่อนคลายตามไปด้วย

“อีก! ถึงจะรู้ตัวแล้วก็เถอะ แต่โดนพูดต่อหน้าแบบนี้มันเจ็บใจแฮะ” ในฐานะสถานการณ์เหมือนกัน อารูรู้สึกไม่ชอบใจคำพูดของเซโรเลย

“ถ้าอย่างนั้น ทหารหลวงที่ควรจะเป็นทัพหลักก็คงอยู่ที่...” พอโอริวพูดขึ้นมา ทุกคนเลยจ้องไปที่เมืองหลวงบนแผนที่อย่างพร้อมเพรียง

“เมืองหลวง! ทัพหลักจริงๆ กับองค์จักรพรรดิยังอยู่ที่นั่น”

เมื่อได้ข้อสรุปออกมา ทุกคนก็อดผวาไม่ได้ว่าความน่ากลัวของทัพหลักจริงๆ จะน่ากลัวแค่ไหน แต่เพื่อจะยืนยันความถูกต้องจึงต้องส่งสายสืบไปดู ซึ่งงานนี้มีแต่ต้องฟังซันกิเท่านั้น ส่วนทัพของเซโรล่องทะเลกันมาหลายวัน โอริวเลยให้พวกเขาไปพักผ่อนกันก่อน

พอแยกมาแล้วเซโรก็กลับยืนจ้องไปที่ทะเล จนอาวุธที่ตามมาเห็นอดไม่ได้ที่จะเข้ามาถาม

“ติดใจชีวิตนอกฝั่งหรือไง”

“ฮะๆ ก็ดีนะ ยกเว้นเรื่องไม่ค่อยได้อาบน้ำ” ถึงจะพูดซ้ำๆ แต่อาวุธสังเกตเห็นความเครียดที่อยู่ลึกๆ ของเซโรได้

“พูดเล่นแบบนี้ แปลว่ามีอะไรสินะ ต้องให้ถามตรงๆ ไหม”

เมื่อถูกจี้แบบนี้ เซโรเลยต้องยอมเปิดปากพูด

“แค่รู้สึกติดใจนะ เคยได้ยินมาว่าสมัยก่อนทวีปตะวันตกเก่งการรบในทะเลมาก มีกองเรือที่แข็งแกร่งกว่าทัพบกซะอีก เลยคิดว่ามันน่าแปลกนะ ที่สงครามคราวนี้ไม่เห็นทัพเรือขององค์จักรพรรดิเลย” เซโรบอกพลางจ้องไปในทะเลอีกครั้ง

“จริงสิ เรื่องนี้ยังไม่เคยเล่าให้ฟังเลย ถ้าทัพเรือละก็...ไม่มีหรอก” อาวุธบอกออกมาตรงๆ

“หา!? ได้ไง”

“กองเรือนะเพิ่งโดนยุบไปเมื่อสามสิบปีก่อน เหตุเพราะทวีปตะวันตกนั้นแหละที่พัฒนาเทคโนโลยีไปได้ไกลจนถึงขั้นสร้างเรือรบจากโลหะและเครื่องจักรได้ ลำพังกองเรือไม้แบบเก่าอย่างเรานั้นจะไปทำอะไรได้ สุดท้ายเพื่อประหยัดงบประมาณ จึงสั่งให้มีการยุบทัพเรืออย่างเป็นทางการในที่สุด” อาวุธก็ไหลเป็นเชิงบอกว่ามันช่วยไม่ได้

‘แล้วไม่คิดจะพัฒนาตามเหรอ’

เซโรกำลังจะถามแต่รีบหยุดปากไว้ เพราะนึกขึ้นได้ว่าทวีปตะวันตกมีธรรมชาติอย่างไร

“เข้าใจแล้วสินะ จะทำก็ทำได้ แต่ถ้าทำแล้วมันผิดกฎก็ไม่ได้ เพราะนั่นเลิกไปนั้นแหละดีที่สุด” อาวุธรูปให้ฟังเพื่อคลายข้อสงสัยของเซโร...หว่า

“จะทำก็ทำได้สินะ” นั่นกลับยิ่งไปจุดประกายความสงสัยของเซโรให้ลุกไหม้ยิ่งกว่าเดิม

“พอเห็นश्य์ทำหน้าที่ซักจะเชื่อขึ้นมาแล้วสิว่า องค์จักรพรรดิอาจจะซ่อนกองเรือเอาไว้ที่ไหนสักแห่งก็ได้” อาร์โดนชวนให้เข้ากัวนคนชี้ระวางไปเรื่อยเรื่อย

และด้วยความเป็นไปได้ หรืออาจจะแค่ลางสังหรณ์ กระทั่งคิดไปเอง แต่อาร์กียอมให้เซโรออกเรืออีกครั้ง เพื่อมุ่งหน้าไปหาเป้าหมายที่อาจจะมีหรือไม่มีก็ได้

ชินกิที่เร่งฝีเท้าอย่างเต็มที่จนเร็วเสียยิ่งกว่าม้า ก็มาถึงเมืองหลวงขณะที่ พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าพอดี แต่เขาก็ต้องแปลกใจกับสิ่งแรกที่ได้เห็น เพราะตรงประตูเมืองหาใช่ยามที่ยืนเฝ้าอยู่ แต่เป็นบางสิ่งบางอย่างที่มีร่างกายใหญ่โตสูงหลายเมตรและมีผิวสีเทาเงิน

“ตัวอะไระเนี่ย!” ชินกิซ่อนตัวและจับตาดูอย่างอกสั่นขวัญแขวน ถึงจะเคยเดินทางไปทั่วแผ่นดินมาแล้ว แต่ก็ไม่เคยเจอตัวอะไรแบบนี้มาก่อนเลย แถมตอนนี้เพิ่งจะมีขบวนสิ่งมีชีวิตทรงยักษ์นั้นออกมาจากประตูเมือง จำนวนที่นับด้วยตาน่าจะเกินร้อยไปแล้ว

ชินกิดูว่าจะลองแอบเข้าไปดูในเมือง แต่ประตูหน้ามีตัวประหลาดแบบนี้ขวางอยู่เขาเลยต้องหาทางอื่นดู พอวนไปรอบๆ ก็เห็นว่าบนกำแพงเมืองมียามเฝ้าอยู่เป็นจำนวนมาก ไม่ใช่เล็ดลอดเข้าไปไม่ได้ แต่แค่เฉียดเข้าไปใกล้ก็ยิ่งยากเลย

‘ช่วยไม่ได้เฮะ เหลือทางนั้นทางเดียวแล้ว’ ชินกิตัดสินใจใช้ตัวเลือกที่เขาไม่เคยนำมาไว้ในหัว นั่นคือทางระบายน้ำเสีย ซึ่งเป็นจุดที่ไม่มีทหารยามเฝ้าอยู่เลย

การต้องดำลงไปใต้น้ำสีดำที่ข้นคลั่กยาวหลายร้อยเมตร ทำให้ชินกิโผล่ขึ้นมาพร้อมกับอาเจียนออกมาไม่หยุด และคิดว่างานนี้เริ่มไม่คุ้มแล้ว หลังจากจัดการเนื้อตัวและเปลี่ยนเสื้อผ้าเพื่อปลอมตัวแล้ว เขาก็ลอบเข้ามาในเมืองได้สำเร็จ

ท่ามกลางในเมืองเงียบกริบ บ้านทุกหลังปิดสนิท...หรือก็คือปิดตาย เมืองหลวงที่เคยคึกคัก มาตอนนี้สภาพเลวร้ายยิ่งกว่าหมู่บ้านรอบนอกเสียอีก ขนาดหมาแมวก็ยังไม่ให้เห็น ถนนสายหลักถูกเปลี่ยนให้เป็นค่ายทหารและเส้นทาง

เคลื่อนทัพ เมืองทั้งเมืองถูกเปลี่ยนให้เป็นพื้นที่พร้อมรบไปแล้ว

‘เข้าไปลึกกว่านี้ไม่ได้แล้ว ถึงจะไม่มากเท่าที่คิด แต่ทหารขนาดนี้ก็น่าจะพอจะเรียกว่าเป็นกองทัพได้ ต้องรีบกลับไปบอกทุกคน’

แต่พอชินกิหันหลังเตรียมกลับ เขาก็ต้องเจอกับสิ่งมีชีวิตร่างยักษ์ที่สูงกว่าเขาเกือบสามเท่าตัว แฉะยืตรงๆ หัวก็เลยหลังคาบ้านแถวนั้นขึ้นมาแล้ว กล้ามเนื้อที่ว่างอึดแน่นจนแค่เห็นก็รู้ลึกลับว่ามันแข็งแกร่งเหมือนเหล็ก

“...เจอผู้บุกรุก” มันเอ่ยออกมาด้วยเสียงเนือๆ พร้อมกับฟาดมือลงมาขณะที่พูดด้วย

ชินกิถึงจะตกใจแต่ก็ตั้งสติได้เร็ว จึงเคลื่อนตัวหลบออกมาได้ทัน ทว่ามือที่ฟาดลงพื้นนั้นกลับสร้างแรงอัดจนบ้านเรือนพังราบ ตัวเขาก็โดนแรงอัดจนกระเด็นล้มลง

“แรงบ้าอะไรกันเนี่ย!”

ชินกิพลิกตัวขึ้นและไม่คิดจะอยู่ทอดสอพลังของอีกฝ่ายด้วย เขาเตรียมจะใช้พลังปราบทั้งหมดเพื่อทะยานตัวออกไป แต่กลับต้องรีบหยุดเอาไว้เพราะเห็นสิ่งมีชีวิตร่างยักษ์อีกสองตัวกำลังขยับตัวเข้ามาขวางทางไว้ พอหันไปทางอื่นก็พบว่าตัวอื่นๆ เริ่มตึงล่อ้มเข้ามาอย่างเงิบๆ

‘เจ้าพวกนี้...ฉลาดนี่หว่า!’ ชินกิดัดใจคิดถนัด เรียกว่ามองจากภายนอกไม่ได้เลย ดูจากพลังการฟาดพื้นเมื่อกี้ ไม่น่าว่าพวกนี้อาจจะมีวิทยุทริกก็เป็นได้

จังหวะนั้นเอง ชินกิเห็นพวกมันตัวหนึ่งเข้าประจำตำแหน่งข้ากว่าตัวอื่นเลย เปิดช่องให้หนีได้ เขาไม่รอช้าโกยสุดฝีเท้าไปยังตำแหน่งนั้นด้วยความเร็วที่มองตามไม่ทัน

‘รอดแล้วเรา!’ ชินกีนึกว่าตัวเองรอดตัว ทว่าเพียงเสี้ยววินาทีนั้นเอง ที่แขนของเขาถูกจับและกระชากอย่างแรงจนล้มลง กว่าจะรู้ตัวว่าเจ้าพวกนี้มันจงใจเปิดช่องเพื่อจะจับตัวเขาก็สายไปแล้ว แขนของชินกิถูกบีบจนเสียงกระดูกแตกดังลั่น ความเจ็บปวดสาหัสขนาดจะร้องออกมาอย่างไม่มีเสียงเลย

แถมขนาดบีบจนกระดูกแขนแตกไปแล้ว สิ่งมีชีวิตร่างยักษ์ก็ยังไม่ยอม

ปล่อยมือ มั่นกร่างของชินกิขึ้นมาจนลอยจากพื้น ด้วยแรงใจเหือกสุดท้ายชินกิกลับมาสัมผัสจนรู้ว่า ชินถูกโจมตีอีกครั้งเขาหมดสิทธิ์รอดแน่ ฉะนั้นแล้วทางรอดเขาจึงเหลือเพียงทางเดียว

พอเห็นว่าชินกียังมีสติอยู่ มั่นก็เตรียมจะฟาดเขาลงพื้นสุดแรง พริบตาที่เหวี่ยงเขานั้นเองร่างของชินกิก็ตกไป เหลือเพียงแขนขาที่ยังติดคามือของสิ่งมีชีวิตร่างยักษ์ พร้อมกับมีดและกระบี่เล็ดกระจายไปทั่วบริเวณ

ชินกิตัดสินใจยอมตัดแขนของตัวเองทิ้งเพื่อเอาชีวิตรอดกลับไปแจ้งข่าวให้ทุกคนรู้ เขาวังหนีแบบลืมหาย รวากับจะวังหนีความกลัวที่ตามมา หลายครั้งที่ล้มแต่ก็ยังกระเด้งกระสนลุกขึ้นมาโดยที่เขายังไม่ยอมหยุดวัง ชินกิไม่สนใจว่าพวกนั้นจะตามรอยเลือดเขามาหรือเปล่า เพราะมันไม่สำคัญแล้ว เขาวังด้วยทุกอย่างที่มีจนกว่าเลือดหยดสุดท้ายจะหมดไป ทว่าดวงตาเขาพราวเลื่อนลงทุกทีพร้อมกับสติที่ใกล้จะดับวูบลง

“ชินกิ!” เสียงฮันซุ่ยร้องเรียก ปลูกให้ชินกิกลับมาสัมผัสอีกครั้ง โดยที่เขาไม่รู้ว่ามีมันผ่านมานานแค่ไหนและตัวเองอยู่ที่ใด เขาใช้แรงเหือกสุดท้ายพุ่งเข้าไปหาฮันซุ่ย รวากับคนที่กำลังจะจมน้ำแล้วเจอท่อนไม้ลอยอยู่ตรงหน้า

“พวกมันอยู่ที่นั่นเต็มไปหมดเลย พวกมัน!” ชินกิริตร้องออกมา

“อย่าเพิ่ง! ต้องรักษาแผลก่อน” ฮันซุ่ยที่ออกมาลาดตระเวนรีบอุ้มชินกิและวิ่งกลับฐานทันที

ระหว่างทางชินกียังพำเพ้อถึงเรื่องน่ากลัวที่เจอมาไม่หยุด ซึ่งภายหลังที่พวกเขาได้ฟังเรื่องราวก็พากันหน้าซีดเผือดไม่ต่างจากชินกิในตอนนั้นเลย

ทางด้านเซโรก็กำลังพากองเรือไปตามจุดที่อาร์ูแนะนำ ซึ่งเป็นน่านน้ำที่มีความเป็นไปได้ที่จะวางกำลังกองเรือเอาไว้

“ถึงจะหมดฤดูหนาวแล้ว แต่ทะเลบริเวณนี้มีอุณหภูมิต่ำมาก ระวังอย่าตกลงไปล่ะ” ลูซิเฟอร์เข้ามาเตือนเซโรซึ่งยืนรับลมอยู่บนดาดฟ้าเรือ

“นายเคยมาเดินเรือแถวนี้หรือเปล่า” เซโรยื่นคิดอะไรอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะ

ถามออกไป

“ไม่เคยหรอก นี่มันไม่ใช่เส้นทางเดินเรือพาณิชย์ แคมอยู่ก่อนมาทางทะเล ด้านตะวันออกซึ่งไกลจากโรกามาก แต่ไม่ต้องห่วงว่าจะหลงทะเลหรอก ถ้าเดินเรือตามแผนที่ต่อให้ไม่เคยมาก็สบายมาก” ลูซิเฟอร์ตอบเพื่อให้เซโรสบายใจ

สีหน้าที่จ้องมองทะเลของเซโรนั้นไม่ได้คลายความกังวลลงเลย แต่ลูซิเฟอร์ก็ไม่คิดจะซักไซ้อะไรเพราะเขาเชื่อในตัวเซโรมาก เหมือนเขามีสัมผัสพิเศษบางอย่างที่คนอื่นไม่มี ตอนนั้นก็แค่รอให้เซโรรวบรวมความคิดและสรุปออกมาให้ฟังเท่านั้น

“ถ้า” เซโรพูดออกมาเพียงคำเดียวแล้วก็หยุดชะงักไป

“ถ้า?”

“สมมติว่าเป็นพวกเราที่ต้องการจะแอบซ่อนกองเรือไว้...จะเข้าไปเพื่ออะไรเธอ” เซโรถามขึ้น ดูเหมือนเขายังหาชิ้นส่วนที่จะนำมาต่อไม่เจอ

“เพื่อให้ประเมินกำลังรบไม่ถูก หรือไมก็เพื่อใช้เป็นไฟตายละมั้ง” ลูซิเฟอร์ตอบไปตามที่รู้ แต่ก็ยังไม่เข้าใจว่าเซโรกำลังมองหาอะไรอยู่

“แล้วถ้าเกิดว่าโดนอีกฝ่ายรู้ตัวก่อนแล้วละ ทำไมยังต้องซ่อนอยู่อีก”

เซโรคิดในมุมของโรชินแคร่อยู่ อย่างเธอต้องรู้แน่ๆตัวเขาจะเคลื่อนไหวอย่างไร และสิ่งที่มากระตุ้นความระแวงของเซโรก็คือ การที่โรชินแคร่ไม่ยอมเคลื่อนไหว จนถึงตอนนี้เธอก็ยังคงปักหลักอยู่ที่รันโดคุเหมือนกับกำลังรออะไรบางอย่างอยู่

จากที่เซโรคาดเดาไว้ โรชินแคร่จะใช้วิธีปักหลักอยู่ที่รันโดคุ ใช้ชัยภูมิที่ได้เปรียบเพื่อตัดกำลังอีกฝ่ายให้ได้มากที่สุด จากนั้นจะแก้มั่งทำเป็นแพะและหนีกลับไปเมืองหลวงเพื่อสมทบกับกำลังรบหลัก แล้วล่อให้พวกเขาที่กำลังได้ใจบุกตามไปถึงเมืองหลวง ขณะเดียวกันก็จะใช้กองเรือที่ซ่อนอยู่ตลบล้าง เข้ายึดรันโดคุเพื่อตัดทางหนีและจุดพักเติมเสบียง กองทัพต่อต้านจะถูกปิดหัวปิดท้ายชนาบทั้งสองด้าน ตัดขาดจากทัพหลังเพื่อไม่ให้มีกำลังสนับสนุน จากนั้นก็บรรจบทำลายทัพหลักที่ถูกบีบให้สู้อย่างจนตรอก

แต่ทว่า...

โรซินแคร์ไม่ใช่คนที่ตรงไปตรงมาแบบนั้น และไม่ใช่คนที่ทำอะไรลับๆ ล่อๆ ด้วย เธอเป็นคนที่มีความสามารถในการวางกลยุทธ์แบบที่ไม่เหมือนใคร ไม่ใช่การเป็นขั้นตอนตามกระบวนการ แต่เป็นการวางปัจจัยต่างๆ ของเธอลงไปและเฝ้าดูผลลัพธ์ที่จะเกิดขึ้น ฉะนั้นเธอต้องอ่านให้ลึกกว่านี้ มองลงไปว่าปัจจัยที่โรซินแคร์วางไว้นั้น มีเบื้องหน้าเบื้องหลังและเป้าหมายอะไรแอบแฝง

ในขณะนั้น โรซินแคร์ที่ยังคงอยู่ที่รันโดคูกิได้รับข่าวที่มีสายลับไปที่เมืองหลวง เรียกว่าเป็นข่าวดีสำหรับเธอมากกว่า จนถึงตอนนี้แทบทุกอย่างดำเนินมาตามแผนการแล้ว

“อะไรๆ มันก็ดูอยู่หรอกนะ จะพลาดก็แต่” โรซินแคร์หันไปมองค้อนใส่ฟาซา ที่ที่รู้ตัวดีว่าทำพลาดอะไรไปเลยยืนตัวสั่นอยู่ตรงมุมห้อง

“ชะ ขอโทษครับ”

“ช่างเถอะ การถล่มเทนจินที่เป็นคลังเสบียงและฐานที่มั่นถึงจะไม่สำเร็จ แต่ไว้จัดการที่หลังก็ยังทันอยู่ ถึงอย่างนั้นก็ตาม...นี่มันน่าเบื่อซะมดตายดเลย เพราะฐานสำคัญอย่างเทนจินไม่ถูกโจมตี พวกมันเลยไม่ต้องรีบร้อนบุกมา นี่มันสงครามนะ! แล้วทำไมถึงปล่อยให้มันเบื่อแบบนี้กัน เสียมารยาทจริงๆ”

โรซินแคร์ออกอาการหงุดหงิดจนเกือบได้วางกลยุทธ์ล้มคว่ำ บรรดาที่ปรึกษาในห้องต่างสะดุ้งโหยง เพราะกลัวโดนลูกหลงจากพายุอารมณ์ของเธอไปด้วย

“จริงสิ ฟาซาออกไปเผาค่ายพวกมันให้หน่อยสิ เจอแบบนี้ต้องทำหน้าลนๆ วีนมาหาพวกเราที่นี่แน่” โรซินแคร์หันไปสั่งฟาซา แต่เจ้าตัวกลับส่ายหน้าปฏิเสธ

“ไม่ได้ครับ พลังของวิสคอมตอนนี้มีไม่พอเรียกามาเทราส์แล้ว” ฟาซาไม่ได้โกหก ถึงแม้จริงๆ ไม่ต้องใช้อามาเทราส์ เขาก็มีสูตรยาตัวอื่นที่มีพลังพอจะทำแบบนั้นได้อยู่ เพียงแต่ตอนนี้เขาไม่ยากทำร้ายคนอื่นโดยไม่จำเป็นอีกแล้ว

“...เป็นคึกหน้ากขนาดนั้นเลยหรือ ที่สู้กับเจ้าพวกนั้นนะ” โรซินแคร์ที่รีตา

ลงและถามด้วยน้ำเสียงผิดคาด

“ครับ ทะ ทางนั้นเหมือนจะศึกษาเรื่องของผมมาเป็นอย่างดี เลยเตรียมวิธีรับมือไว้ ปะ เป็นการต่อสู้ที่ลำบากมากครับ”

ฟาซาบอกด้วยการออกท่าทางมากกว่าปกติ เพราะในตอนนั้นเขาเองก็รู้สึกตื่นเต้นมากๆ ที่เจอคู่ต่อสู้ที่ตึงมือขนาดนี้

“หือ...” เวลาโรชินแคร์ทำเสียงแบบนี้ออกมา จะทำให้ทุกคนใจไม่ดีทุกครั้ง

จากนั้นเธอก็ไม่ได้พูดอะไรออกมาอีก เพียงแค่นั่งทำหน้าครุ่นคิดอะไรบางอย่าง พลังหยิบเอาตัวหมากที่แทงกองทัพต่างๆ ซึ่งลี้มอยู่ใกล้ตัวขึ้นมา และวางเรียงมันไว้ตรงหน้า ไม่นานจากนั้นเธอก็ลุกขึ้นมาด้วยรอยยิ้มสดใสเดินออกไปจากห้อง

“จะ จะไปไหนหรือครับ!” ทุกคนรีบวิ่งตามหลังเธอมา

“พวกแกไม่ต้องตามมาหรอก ฉันจะไปหาอะไรสนุกๆ ทำฆ่าเวลาสักหน่อย” โรชินแคร์ตอบพลังงาเลียงไปทางฟาซา ซึ่งมีความหมายว่านั่นหมายถึงเขาด้วย

“แต่ตอนนี้เป็นเวลาสำคัญนะครับ ถ้าเกิดไม่มีท่านอยู่บัญชาการละก็...”

ทุกคนถึงจะกลัวโรชินแคร์มาก แต่ก็หนีถือในความสามารถของเธอมากพอๆ กัน

“หุบปากเถอะน่า! เจ้าฟาซาก็ได้สนุกเต็มที่แล้ว ส่วนองค์จักรพรรดิตอนนี้ก็...” โรชินแคร์มองไปที่ตัวหมากที่เธอเรียงไว้แล้วส่ายยิ้มออกมา

“ทุกคนกำลังสนุกกันอยู่แบบนี้ ฉันเองก็ขอสนุกด้วยคนจะเป็นไรไป คิกๆๆ”

ไม่มีใครกล้าห้ามโรชินแคร์ ทำได้แต่เดินตามอยู่ห่างๆ เพื่อดูว่าเธอจะไปทำอะไร แต่พอเธอขึ้นม้าและควบออกจากเมืองไป เท่านั้นแหละทุกคนก็พากันลมใส่ เพราะที่โรชินแคร์มุ่งหน้าไปคือค่ายของฝ่ายศัตรู

ไม่นานนักโรชินแคร์ก็มาถึงหมู่บ้านชาวประมง ที่ตอนนีกลายสภาพเป็นค่ายทหารไปโดยสมบูรณ์แล้ว และทุกคนต่างก็รู้ว่าเธอมาเยือนจากหน่วยลาดตระเวนที่ประจำการอยู่โดยรอบ จึงออกมายืนรอกันด้วยความงงวย เพราะเท่าที่ดูเธอมาคนเดียว ไม่มีทั้งอาวุธหรือทหารติดตาม ข้ายังยิ้มหน้าระรื่นขณะที่กำลังโดนจับมัด

“บ้าหรือเปล่าเนี่ย” โอริวหันไปกระซิบถามอาร์

“บ้าไม่บ้าอีกเตี้ยวก็รู้กัน” อาร์เองก็ไม่สามารถคาดเดาคนคนนี้ได้เลย

การที่อยู่ๆ คนระดับขุนซื้อจะโผล่ออกมาให้จับถึงที่แบบนี้ ไม่ว่าใครก็ไม่เคยเจอมาก่อน แต่ที่แน่ๆ อย่างหนึ่ง แค่การมาเยือนของโรชินาแคร์ ก็สร้างความโกลาหลด้านความรู้สึกและความคิดได้แล้ว

“เชย์ ดูนั่นสิ” เซนะที่ขึ้นมาเผ่าดาตฟ้าเรือเป็นเพื่อนเซโร ชี้ให้ดูแสงไฟจากตำแหน่งที่ห่างออกไป

“เรือหาปลาละมั้ง” ลูซิเฟอร์ที่อยู่ด้วยออกความเห็น แต่พอเซโรจ้องมองดูดีๆ แสงไฟนั้นก็เพิ่มจำนวนขึ้นทันที จากหนึ่งเป็นร้อย จนแสงสว่างมากพอให้เห็นว่ามันไม่ใช่เรือหาปลาอย่างที่ลูซิเพอร์บอก

“เจอแล้ว! มีอยู่จริงๆ ด้วย” เซโรกลืนน้ำลายลงคอ ขณะมองดูกองเรือสีดำสนิท ถึงจะอยู่ห่างออกไปจนมองแทบไม่เห็น

ลูซิเฟอร์รีบสั่งให้ส่งสัญญาณพร้อมรบไปยังเรือทุกลำ แต่จู่ๆ ความเร็วของกองเรือก็ลดลง จนกระทั่งหยุดนิ่งในที่สุด เซโรรู้ตัวก่อนใครเลยรีบตะโกนเตือนลูซิเฟอร์

“เซตทะเลสงบ!”

เซตทะเลสงบคือช่วงเวลาที่ไม่มีลมทะเลและคลื่นสงบ เรือที่ไม่มีเครื่องยนต์และพึ่งแต่ใบเรือแบบยุคเก่านั้น เจอสภาพแบบนี้ก็เหมือนโดนจับมัดขาไม่ให้ไปไหนได้ แต่เพราะโรคเองก็เป็นพื้นที่นอกกฎหมาย จึงมีการสั่งซื้อพวกเรือยนต์เข้ามาเพื่อใช้ในการทำธุรกิจแบบลับๆ อยู่เหมือนกัน ทว่าก็ไม่ได้ถึงครึ่ง ส่วนใหญ่แล้วยังคงเป็นเรือไม้โบราณ ทำให้ตอนนี้กองเรือเลยถูกแยกเป็นสองส่วน ถ้ากะด้วยจำนวนดวงไฟที่เห็น เซโรคิดว่าทางฝ่ายเขามีจำนวนเรือมากกว่า แต่พอถูกแยกออกแบบนี้ก็ทำให้จำนวนกลับมามาพอๆ กันแล้ว

การจะหันหัวเรือกลับตอนนี้ก็ทำไม่ได้ด้วย เพราะถ้าหลบไปตอนนี้ อีกฝ่ายก็จะเข้ามาโจมตีใส่กองเรือที่ติดอยู่ในเซตทะเลสงบได้ กองเรือที่เหลือเลยไม่มีทาง

เลือกนอกจากพุ่งเข้าใส่ตรงๆ เลยเพื่อเป็นกำแพงด้านการบุกโจมตี

ฝ่ายที่เริ่มโจมตีกลับเป็นฝ่ายของกองเรือศัตรู ถึงจะเห็นไม่ชัดแต่เซโร่ก็เห็นสิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่ผิวสีเทา กำลังจางคันธนูที่ใหญ่กว่าบัลลิสต้าเสียอีก ลูกศรที่น่าจะเรียกว่าหอกใหญ่จะเหมาะกว่าพุ่งย่อยลงมาปักลงกลางดาตฟ้าเรือลำหนึ่ง เซโร่ไม่รอช้ากระโดดไปที่เรือลำนั้นพร้อมกับลูซิเฟอร์และเซนซันท์

ลูกศรที่ปักอยู่ไม่ได้สร้างความเสียหายให้กับเรือลำนั้นเลย ทว่ามันกำลังปล่อยควันสีเขียวยออกมา ควันที่กำลังกัดกินลูกเรือไม่เว้นแม้แต่ตัวเรือที่เป็นเหล็ก ควันพิษกระจายตัวออกมาอย่างช้าๆ แต่มีความเข้มข้นสูง มันละลายทุกสิ่งที่สัมผัสในทันที แต่เซนซันท์กลับประจักษ์ทำให้ควันถูกพัดไปทางอื่น พวกเซโร่เลยไม่ได้รับผลกระทบไปด้วย

ตอนนี้เซโร่รู้แล้วว่าทำไมอีกฝ่ายเลือกใช้วิธีนี้ เพราะตรงนี้คือเขตทะเลสงบ การที่ไม่มีลมทำให้ควันไม่กระจายตัวหรือถูกพัดหายไป ผลของมันเลยรุนแรงยิ่งกว่าที่ควรจะเป็นซะอีก แต่ว่าแบบนี้ก็ชัดเจนแล้วว่านี่เป็นกับดัก พวกเขาถูกหลอกให้เข้ามาในพื้นที่ที่ถูกเตรียมไว้เป็นลานสังหาร และตอนนี้ลูกศรอีกหลายร้อยดอกกำลังพุ่งแหวกอากาศตกลงไปบนเรือลำอื่นๆ

“แย่แล้ว! ดูทางนั้นสิ” เสียงลูกเรือคนหนึ่งตะโกนขึ้นมา ทำให้เซโร่หันไปมองตามแล้วก็ต้องเหวี่ยงตัวตกชุก เพราะยังไม่ทันได้คิดหาวิธีแก้ไขก็เจอปัญหาเพิ่มเข้ามาอีก เนื่องจากตอนนี้พวกเขากำลังโดนโอบล้อมด้วยกองเรือ ไม่ใช่เพียงแค่กองเรือเดียว แต่ค่อยๆ เพิ่มจำนวนขึ้นทุกทิศทุกทาง ดูเหมือนจะเล่นเรือมาจากคนละตำแหน่งกัน โดยมีเป้าหมายเดียวกันคือพวกเซโร่ที่มาติดกับดัก สิ่งที่ทำให้เซโร่ถึงกับพูดอะไรไม่ออกไม่ใช่ของเรื่องจำนวน ทว่ากองเรือที่เห็นนั้น...เป็นกองเรือรบที่ทันสมัยกว่าทวีปตะวันตกเสียอีก

“ฆ่าเลยเถอะ” นั่นเป็นคำแนะนำจากเหล่าผู้นำอาวุโส ทั้งเอมียาโกะและเทนจูเห็นตรงกันโดยไม่ต้องปรึกษาอะไร

“ฉันก็เห็นด้วยนะ” จิซาระสนับสนุนโดยที่ทายุระก็พยักหน้าให้อีกคน

“ท่านเชย์เคยเตือนไว้แล้วว่าอย่าเข้าใกล้หรือคุยกับเธอ พวกเราก็คงจะเชื่อและทำตาม” เธอให้เหตุผลซึ่งหลายคนก็คิดแบบนั้น

ตอนนี้โรซินแคร่ถูกคุมตัวอยู่ แต่ท่าทีของเธอกลับทำให้ทุกคนเกิดความหวาดระแวง จึงเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ยากจะกำจัดเธอไปเร็วๆ

ทว่าฝ่ายที่ไม่เห็นด้วยก็มีอย่างเช่นโอริว ฮันซุย หรือกระทั่งอารูเอง เพราะเธอเล็งเห็นประโยชน์จากโรซินแคร่ในฐานะตัวประกันอยู่ แต่ในส่วนของโอริวกับฮันซุยมองในเรื่องของมนุษยธรรมมาก่อน

เมื่อเสียงไม่เป็นเอกฉันท์ อารูเลยหลีกเลี่ยงการโต้เถียงด้วยการมองหาคนที่จะมีมองได้อย่างละเอียดรอบคอบ และมีวิธีอธิบายเหตุผลให้ทุกคนยอมรับได้ จึงส่งสายตาไปทางโยมิฮิเมะที่ตอนนี้ดูเหมือนจะครุ่นคิดเสร็จพอดี

“อย่าฆ่าเธอจะดีกว่า ปล่อยไว้เฉยๆ แบบนี้แหละค่ะ” คำตอบของโยมิฮิเมะทำเอาทุกคนประหลาดใจ ก่อนที่เธอจะพูดต่อ

“แม้จะเป็นศัตรูแต่เธอก็เป็นแม่เลี้ยงของท่านเชย์ ถึงเขาจะบ่นว่ายังไงแต่ใจจริงก็คงไม่อยากจะฆ่าเธอเหมือนกัน แถมการมาให้จับแบบนี้ดูยังไงก็เป็นกับดัก สงสัยอาจจะทำให้พวกเราผิดใจกับท่านเชย์ เพราะนั่นปล่อยไว้จนกว่าท่านเชย์จะกลับมา แต่ว่าถ้าจะให้ดีที่สุด ปล่อยตัวกลับไปเถอะ เพราะถึงจะจับมัดไว้ก็ไม่รู้เธอจะแผลงฤทธิ์อะไรออกมาหรือเปล่า อันตรายจะตายไปค่ะ”

อย่างที่อารูก็คิดไว้ ความเห็นของโยมิฮิเมะทำให้ทุกคนคล้อยตามได้ไม่ยาก ด้วยสายตาที่เฉียบแหลมในการมองคนทำให้มีตระกูลที่เข้าถึงคนอื่นได้ดี

“แต่ยังไงก็ให้เธอต่อรองดูก่อนดีไหม ยังไงก็ไม่เสียหายนี่” โอริวเสนอ

ใจจริงโยมิฮิเมะไม่เห็นด้วยแต่ก็ไม่มีเหตุผลให้คัดค้าน เธอจึงปล่อยให้โอริวจัดการตามสมควร

อีกด้านหนึ่ง โรซินแคร่ที่อยู่ห้องถัดไปได้ยินที่พวกเขาปรึกษากันหมด รอยยิ้มแบบชั่วร้ายผลิบานบนใบหน้าเธอทันที

‘อย่างนี้เอง มีคนคุมบังเหียนอยู่มาเลยไม่ยอมพยศสักที เอางี้ดินะ...จะตัดสายบังเหียนทิ้งเลยหรือเปลี่ยนคนคุมดี อู้ แ่่คิดก็สนุกแล้ว’ โรซินแคร่กลั่น

เสียงหัวเราะเต็มทีจนรูปปากถึงกับบิดเบี้ยวไปมา แต่นั่นทำให้พวกผู้คุมที่เฝ้าอยู่ห่างไปเป็นสิบเมตรหน้าถอดสีไปตามๆ กัน

ตอนนี้อาร์กกับโอริวรับหน้าที่จัดการเรื่องเจรจา โดยจะร่างหนังสือตัวประกันส่งไปให้กับทางกองทัพที่อยู่ในรันโดคุ เนื้อหาหลักๆ คือการให้พวกเขาถอนกำลังออกจากรันโดคุไปเป็นระยะทางสิบกิโลเมตร ทางนี้ถึงจะยอมปล่อยตัวโรชินแคร์ แต่ทุกคนก็รู้ๆ กันอยู่ว่าเป็นไปได้ยากที่ทางนั้นจะยอม

“น่าจะได้รับคำตอบภายในพรุ่งนี้เช้า” อาร์กบอกก่อนที่จะทุกคนจะแยกย้ายกันไปพักผ่อน

ทว่า พอทุกคนแยกกันไปแล้ว อาร์กกลับเป็นเพียงคนเดียวที่ย้อนกลับมาเชอบอกให้ทหารยามไปพักสับนาที โดยระหว่างนี้เธอจะเฝ้าโรชินแคร์เอง พวกทหารยามไม่มีทางเลือกนอกจากทำตามคำสั่ง เมื่อได้อยู่คนเดียวอาร์กก็ไม่รอช้าตรงเข้าไปในห้องที่คุมขังโรชินแคร์ทันที

สภาพของโรชินแคร์นั้นโดนพันธนาการอย่างแน่นหนา ทั้งล่ามด้วยโซ่ ใส่ตรวนที่เท้า และกรงเหล็กครอบด้าน ไม่ต่างจากการขังสัตว์ร้ายไว้เลย โรชินแคร์ที่นั่งอยู่บนพื้นอย่างสงบรู้อยู่ตัวว่ามีคนมาจึงขำเลื่องมองขึ้นมา

“บางทีก็มีแบบนี้เหมือนกัน คนฉลาดที่สุดก็กลายเป็นคนที่ไร้ที่สุดได้ในบางสถานการณ์ เซโร่...เซย์ไม่ได้บอกเธอว่า ข้าวงยาคนอื่นได้ในระยะสิบเมตรโดยไม่ต้องสัมผัสตัวนะ”

น้ำเสียง สีหน้า แหวตา และความรู้สึกทั้งหมดทั้งมวล ทำให้อาร์กสรุปได้เพียงอย่างเดียวว่า สิ่งที่อยู่ตรงหน้าเธอคืองูพิษ

“ไม่หรอก ท่านไม่วางยาฆ่าเด็ดขาด คนอย่างท่านจะใช้วิธีนั้นก็ต่อเมื่อตัวเองอยู่ในจุดที่ได้เปรียบ เพราะถึงวางยาฆ่าตอนนี้ก็ไม่ได้ช่วยให้หนีออกไปได้อยู่ดี” อาร์กวิเคราะห์โรชินแคร์อย่างรอบคอบแล้วก่อนจะเข้ามาคุยด้วยแบบนี้ และถึงอย่างไร อีกฝ่ายก็เป็นถึงมเหสีเอก หรือจะเรียกจักรพรรดินีก็ได้ อาร์กเลยพูดอย่างให้เกียรติ

“...แล้วมานี่ ต้องการจะคุยอะไรกับข้าล่ะ” โรชินแคร์มองอีกฝ่ายราวกับ

กำลังประเมินค่าอยู่

“ท่านทำอะไรของจักรพรรดิ ทำไมถึงเปลี่ยนให้เขากลายเป็นแบบนี้ได้”
อาร์เริ่มจากคำถามที่เธออยากรู้มากที่สุด

“ฮ่าๆ เซโร...เซย์น่าจะบอกพวกเจ้าไปแล้วนี่ว่า ข้าไม่ได้ทำอะไรเลย”
โรชินแควร์รู้สึกขำที่ในเวลาแบบนี้ อาร์ยังจะมาคิดถึงเรื่องนี้อีก

“โกหก! มันไม่มีทางเป็นแบบนี้ไปได้” อาร์โมโหจนอยากจะเข้าไปกระชาก
ตัวเธอ แต่ก็ขังใจเอาไว้ไม่ให้เข้าไปใกล้ไปกว่านี้

“รู้ดีถึงสาเหตุว่าเอ็นดูเลยนะเนี่ย พวกเจ้าก็เป็นแบบนี้แหละ พอปักใจกับ
ใครเข้าแล้ว ต่อให้ฟ้าดินสลายก็ไม่วันเปลี่ยนใจ จันท์สาวกร้านโลก...โดนสั่งห้าม
พูดแบบนี้เนี่ย เธอเป็นว่า...ในฐานะคนที่ม่ประสบการณ์ชีวิตเยอะกว่าจะขอสอน
อะไรให้ละกัน น้ำหนักของมนุษย์นะ...เท่ากับขนนกเพียงเส้นเดียว” สิ่งที่โรชินแควร์
พูดไม่ได้เป็นการดูถูกเหยียดหยาม แต่มันคือสิ่งที่เธอรู้สึกจากใจจริง อาร์รับรู้ได้
จากน้ำเสียงที่เธอพูดออกมา

“น้ำหนักของมนุษย์คนหนึ่งไม่เบาขนาดนั้นหรอกนะ”

“ผิดแล้ว! มันเบามากเลยต่างหากละ” โรชินแควร์จิกยิ้ม ราวกับกำลังรู้สึก
สนุกกับการสนทนาครั้งนี้

“แค่เบาเบาๆ ด้วยคำพูดก็ลอยไปแล้ว”

อาร์เข้าใจความหมายที่โรชินแควร์ต้องการจะสื่อดีเลยยิ่งทำให้เธอโมโหขึ้น
มา เพราะอีกฝ่ายกำลังดูหมิ่นองค์จักรพรรดิอยู่

ทว่าที่ยิ่งน่าโกรธมากกว่านั้นก็คือ ตัวเธอที่เผลอคิดไปแบบนั้นด้วยเช่นกัน
องค์จักรพรรดิจะต้องใช้ชีวิตท่ามกลางแรงกดดัน และบางครั้งคำพูดของคนรอบ
ข้างก็มีผลในการตัดสินใจสูงทีเดียว

“โอ้ๆ นี่กว่าจะเป็นคนใจเย็นกว่านี้ซะอีกนะ เป็นถึงอดีตเจ้าหอไม้ไซ้เธอ”
โรชินแควร์เริ่มจี้มของอาร์ต่อ เพราะให้เป็นคนใจเย็นแค่ไหน พอโดนเขี่ยเข้าตรง
แผลใจ เป็นใครก็ต้องร้องออกมา

“ขนาดเจ้าหออย่างเจ้าก็มีน้ำหนักเท่ากันนั่นแหละนะ พอมีเรื่องเพื่อนเข้ามา

เกี่ยวข้องกับเล่นเอาทำอะไรไม่เป็น จนตกกระป๋องไปเลย ฮ่าๆ” โรชินแคร์คึกสุดขีด ขณะที่อาร์กั้นอารมณ์ไว้จนน้ำตาซึม ที่เธอไม่พูดอะไรออกมาเพราะถ้าเปิดปากพูด สิ่งที่จะออกมามันคงไม่เหลือเหตุผลอะไรอีกแล้วนอกจากอารมณ์ล้วนๆ

“เอาแบบนี้ไหม พวกเราสลับตำแหน่งกัน ข้าจะยกตำแหน่งเสนาธิการคืนให้ ดุชิ เจ้าจะสามารถใช้คำพูดเป่าให้องค์จักรพรรดิลอยไปได้ไหม อึ๊บ! แต่แบบนี้ก็เหมือนไปยืนยันสิ่งที่ข้าพูดว่ามั่นคงต้องนะสิ ว้า! แย่จังเลยนะ ฮ่าๆ”

“หุบปากๆ!” อาร์ฟุงเข้าไปจับลูกกรงเพื่อตะโกนใส่หน้าโรชินแคร์ ราวกับความอดทนได้สิ้นสุดลงแล้ว

“...และก็ไม่มากที่โดนข้ายั่วได้” คำพูดของโรชินแคร์มาพร้อมกับมือที่เย็นเฉียบตรงเข้าบีบคออาร์ ตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ที่ทั้งโซ่และตรวนหลุดออกจากตัวเธอ บางทีเพราะทุกคนระแวงว่าเธอจะวางยามากจนวันระยะห่างเกินไป จึงทำให้เธอสามารถสะเดาะพันธนาการออกไปได้โดยไม่มีใครทันสังเกตเห็น

“เปิดกรงให้หน่อยสิ อ่า...แต่ไม่ต้องก็ได้นะ เพราะฆ่าเธอแล้วค่อยเอาบุญเจมาก็ได้เหมือนกัน” โรชินแคร์ยิ้มบอกอย่างใจดี

อาร์ที่ตัวลั่นอยู่ไม่มีทางเลือกต้องรีบเปิดกรงขังให้ตามที่อีกฝ่ายบอก แต่เขาก็ใช้จังหวะที่เปิดประตูกรงและโรชินแคร์ถอนมือกลับไป หันหลังวิ่งหนีและอำปากเตรียมจะตะโกนขอความช่วยเหลือ ทว่าโรชินแคร์รู้อยู่แล้วว่าอาร์จะทำอะไร จึงเหวี่ยงโซ่มารัดรอบคอเขาและกระตุกอย่างแรง อาร์ล้มหายหลังพร้อมกับเสียงที่จุกอยู่ในลำคอ

“การสนทนาของพวกเรายังไม่จบเลย จะรีบไปไหนกัน คึกๆ” โรชินแคร์เอ่ยนขึ้นพร้อมกับยกเท้าขึ้นมาเหยียบบนตัวของอาร์ไว้

จากนั้นไม่นานประตูห้องก็เลื่อนเปิดออก พวกทหารยามที่กลับมาพอดีเห็นอาร์เดินออกมาพร้อมกับโซ่ที่ล้ามมัดไว้ และที่ตามออกมาก็คือโรชินแคร์ ท่าทางของทุกคนสะดุ้งเหมือนเห็นผีแต่ก็รีบกระชับอาวุธขึ้นมาทันที

“อ่า...ถ้าเป็นข้าจะไม่ทำแบบนี้แหละ เอ้า รีบอธิบายให้เจ้าพวกนี้เข้าใจซะสิ” โรชินแคร์หวดไปที่หลังของอาร์ด้วยฝ่ามือ จนเธอร้องครางออกมาด้วยความเจ็บ

ปวด ก่อนจะกัดฟันพูดออกมา

“ฉันโดนธรวางยาพิษ ถ้าไม่ได้ยาถอนพิษในสามชั่วโมงฉันจะตาย แล้วหลังจากนั้นพิษจะกระจายจากศพทางอากาศเป็นบริเวณกว้าง ตอนนี้ถอยออกไปก่อน” อารูทำท่าเจ็บปวดใจที่พลาดท่า พุดแบบนี้ไม่ใช่เพราะกลัวตาย เพียงแต่ถ้าเธอตายจะมีคนอีกมากโดนลากไปตายด้วย จึงต้องยื้อเวลาไว้เพื่อหาทางออกให้ได้

“ไปตามพวกหัวแถวมาซะ ฉันอยากจะคุยด้วย อ้อ! อย่าช้านะ พวกแกมีเวลาจำกัด” โรชินแครย์มบอกก่อนจะกระตุกโซ่ เพื่อให้อารูเดินนำทางไปที่ห้องประชุม แต่ละหว่างทางก็ต่อว่าอารูไปด้วย

“เจ้าน่าจะเชื่อคำเตือนของเซย์ ถึงเจ้านั้นจะไม่ได้ฉลาดล้ำแต่ก็มีประสบการณ์มากกว่าใคร ไม่เคยได้ยินเธอ ความรู้ร้อยตำรา ไม่เท่าประสบการณ์ในหนึ่งนาทีกี่ เธอเถอะ เพราะตอนนี้เจ้าก็ได้รับประสบการณ์ที่ว่าไปแล้ว ขอคุณข้าชะลี คิกๆ” ถึงจะโดนโรชินแครย์ยำหัวตะปู้แต่อารูก็ไม่ตอบโต้ เพราะเช็ดขยาดจากกันบึ้งหัวใจเลย

ไม่นานนัก ทุกคนก็มาพร้อมกันในห้องประชุมด้วยสีหน้าเคร่งเครียด พวกทหารก็ล้อมทางเข้าออกไว้จนเหมือนกำแพงมนุษย์ โรชินแครย์นั่งอยู่ตรงหัวโต๊ะโดยมีอารูที่โดนล่ามยืนอยู่ข้างๆ ราวกับเป็นสัตว์เลี้ยง ใจจริงทุกคนอยากจะตะครุบตัวโรชินแครย์และค้นเอายาถอนพิษออกมา แต่โดนพุดดักไว้ก่อนว่า ยาถอนพิษอยู่ที่ตัวเธอก็จริง แต่คนที่รู้สัดส่วนปริมาณที่ต้องใช้มีเพียงเธอเท่านั้น ทำให้ตอนนี้ทุกคนไม่มีทางเลือกนอกจากยอมทำตามเธอไปก่อน

“นั่งเป็นหมาเหงากันเลยนะ หุๆๆ น่าสงสาร” โรชินแครย์มองไปที่โอริวซึ่งเป็นหัวหน้า แต่เจ้าตัวไม่ตอบโต้และหันหน้าไปทางอื่น

“มีอะไรรับประกันไหมคะ ว่าจะส่งยาถอนพิษให้กับพวกเราจริงๆ” คนที่พุดขึ้นมากลับเป็นโยมิฮิเมะ เพราะก่อนเข้ามาในห้อง เธอทำความตกลงกับทุกคนไว้แล้วว่า จะเป็นคนเดียวที่พุดกับโรชินแครย์ ส่วนคนอื่นเพียงแค่อดทนต่อคำพุดและการกระทำทุกอย่างเอาไว้ให้ได้

“อ้อ ยัยนี้เองคนคุมบังเหียน” โรชินแครย์หันไปยิ้มให้โยมิฮิเมะ ซึ่งเจ้าตัวก็

ยิ้มตอบอย่างเป็นมิตร แต่ขนาดโรชิน์แคร์ยังจ้องตาเธอได้ไม่ถึงสามวินาทีก็ต้องเบือนหน้าหลบแล้ว

“ข้าเป็นคนพูดคำไหนคำนั้น ไว้เดี๋ยวคุยจบแล้วจะมอบยาถอนพิษให้ด้วยตัวเองเลย” โรชิน์แคร์ยืนยันคำพูด และเริ่มหันไปเล่นงานโยมิฮิเมะด้วยข้อมูลที่มี

“แห่มๆ แต่ให้คุยกับเปลือยกอย่างเจ้าเนี่ย มันจะไม่ดูถูกกันเกินไปหน่อยหรือ” ก่อนที่โรชิน์แคร์จะพูดจบ โยมิฮิเมะก็แทรกขึ้นมาอย่างสุภาพ

“กรุณาอย่าเสียเวลาทดสอบเราเลยล่ะ โยมิคนนี้นับโตมาด้วยคำคำทอและดูถูกเหยียดหยามมากมาย การติดต่อกับเขาเองก็เจอกับคนหลายประเภท ต่อให้โดนว่ากล่าวหนักหนาแค่ไหนก็ไม่ทำให้สะดุ้งสะเทือนได้หรอกค่ะ” ท่าทีและคำพูดของโยมิฮิเมะกลับย้อนไปเล่นงานโรชิน์แคร์เสียเอง

“เป็นข้าเองสินะที่ดูถูกเกินไป แต่ไม่ต้องสุภาพกับข้าขนาดนั้นก็ได้นะ”

“หุๆๆ ไม่ได้หรอกค่ะ ไม่ว่าท่านจะเป็นคนแบบไหน แต่ก็เป็นถึงแม่ของข้า”
“ท่านเชย์ เป็นเรื่องสมควรที่อนาคตภรรยาของข้าจะต้องให้ความเคารพค่ะ”
โยมิฮิเมะยังรักษากิริยาสุภาพเรียบร้อย ทั้งๆ ที่พูดจิกกัดไปด้วย แต่เรื่องที่อ้างตนเป็นถึงภรรยาของข้าเล่นเอาหลายคนสะดุ้งแทน โดยเฉพาะเทนจู ผู้เป็นพ่อถึงกับนั่งควักกระตัก

“คิกๆๆ เจ้าเชย์มันรู้ไหมเนี่ยว่าเล่นกับอะไรอยู่” โรชิน์แคร์หัวเราะ แต่รอยยิ้มเริ่มบางลงทุกที

“ต่อหน้าท่านเชย์ โยมิเป็นเพียงลูกแมวขี้อ้อนเท่านั้นค่ะ” กลับเป็นโยมิฮิเมะที่ตอบด้วยรอยยิ้มเฉิดฉาย

“ทั้งๆ ที่อายุน้อยที่สุด แถมภายนอกก็ดูประหลาด แต่ข้างในนี่ยังขี้นมารซัดๆ” โรชิน์แคร์นึกในใจอย่างตื่นเต้น พลังคิดว่าถ้าอีกสักสิบหรือยี่สิบปีหลังจากนี้ เธอคนนี้อาจจะขึ้นมาอยู่เหนือกว่าตนก็ได้

“หักทลายทำความสนิทสนมกันแค่นี้เถอะค่ะ ท่านอาวุธีตเป็นไก่ต้อมไปแล้ว น่าสงสารจนกันหัวเราะแทบไม่อยู่เลยละค่ะ” โยมิฮิเมะบอกหน้าตาย

“น่าสงสารก็อย่าหัวเราะสิ!” อาวุธีตร้องว่า จนทุกคนแทบจะหลุดหัวออกมา

“หือ...” โรซินแคว์ยิ่งรู้สึกสนใจในตัวโยมิฮิเมะ เพราะเธอสามารถเปลี่ยนบรรยากาศในวงสนทนาได้ตามใจชอบ อย่างตอนนี้ความตึงเครียดในตอนแรกก็หายไปแล้ว ทำให้วิธีพูดจ้สร้างมลภาวะทางจิตใจของเธอใช้ไม่ได้ผล เฉพาะทักษะการพูดก็สามารถเรียกว่าเป็นอาวุธได้เลย

“จะทำลายทั้งก็น่าเสียดาย ฮิๆๆ” โรซินแคว์หลุดพูดความคิดในใจออกมา แต่นั่นเล่นเอาโยมิฮิเมะรู้สึกขนลุก

“เออละ ข้าจะบอกอะไรดีๆ ให้เป็นของขวัญซะเล็กน้อยละกัน เช่น อายากรู้ไหมว่า...ไอ้เจ้าตัวที่เผ่าเมืองหลวงอยู่คือตัวอะไร” เพียงแค่นี้ทุกคนก็กลับมาอยู่ใต้แรงกดดันของโรซินแคว์อีกครั้ง เพราะเธอคุมความลับสำคัญเอาไว้

“นั่นเรื่องที่ว่าทัพหลักอยู่ที่เมืองหลวงก็จริงสินะคะ” โยมิฮิเมะเสียงถามดู เพราะถึงฝ่ายนั้นโกหกออกมาเธอก็จับผิดได้อยู่ดี

“ใช่แล้วละ บอกก่อนว่าทหารที่อยู่รันโดคุเองก็ไม่ได้เป็นแค่เสือกระดาษหรอกนะ เป็นทหารระดับองค์กรฯและพวกเดนตายทั้งนั้น แต่ถ้าเทียบกับเจ้าพวกออร์คแล้วก็นละเรื่องกันเลย”

“ออร์ค!!” ทุกคนหลุดปากส่งเสียงฮือฮากันขึ้นมาด้วยความตกใจ

“อืม จะเรียกว่ายักษ์โบราณก็ได้มั้ง พวกมันถูกเลี้ยงไว้ที่เมืองใต้ดินมาตั้งหลายร้อยปีแล้ว” โรซินแคว์พูดความจริง อย่างน้อยโยมิฮิเมะก็ไม่รู้สึกว่าเขาโกหกเลย

“แต่ได้ยินมาว่าพวกมันสูญพันธุ์ไปนานแล้วนี่คะ” โยมิฮิเมะถามเพิ่ม

“หุๆๆ นี่คงไม่รู้อยู่สินะว่าที่วังหลวงเก็บอะไรไว้บ้าง ในบรรดาของเล่นต้องห้ามมีสิ่งหนึ่งที่ถูกรเรียกว่า ‘อุนางิ’ เคยได้ยินชื่อนี้บ้างไหม”

คนที่ตอบสนองต่อชื่อนี้มีทั้งอาร์ ฮันซุยุ และโอริว ซึ่งล้วนแต่เป็นคนที่อยู่ในวังหลวงมาก่อน

“มันคืออะไรเธอคะ” โยมิฮิเมะหันไปถามโอริว

“อุนางิ หรือที่เรียกกันว่า ครรภ์เทียม อุปกรณ์ที่สามารถให้กำเนิดชีวิตที่เหมือนกับต้นแบบได้ เป็นงานทดลองในสมัยสงครามภาคพื้นทวีป เพื่อใช้ผลิต

ทหารเป็นจำนวนมากๆ แต่เป็นไปไม่ได้ มันถูกทำลายไปหมดแล้วนี่!” โอริวหันไปร้องถามโรชินีแคร์ที่กำลังยิ้มเบิกบานอยู่

“รายละเอียดข้าไม่รู้หรอก รู้แต่ว่าองค์จักรพรรดิสมัยก่อนที่เป็นคนติดต่อกับพวกออร์ค สงสารพวกมันที่กำลังจะสูญพันธุ์ เลยเสนอให้ใช้อูนาจิเพื่อการรักษาเผ่าพันธุ์ไว้ และให้ใช้ชีวิตอย่างสงบสุขที่เมืองไต้ดินซึ่งเป็นสถานที่หลบภัยในสมัยสงคราม โดยแลกกับเงื่อนไขอย่างหนึ่งคือ เมื่อไรที่องค์จักรพรรดิเรียกใช้ พวกมันจะต้องยอมทำงานถวายชีวิตให้ อ๊ะๆ อย่าเพิ่งทำหน้าสลดกันสิ เพราะของเล่นต้องห้ามที่ซ่อนไว้นะ ยังมีอีกเพียบเลย แล้วตอนนี้เซย์เองก็คงเจอหนึ่งในของเล่นที่ว่ำนั่นแล้ว หวังไว้เถอะว่าเจ้านั้นจะรอดกลับมาได้ไหม”

เทพที่กำลังหลับอยู่บนโต๊ะทำงานในสภาพของดอกกุหลาบ ต้องตื่นขึ้น
เพราะมีคนเคาะที่ประตูห้อง ส่วนคนที่เข้ามาก็ไม่ใช่ใครนอกจากโซเลม

“ขอบอกก่อน ฉันไม่มีรสนิยมให้ผู้ชายเข้าหาตอนดึกๆ หรอกนะ” เทพประกาศอย่างชัดเจน แต่ท่าทางอีกฝ่ายจะไม่อยู่ในอารมณ์จะเล่นด้วยเลยไม่ตอบกลับมา

“กังวลเรื่องทวีปตะวันออกหรือ” เทพพอจะเดาได้ว่าอีกฝ่ายเครียดเรื่องอะไร

“ใช่ รู้สึกขัดแย้งนะ ลองไปนอนคิดดูแล้ว ถึงจะเข้าใจเหตุผลขององค์จักรพรรดิก็เถอะ แต่งานนี้เลือดต้องนองแผ่นดินแน่ ผมไม่อยากให้เป็นอย่างนี้เลย” โซเลมนั่งคอดก เทพเลยพยายามคิดหาวิธีพูดให้อีกฝ่ายเบาใจลง

“รู้จักไปป่าไหม”

“ก็ต้องรู้จักสิ แล้วมันเกี่ยวอะไรด้วยเนี่ย?” โซเลมได้แต่สงสัย

“แล้วรู้ไหม ไปป่าให้คุณมากกว่าโทษนะ”

“ไปป่าเนี่ยนะ!”

“ใช่ ถ้าถ่านจากไฟป่าจะทำให้พืชรุ่นต่อไปงอกเงยขึ้นได้อย่างแข็งแรง สงครามก็เช่นกัน แม้จะต้องมีผู้สูญเสีย แต่ชีวิตที่เหลือรอดจากกองเลือดนั้นจะ

เติบโตขึ้น อย่าไปคิดถึงแง่ที่ว่าคุ้มหรือไม่คุ้ม แต่สิ่งที่ยังงังก็ต้องเกิดขึ้นให้มองไปถึงผลลัพธ์จะดีกว่า ตอนนี้นายอาจจะยังทำใจไม่ได้ แต่ก็ทำได้เพียงแค่ออดทน นี่ละความยากลำบากของชีวิต” เทรชไม่รู้ว่าวีรียุทธแบบที่ใช้กับไทโรจะได้อะไรกลับโซเลมใหม่ แต่เขาก็ทำได้เพียงเท่านี้

“อดทนสินะ” โซเลมถอนหายใจ แต่ดูท่าเขาจะจับสาระสำคัญได้

“อืม...อดทน นั้นแหละหนทางของผู้รอด”

ในห้องประชุม โรชินแคว์ยังคงบอกความลับออกมาเรื่อยๆ เป็นเรื่องปกติทั่วไป แต่พอทุกคนได้ฟังก็แทบหมดกำลังใจที่จะรပ်ต่อไป งานนี้ดูเหมือนองค์จักรพรรดิจะชุดเอาอาวุธต้องห้ามทุกอย่างขึ้นมาใช้ รวมถึงการฝ่าฝืนข้อบังคับทุกอย่าง ไม่ได้อยู่ในหลักเกณฑ์หรือกฎระเบียบเลยสักนิด เรียกได้ว่ามีกฎหมายก็ซ้อก็ฝ่าฝืนจนครบ

นอกจากทุกคนจะท้อแท้กับกำลังรบที่ผิดสามัญสำนึกแล้ว ยังไม่เข้าใจด้วยว่าองค์จักรพรรดิจะทำแบบนี้ไปทำไม ถึงจะรပ်ชนะ แต่มันจะกลายเป็นสงครามที่ไม่ถูกยอมรับ กฎบ้านกฎเมืองถูกทำลายจนสิ้นยิ่งกว่าการเริ่มนับหนึ่งกันใหม่ งานนี้ไม่มีใครได้ประโยชน์แม้แต่ผู้ชนะ

“บอกพวกเราแบบนี้แล้ว ท่านจะได้อะไรหะคะ” โยมิฮิเมะยิงคำถามออกมา โดยเธอไม่ได้มองถึงเนื้อหาที่อยู่ในคำพูด แต่กำลังมองหาเจตนาที่ซ่อนอยู่หลังคำพูด

“ถามได้ดี สมแล้วเป็นสะใภ้หน่อย เหตุผลที่ข้าต้องมาเสียเวลาบอกเรื่องนี้ก็เพียงข้อเดียว...เพราะพวกเจ้ามันน่าเบื่อโง่งม ถ้านี่จะเป็นสงครามครั้งสุดท้าย ข้าก็ขอให้มันเป็นสงครามที่สนุกตื่นเต้นที่สุด ตอนนี้อ่านเปิดไฟในมือทั้งหมดให้ดูแล้วตาพวกเจ้าล่ะ จงทุ่มทุกอย่างที่มีทั้งหมดลงมาซะ”

ในความบ้าสุดกู่ของโรชินแคว์ทุกคนก็ยังสัมผัสถึงแรงกดดันได้ จนทำให้นี่ไม่ใช่แค่คำพูดไร้สาระ แต่เป็นสิ่งที่เธอต้องการจริงๆ แอ่มโยมิฮิเมะก็รู้สึกกลัวเธอโกหกด้วย

“ฐานะของข้าหมดแค่นี้แหละ” โรชินแคร์เปลี่ยนน้ำเสียงและสีหน้ามายิ้มแย้มอารมณ์ดี

“เดี๋ยวลี!” โอริวลุกพรวดขึ้นมา เพราะเห็นโรชินแคร์ทำท่าจะเดินกลับออกไปต่อๆ

ทันใดนั้นเอง เพดานก็ถล่มลงมาตรงโถงพอดีทำให้ทุกคนแตกสือออก และสิ่งที่ตกลงมาพร้อมกับเพดานก็คือฟาฮากับอสูรมายาที่มีรูปร่างเหมือนเท้าของนกขนาดใหญ่

“มาตรฐานเวลาดี” โรชินแคร์ชมขณะก้าวขึ้นไปยืนอยู่บนอสูรมายาที่มีรูปร่างเป็นเท้า แถมยังอาศัยจังหวะซุลมุนคว้าเอาตัวโยมิอิเมะขึ้นมาด้วย

ทว่ากลับมีคนหนึ่งที่ไมื่อยอมละสายตาสมาทเพดานถล่มลงมา โดยุมิกระโดดพรวดขึ้นไปคว้าตัวโยมิอิเมะไว้ แต่เธอก็ทำได้เพียงเท่านั้น ด้วยผู้หญิงตัวเล็กๆ ไม่แข็งแรงพอจะดึงตัวโยมิอิเมะกลับลงมาได้เลย ฟาฮาเห็นโดยุมิทำอะไรเสี่ยงๆ แบบนี้ก็กลัวอีกฝ่ายจะตกลงไปบาดเจ็บจึงหวัค้อขึ้นมาไว้บนอสูรมายาด้วยอีกคน

“เกินมาคน...แต่ก็ดีแล้ว ฟังนะ! ข้าจะให้เวลาสามวัน ถ้าถึงเวลาแล้วพวกเจ้ายังไม่ยอมเปิดฉากรบ ข้าจะฆ่าตัวประกันซะ อ้อ! ไม่สิ...จะฆรมานตัวประกันแบบประจานให้เห็นกันเลย ตรงกันข้ามถ้ายึดเอารันโดคุคืนไปได้ละก็ ข้าจะคืนสองคนนี้ให้แบบไม่มีแม้แต่รอยขีดข่วนเลย ฮ่าๆๆ” โรชินแคร์หัวเราะขณะที่อสูรมายาเริ่มลอยสูงขึ้น

“แล้วยาถอนพิษล่ะ!” โอริวตะโกนถาม ทำให้โรชินแคร์หันมาเหมือนเพิ่งนึกอะไรขึ้นได้

“อ้อ! เรื่องนั้นโทษทีนะ...โกหกนะ ไม่ได้วางยาพิษอะไรไว้หรอก แค้ให้กินวิตามินไปเท่านั้นเอง คิกๆๆ” โรชินแคร์ตอบก่อนจะหัวเราะออกมาอย่างขบขันในสีหน้าที่อารมณ์แสดงออกมาให้เห็นตอนนั้น

รุ่งเช้ามาถึงพร้อมกับข่าวร้ายที่ตาโถมเข้าใส่ เนื่องจากมีรายงานเข้ามาว่า กองเรือของพวกเซโรนั้นโดนทำลายจนสิ้นซากไม่เหลือรอดกลับมาสักลำ ลูกเรือส่วนใหญ่เสียชีวิตในทะเลเนื่องจากกระแสน้ำที่มีอุณหภูมิเย็นจัด มีเพียงพวกที่เรือแตกและว่ายน้ำขึ้นฝั่งได้ทันเท่านั้นที่รอดมาบอกข่าวนี้ ซึ่งในจำนวนคนที่สูญหาย และคาดว่าจะเสียชีวิตมีชื่อของลูซิเฟอร์ เซนะ และเซโรรวมอยู่ด้วย

แค่ข่าวการสูญเสียชีวิตของเรือและทหารจำนวนมากก็ทำลายขวัญทหารเกินพอ อยู่แล้ว การหายไปของเซโรกับเซนะยังส่งผลกระทบต่อจิตใจของกลุ่มผู้นำอย่างเห็นได้ชัด โดยเฉพาะอาร์ทีโทซะว่าเป็นความผิดพลาดที่ปล่อยพวกเขาไป แกรมโยมิยิเมะกับโคโยมิที่โดนโรชินแคร์จับตัวไปนั้นก็มีต้นเหตุมาจากเธอ งานนี้จึงเหมือนโดนสองเต็ง อาร์ถึงกับขังตัวเองไว้ในห้องไม่ออกมาเจอหน้าผู้คนเลย

“อาร์เธอ!” โอริวตีเฟิงรู้เรื่องก็ทำหน้าคิดหนัก เพราะในเวลาแบบนี้ยิ่งจำเป็นต้องพึ่งมันสมองของเธอ

“ควรไปคุยกับเธอสักหน่อยนะ” จิซาระแนะนำ เพราะตัวเธอก็มีประสบการณ์จากความผิดพลาดในอดีต แต่มันคนละกรณีกัน แกรมตัวเธอไม่น้ำหนักพอจะชักจูงอาร์ได้

“อะ...อืม” โอริวเองไม่มั่นใจยิ่งกว่า นอกจากใจเสียเรื่องที่เกิดขึ้นแล้ว ยังไม่รู้จะพูดอย่างไรกับอาร์อีกด้วย

ในสมัยเด็กพวกเซาสนิทกันมากจนอาจเรียกได้ว่ามีความชอบพอกันเลย แต่หลังจากอาร์ย้ายไปฝึกฝนเพื่อเป็นกัปตันต่อไป พวกเขาก็เริ่มห่างกันทั้งจากฐานะและหน้าที่ นานๆ ครั้งถึงจะได้เจอกันที และทุกครั้งที่เจอกันโอริวก็เห็นการเปลี่ยนแปลงของอาร์เพิ่มมากขึ้นทุกที

โดยทั่วไปแล้ว เด็กผู้หญิงโตเร็วกว่าเด็กผู้ชาย ทั้งความคิดความอ่าน ทั้งทางร่างกาย ทำให้โอริวเกิดความรู้สึกไม่เข้าใจ นับวันก็ยิ่งเหมือนคนแปลกหน้าซึ่งกันและกัน ไม่ใช่แค่การพูดคุย แค่การวางตัวยังลำบาก ตอนนั้นโอริวเลยไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าอาร์รู้สึกอย่างไรอยู่ ความนึกคิดของเธอละเอียดอ่อนกว่าคนทั่วไป ไม่มีทางที่คนไม่มีความสามารถอะไรสักอย่างจะไปเข้าใจได้

“แต่ในฐานะผู้นำคงต้องพยายามละนะ” โอริวถอนหายใจพลางเดินตรงไปที่ห้องของอาร์ แต่พอไปถึงก็พบใครบางคนยืนอยู่ก่อนแล้ว

ก๊อก! ก๊อก!

เสียงเคาะเรียกดังแบบเบามือ ทั้งๆ ที่คนเคาะเป็นคนตัวใหญ่อ่างฮันซุย

“อาร์” ฮันซุยเรียกและเคาะซ้ำอีกรอบ

“อาร์รุ”

“อาร์รุรุรุ” แล้วเสียงเคาะก็ดังขึ้นตามไปด้วย

“ถึงจะเพิ่มอีกร้อยรุ ฉันก็ไม่ออกไปหรอก” มีเสียงอาร์ตอบกลับมา

“เข้าใจละ” ฮันซุยหยุดเคาะเรียกพลางถอนหายใจ จนทำให้โอริวที่แอบดูอยู่พลอยถอนหายใจตามไปด้วย เพราะขนาดนี้แล้วยังไม่ยอมออกมาเลย เขาที่จะมาเรียกแบบปกตินี้คงหมดหวังแน่

แต่ขณะนั้นเองก็เกิดเสียงดังขึ้นโครมใหญ่ พร้อมกับบานประตูหลุดติดมือของฮันซุยออกมา จากนั้นเขาก็เดินคุ่มๆ เข้าไป คราวนี้มีเสียงโครมครามเบาๆ ข้างใน ก่อนที่ฮันซุยจะกลับออกมาพร้อมหัวคออาร์ออกมาด้วย เขาวางตัวเธอลงบนพื้นและยื่นขาประตูปะตูไว้ไม่ให้เธอคลานกลับเข้าไป

“ทำบ้าอะไรเนี่ย!” อาร์ร้องว่า ดวงตาของเธอแดงก่ำขอบตาก็บวม เพราะร้องไห้มาตลอด

“ข้าต่างหากที่ต้องถาม ทำบ้าอะไรอยู่นะอาร์” ฮันซุยยื่นกอดอกถามด้วยสีหน้าจริงจัง

“อีก...ระ เราทำพังหมดแล้ว เพราะเรา” อาร์พูดเสียงส่ออื่น

“ทำพัง? หมายถึงอะไรเข้าใจ”

“ก็เป็นเพราะเรา โยมกับโคยมูมิถึงโดนจับตัวไป ละ และก็เพราะเรา...เพราะเราเซย์ถึงต้อง” น้ำตาของอาร์ร่วงพล้อย แต่กลับถูกฮันซุยเชกเข้าที่หน้าผากจนหน้าหงาย

“พูดแบบนี้จะหาเรื่องกันหรือไง เพราะเราอะไรกัน มันใช้ความผิดของคนเดียวหรือ ถ้าผิดมันก็ผิดด้วยกันหมดนั่นแหละ ข้ากับโอริวเองก็เห็นด้วยที่ให้

กักตัวโรซินแคร์ไว้ซะลืมนะแล้วเธอ และถึงเธอไม่ถูกจับตัวไว้ก็อาจเป็นคนอื่นแทน
ดูจากวิธีการแล้วทางนั้นไม่เลือกหรือกว่าจะเป็นใคร ทั้งๆ ที่เกิดขึ้นต่อหน้าต่อตา
แต่ข้าก็หยุดพวกนั้นไม่ทันจนทั้งคู่โดนพาตัวไป ยังจะพูดอีกใหม่ว่าเป็นเพราะเธอ”
ฮันซุ่ยโมโหตัวเอง โมโหจนไม่เหลือเวลามาเศร้าแล้ว

“แต่เชย...ถ้าเราคัดค้านไม่ปล่อยเขาออกไป ก็คงไม่ต้องจบแบบนี้” อารุส่าย
หน้าเพราะยังไม่ให้อภัยตัวเอง และคราวนี้ฮันซุ่ยติดนิ้วใส่หน้าผากจนอารุต้องร้อง
ออกมา

“นั่นข้าทำแทนท่านเชย ถ้าเขายืนอยู่ที่นี้ เขาจะต้องทำแบบนี้ อารุ...ความ
เชื่อใจที่เธอมีให้เขามันมีแค่นั้นเองเธอ พวกเรากำลังพูดถึงคนคนเดียวกันหรือเปล่า
คนที่วิ่งเล่นกับความตายมานับครั้งไม่ถ้วนอย่างนั้น ไม่มีทางหรอกที่จะมาแพ้เพราะ
เรื่องเพียงเท่านี้ แล้วก็นะ ลืมนะแล้วเธอ...สหายคนสำคัญของพวกเราก็คืออยู่กับเขา
ด้วย ท่านเชยจะไม่ยอมให้เขาตายเด็ดขาด” ฮันซุ่ยเองก็ปลอบใคร่ไม่เป็น สิ่งที่เขา
ทำได้ก็เพียงแค่ว่าพูดสิ่งที่คิดออกไป

“ยังงั้นก็ยังผิดพลาดในฐานะขุนซือละนะ” ถึงอารุจะหยุดร้องไห้และหัน
มายิ้มแห้งๆ แล้ว แต่เธอก็ยังโทษตัวเองไม่เลิก

“แล้วไง?” ฮันซุ่ยเอียงคอด้วยความสงสัย

“เจ้าก็พูดได้สิ!” อารุตะโกนไล่อย่างหัวเสีย เพราะฮันซุ่ยไม่เข้าใจความรู้สึก
ของเธอเลย

“ใช่ ข้าพูดได้และมีสิทธิ์ที่จะพูด เพราะพวกเราต่างก็เคยผิดพลาดกันมา
แล้ว ความผิดพลาดที่ฉีกพวกเรากออกจากกัน และก็ได้เรียนรู้จากใครคนหนึ่งว่า
ใครๆ ก็ผิดพลาดได้ แต่จะปล่อยไว้ให้มันเป็นความผิดพลาดอยู่อย่างนั้น หรือจะ
แก้ไขให้มันถูกต้องล่ะ” ฮันซุ่ยบอกพร้อมกับยื่นมือออกไปเหมือนที่ครั้งหนึ่งเขา
เคยได้รับมันมา

“...” อารุปัดน้ำตาออกพร้อมจับมือของฮันซุ่ยเพื่อลูกขึ้นมาอีกครั้ง

“พร้อมจะลุยกันต่อแล้วใช่ไหม” ฮันซุ่ยถามแต่ถูกอารุมองค้อนใส่

“ฮันซุ่ย...เลิกพูดเลียนแบบเชยเถอะ มันไม่เข้ากันเลยสักนิด”

“อะ ข้าพยายามเต็มที่แล้วนะ!” อันซุเองก็ชินเหมือนกันจนหน้าแดงไปถึงหูแล้ว

“แต่ก็ขอบใจนะ” อาร์ยัมบอกก่อนจะจัดชุดจัดผมให้เข้าที่ และทำเอวชี้นำตะโกนสั่งออกไป

“ยืนดูกันพอหรือยัง เตรียมพร้อมรบได้ โอริวเล็กร้องให้แล้วเรียกประชุมวางแผนด่วนเลย!”

โอริวคิดว่าตัวเองหลบตีได้แล้วแต่อารุกลับเห็นเขาได้ น้ำเสียงที่กลับมามั่นใจของอารุเรียกขวัญกำลังใจของเหล่าทหารให้กลับมาได้ แต่ก่อนจะพากันไปที่ห้องประชุม อันซุยก็นึกอะไรขึ้นมาได้จึงรีบพูดออกมา

“ข้าว่า...ตอนนี้ท่านเชยคังหลงทางไปติดเกาะอยู่ที่ไหนสักแห่งแน่ๆ”

“ฮา งั้นก็ขอว่าอย่าไปติดกับเซนะเลย ไม่งั้นน่าสงสารแย่”

“ฮู ฮ่าๆๆ” แล้วทั้งคู่ก็หัวเราะออกมา

โยมิฮิเมะกับโคยุมิที่โดนจับตัวมาก็เหมือนไม่ได้โดนจับสักเท่าไร เพราะ
โรชินแคร์ให้การดูแลเป็นอย่างดี ทั้งห้องพักก็สะดวกสบาย อาหารการกินก็ครบถ้วน ผู้คุมก็เห็นมีแต่ฟาฮาที่ผลุบๆ โผล่ๆ อยู่ตรงประตูห้องที่เปิดแง้มไว้เป็นพักๆ

“ไม่ลองหนีดูเหรอะ” โคยุมิหันมาถามโยมิฮิเมะที่นั่งอ่านหนังสืออยู่

“ก็อยากจะทำอยู่เหรอะ แต่พวกเราสองคนไม่มีใครที่มีวิชายุทธ์หรือต่อสู้เป็นเลย หนีไปอย่างมากที่สุดก็จะได้ถึงชั้นล่างแล้วก็โดนจับตัวอีก ทำแบบนั้นจะยิ่งไปทำให้อีกฝ่ายโมโหซะเปล่าๆ รออยู่เฉยๆ ให้คนอื่นมาช่วยเหอะอะ” โยมิฮิเมะสรุปให้ฟังซึ่งโคยุมิก็พยักหน้ารับ ก่อนจะหันไปมองฟาฮาที่แอบมองมาจากช่องประตู พอสบตาก็หายแวบไปอีก

“แต่อยู่เฉยๆ แบบนี้ลำบากใจจัง แถมยังทำให้ทุกคนเป็นห่วงด้วย” โคยุมิหันมาคุยกับโยมิฮิเมะต่อ

“เชื่อใจพวกนั้นหน่อยสิ ยังไงก็หาทางมาช่วยพวกเราได้อยู่แล้ว ถ้าหากสู้มึสึ่มห่าทำอะไรลงไปจนบาดเจ็บ จะยิ่งทำให้ทุกคนเป็นห่วงกว่าเดิมนะอะ” โยมิ-

อีเมะก็ไม่ได้นั่งนอนใจ ทว่าประเมินดูแล้วว่าอะไรที่จะส่งผลเสียน้อยที่สุด

“ไม่ต้องห่วง ดูจากนิสัยโรชินีแคร์แล้ว เธอไม่ใช่คนที่จะใช้พวกเราเป็นตัวประกันเวลาจนตรอกหรอก นี่คงจับตัวมาเพื่อเป็นเหยื่อล่อมากกว่าละ” โยมิ-อีเมะสังเกตเห็นว่าโคยูมิกังวลเรื่องอะไรอยู่จึงพูดเพื่อให้อีกฝ่ายสบายใจ

ขณะที่คุยกันอยู่ ฟาสาก็มายืนอยู่ข้างหลังพวกโยมิอีเมะ ไม่รู้ว่าแอบเข้ามาตั้งแต่เมื่อไร เมื่อทั้งสองรู้สึกตัวเขาก็รีบวางหนังสือของโยมิอีเมะกับอาหารนาชชนิดลงตรงหน้าโคยูมิ ก่อนจะphenหายออกไปเร็วยิ่งกว่าสายลม

“อะไรของเขานะ?” โยมิอีเมะทำหน้าสงสัย ส่วนโคยูมิได้แต่หัวเราะแห้งๆ

การเฝ้าดูจากเงามืดของฟาสายังดำเนินต่อไป โดยเฉพาะการจับจ้องโคยูมิชนิดที่อาจโดนเข้าใจผิดได้ง่ายๆ ด้วยความเครียดและแปลกที่ทำให้โคยูมิไม่ค่อยกินอะไรเลย ทำให้ฟาสาเริ่มเป็นกังวล

“อาหารไม่ถูกปากหรือเปล่านะ” ฟาสาเดินวนไปวนมาอยู่หน้าห้องด้วยความกังวล ซึ่งเรื่องนี้เขาไม่ถนัดเลยสักนิด แถมแหล่งข้อมูลเดียวของเขาคือนิยายที่อ่านมา ก็ไม่มีบอกวิธีแก้เรื่องนี้เอาไว้ด้วย

“อ่ย่ายอมแพ้สิฟาสา”

“นั่นสินะ ต้องพยายามมากกว่านี้!”

ฟาสาพูดกับตัวเองด้วยเสียงสองแบบสองบุคลิก โดยไม่รู้เลยว่ากำลังโดนพวกโคยูมิแอบดูอยู่

“เจ้านี่...ป่วยหรือ” โยมิอีเมะกระซิบถามโคยูมิ

“คิดว่า...เอ่อ...เป็นปกติของเขาละ” โคยูมิกระตุกยิ้มก่อนจะตอบ

หลังจากนั้นไม่นาน...

“รีบไปเปลี่ยนแวรเถอะ ไม่งั้นโดนท่านโรชินีแคร์เล่นงานแน่”

“ต้องอยู่เวรกลางคืนไม่ชอบเลย”

สองทหารหญิงคุยกันระหว่างที่เดินไปเปลี่ยนแวร แต่เพียงแคลมพัดมาวูบเดียวทหารหญิงคนหนึ่งก็หายตัวไป ทหารหญิงอีกคนพอมองหากก็พบว่าเพื่อนถูกมัดปิดปากปิดตาและห้อยหัวลงมาจากเพดาน ยังไม่ทันได้กรีดร้องลมหักพัดมาก็

รูป ตัวเธอลอยขึ้นและตกลงกระแทกพื้น เมื่อลืมหันกลับก็เห็นว่าเป็นฟาสาที่กำลังคร่อมตัวเธอไว้

“ทะ ทานแม่ทัพ!” ทหารหญิงร้องขึ้นด้วยความตกใจ แต่ยังไม่ทันพูดอะไร ฟาสาก็ยกมือขึ้นมาปิดปากเธอไว้

“ยะ อยู่เฉยๆ” ฟาสาคิดว่าเรื่องที่เขากังวล ถ้ามจากผู้หญิงด้วยกันน่าจะรู้เรื่องได้เร็วกว่า แต่เพราะเขาไม่เคยสื่อสารกับใครเป็นเรื่องเป็นราวมาก่อน น้ำเสียงที่ออกมาเลยเหมือนการข่มขู่ที่น่ากลัว ทหารหญิงตกใจกลัวเลยพยายามส่งเสียงร้องอู้อ้อออกมา ฟาสานึกว่าเธออยากบอกอะไรเลยเอามือที่ปิดปากออก

“กะ กลัวแล้วเจ้าคะ! ชะ ข้าเป็นแค่ทหารปลายแถว ยะ อย่าทำอะไรซ้ำเลย”

ทหารหญิงร้องออกมาเสียงดังจนฟาสาตกใจ ต้องรีบปิดปากเธอไว้อีกครั้ง

“อย่าเสียงดัง! ข้าไม่อยากให้คนอื่นได้ยิน” ฟาสาพูดด้วยน้ำเสียงข่มขู่เช่นเคย อีกฝ่ายกลัวจนหันหน้าตาไหลและเดินไปมา

“อย่าขัดขึ้น! ไม่งั้นจะยิ่งเจ็บนะ” ฟาสากล่าวว่าอีกฝ่ายจะเจ็บเลยเตือนออกไปด้วยความหวังดี แต่ไม่รู้ทำไมอีกฝ่ายยิ่งกลัวจนเกร็งไปทั้งตัว

“ดี อยู่เฉยๆ แบบนี้แหละ เดี่ยวก็เสร็จแล้ว แหกๆๆ”

ฟาสาชอบหายใจเพราะตื่นเต้นที่ได้คุยกับคนอื่น เขากำลังเตรียมจะถามเรื่องที่ว่าทำอะไรให้ผู้หญิงเกิดอยากอาหารขึ้นมา ทว่าเขาเพิ่งรู้สึกว่ามีคนยืนอยู่ข้างหลังเขา แลเห็นมืออยู่พักใหญ่แล้วด้วย พอหันกลับไปดูก็เห็นโยมิฮิเมะกับโคโยมิกำลังยืนยกแขนเสื้อขึ้นมาปิดใบหน้าช่วงล่าง พร้อมกับส่งสายตารังเกียจใส่เขา

“ข่มขืนลูกน้องตัวเองแบบนี้...เป็นผู้ชายที่น่ารังเกียจจริงๆ” โยมิฮิเมะบอกก่อนจะจุมมือโคโยมิเดินกลับห้องไป

“ตะ เดี่ยว!” ฟาสาพยายามยื่นมือออกไปหยุดอีกฝ่ายเพื่อจะอธิบาย แต่โคโยมิปิดมือนิ่งและหันมาพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา

“อย่ามาถูกตัวฉันนะ เจ้าแม่ทัพที่นี่ยันตะวันออก”

ฟาซาได้รับฉายาใหม่และเพิ่มระดับความมืดมนขึ้นอีกหนึ่งระดับ

การประชุมของพวกอาร์ดาเงินมากกว่าสิบชั่วโมงแล้วแต่ยังไม่ค่อยคืบหน้า
 ลักเท่าไร เพราะการบุกตีรันโดคุไม่ใช่เรื่องง่าย นอกจากการแทรกซึมโจมตีจาก
 ภายในอย่างที่เราทำห้องเคยทำ แต่ว่าวิธีนั้นใช้ไม่ได้ผลแน่ เนื่องจากที่รันโดคุ
 มีฟาซาเฝ้าอยู่ แคมโรชินแควร์คงไม่มีแค่ฟาซาเพียงคนเดียวแน่ รอบตัวเธอน่าจะ
 มียอดฝีมืออยู่อีกมาก

“ใช้เส้นทางลับเข้าไปจากทางนี้ได้นะ” จิซารุชี้ทางลับต่างๆ ให้อู ดู แต่อู
 สายหน้า

“เส้นทางลับปกติจะใช้ในการหลบหนีจึงมีขนาดเล็กและซับซ้อน ไม่เหมาะ
 จะส่งทหารจำนวนมากเข้าไปหอรอก แคมโรชินแควร์เองน่าจะวางกับดักไว้แล้ว ส่ง
 ไปก็ตายเปล่า” อารูอธิบายให้ฟัง วิธีนี้เลยตกไปอีกอย่าง รวมๆ แล้วก็ป็นร้อย
 แผนแล้วที่ตกไป

“ถ้ารบกันหลังกำแพง พวกเราไม่มีทางชนะเลยเธอ” ฮันซุยถามขึ้น

“ยาก! ถึงชนะพวกเราก็ตองสูญเสียเยอะ แม้จะดูเป็นพื้นราบที่สามารถบุก
 เร็วเข้าไปหาได้ แต่พวกเราก็ตกเป็นเป้าหนึ่งให้พลธนูยิง นายก็รู้ที่ว่าระยะยิงของ
 พวกมิวึซาสายธนูมันไกลแค่ไหน แล้วถึงจะปืนกำแพงขึ้นไปได้ แต่จำนวนที่ขึ้นไป
 ก็มีน้อยและจะโดนตัดขาดจากกำลังหลักทันที ส่วนวิธีที่พอจะมีอยู่หอรอก เช่น ใช้
 เครื่องยิงหินถล่มเข้าไป แต่ก็ติดอยู่สองปัญหา หนึ่งคือพวกเราไม่มีเวลาสร้างมัน
 ได้ทัน และสองมันอาจพลาดไปโดนพวกโยมิฮิเมะที่ถูกจับตัวไว้ก็ได้”

พออารูอธิบายเสร็จ อาคิก็ลุกขึ้นเสนอด้วยความร้อนรน

“ปืนใหญ่ไงล่ะ ถ้าทางนั้นไม่สนใจกฎอะไรแล้ว พวกเราก็ใช้ปืนใหญ่บั้งสิ
 มันใช้ยิงถล่มกำแพงได้นะ”

“แล้วพวกเรามีเธอ ไ้ปืนใหญ่ที่ว่่านะ” เอมียาโกะถามกลับ

“มีสิ ท่านหญิงโยมิแอบลักลอบซื้อไว้ก่อนหน้านี่ มันถูกเก็บไว้ที่เทนจิน”

“ไม่ได้หอรอก ต่อให้ขนมาทางทะเลก็ต้องใช้เวลาอย่างน้อยวันครึ่ง พวกเรา

“ไม่เหลือเวลาเตรียมการหรอก ยิ่งกว่านั้นผู้เชี่ยวชาญการใช้ก็ยังไม่มีความชำนาญ”
 อารูพูดตรงประเด็นเสียจนอาคิหมัดคำพูดกลับลงไปในท้องอืด

จากนั้นทุกคนก็เงียบลงเพราะหมดวิธีที่จะคิดออกแล้ว แม้แต่อารูเองก็จนปัญญา เพราะมันมีเงื่อนไขในการรบมากเกินไป วิธีเลยยิ่งจำกัด แต่ระหว่างที่ความเงียบปกคลุมห้อง ทายูระก็พูดขึ้นมาอย่างเบื่อบ้าง

“ถ้าได้ลู่อกกำแพงก็ไม่มีปัญหาแล้วแท้ๆ แะจัง”

ทว่า คำพูดนี้เองที่จุดประกายความคิดบางอย่างของอารูขึ้นมา

“ใช่แล้ว! แบบนั้นแหละ ยอดมากทายูระ!” อารูถึงกับเข้าไปจับตัวทายูระ
 เขย่า ขณะที่ทุกคนยังงงๆ กันอยู่

“มีแล้ว พวกเรามีวิธีเอาชนะได้แล้ว!” อารูรีบอธิบายแผนการ พอทุกคนได้ฟังต่างก็ทำหน้าเหยเกออกมา

การจัดทัพเป็นไปอย่างเร่งรีบแต่มีระเบียบ แต่ละคนมีเวลาฟังคำอธิบายแผนการเฉพาะในหน่วยของตัวเองเท่านั้น จึงสร้างความงุนงงอยู่พอสมควร แต่ด้วยความเชื่อมั่นในแม่ทัพนายกองของตน เหล่าทหารจึงพร้อมออกรบกันเต็มที่

ทัพแต่ละกองเคลื่อนพลออกจากค่ายในช่วงเช้ามืดตั้งแต่ตะวันยังไม่ขึ้น เสียงย่ำเท้าและเสียงชุดเกราะกระทบกันดังเสมือนเสียงดนตรีปลุกเร้าทุกคน และถึงจะแยกกันไปเป็นหลายสายแต่ความฮึกเหิมของทุกคนก็ไม่ได้ลดลงเลย

ก่อนเที่ยงวัน คิกรันโดคูก็เริ่มต้นขึ้น

“เฮ้!” ทหารยามบนกำแพงเมืองรันโดคูร้องเรียกเพื่อนที่อยู่ใกล้ๆ พลางชี้ให้ดูอะไรบางอย่างที่กำลังเคลื่อนมาทางพวกเขา

“อะไรวะนั่น!?” คนอื่นๆ ก็พากันงง เพราะที่เห็นคือทหารฝ่ายศัตรูที่มีจำนวนน้อยกว่าคนกำลังควมมากันมา แต่ที่ทำให้ทุกคนต้องร้องทักเช่นนั้น หาใช่ความตื่นตระหนกที่โดนบุก แต่กลับเป็นชายที่ยืนอยู่บนหลังม้าที่ขึ้นนำออกมาจากแถวคนเดียว

ชายคนนั้นใส่ชุดเกราะที่เป็นแผ่นเหล็กปิดช่วงหน้าอกร้อยเข้ากับเกราะส่วน

หัวไหล่ แต่เพราะไม่ได้ใส่เสื้อผ้าต้องเลยเปิดโล่ง กล้ามท้องที่สวยงามกระทบกับแสงอาทิตย์เป็นประกาย ช่วงล่างลงไปนั้นมีเพียงสีขาวบริสุทธิ์ของผ้าเตี่ยวที่มีตาบคาดไว้ตรงเอว แถมด้วยการโพสท่าโดยใช้แขนข้างหนึ่งกอดอก ส่วนอีกข้างยกขึ้นมาปิดหน้าไว้ครึ่งหนึ่ง

“ท่านชายครับ นำออกไปอย่างนั้นอันตรายนะครับ” ผู้ติดตามทักขึ้นโดยไม่ได้ใส่ใจว่าอีกฝ่ายยืนอยู่บนหลังม้า แทนที่จะนั่งขี่ตามปกติของคนทั่วไป

“คนที่เป็นผู้นำอย่างข้าจะให้หลบหลังลูกน้องได้กระไร เชิดหน้าขึ้นเหล่าพี่น้องข้า รุ่งอรุณของพวกเราได้เริ่มขึ้นแล้ว” เมงโงะหันมาร้องบอกเพื่อปลุกกำลังใจทุกคน ถึงนั้นจะทำให้พวกทหารบนกำแพงเห็นด้านหลังของเขา ด้านหลังที่เปลือยเปล่าและกั่นนอน ๆ ที่ไร้การป้องกัน

เมงโงะได้ปลุกเสียงโห่ร้องจากทั้งสองฝ่าย ถึงอีกฝ่ายจะโห่ไล่ด้วยความรังเกียจก็เถอะ แถมพอเข้าไปใกล้กำแพงเมงโงะก็เปลี่ยนท่าโพสเป็นการเอียงหน้ากลับมาและกระดกกันพร้อมกับเท้าเอว

“เจ้าพวกทหารทราซย์ วันนี้นำเมงโงะจะมาเอาชีวิตพวกเจ้า!”

ไม่ใช่เพราะคำพูดแฉๆ ที่ทำให้พวกทหารเผ่ากำแพงปรี๊ดแตกจนเปิดฉากต้อนรับเมงโงะด้วยลูกธนูชุดใหญ่ ทว่าเมงโงะกลับหลบได้ด้วยท่าโพสสุดยียวน เขาประสานมือไว้ที่ท้ายทอยและส่ายเอวไปมาเพื่อหลบลูกธนู จากนั้นเปลี่ยนไปโพสท่าอื่นๆ เพื่อหลบหลีกตามสถานการณ์ แถมยังใช้เท้ากุมบังเหียนให้ม้าหลบได้อย่างรวดเร็วจนเหมือนแยกร่างได้

“วิชาหลบกว่นประสาทแบบนี้มัน...หนึ่งในสองตัวประหลาดแห่งโมกุน ท่านชายเมงโงะ!” ทหารเผ่ากำแพงดูเหมือนจะมีคนรู้จักเมงโงะอยู่ แต่ฉายาที่วานั้นไม่มีใครคุ้นหูเลย เพราะมันเป็นการตั้งกันเองของบรรดาคนที่เคยไปโมกุนเท่านั้น

“ฮะๆๆ ยังอ่อนหัดนัก แคล่ลูกธนูทำอะไรเมงโงะคนนี้ได้หรอก” เมงโงะบอกขณะที่ใช้ข้อมือรับลูกธนูไว้ แต่นั่นเป็นเหมือนจุดสิ้นสุดของความอดทนเพียงไม่กี่นาทียี่ต่อมา ประตูเมืองก็ถูกเปิดออกพร้อมกับกองทหารม้าขับพันกรูกัน

ออกมา สีหน้าแววตาของแต่ละคนราวกับโกรธแค้นเมงโงมาตั้งแต่ชาติปางก่อน
“หึๆ ถึงจะมีจำนวนมากกว่า แต่เมงโงผู้นี้ก็ทำได้แล้วพวกเจ้าหรือหนะ
พวกเรา...หนีเร็ว!!!” เมงโงร้องสั่งพร้อมกับความบ้าเหวี่ยงสุดชีวิต โดยมีศัตรูไล่หลัง
มาด้วยเสียงกู่ร้องราวกับกลุ่มคนบ้า

“ได้ผลด้วยละ” โอริวแอบดูอยู่ไกลๆ หันมาบอกกับอารู

“แน่นอนแล้ว อารมณีนั่นพวกเราก็น่าจะเข้าใจไม่ใช่หรือ” พออารูบอกโอริว
ก็ทำหน้าสลด และไม่อยากจะกลับไปคิดถึงตอนเจอเมงโงเลย

“เออละ เริ่มแผนต่อไปได้” อารูถอนหายใจก่อนจะหันไปบอกกับเหล่าทหาร
ที่ชุมนุมตัวกันอยู่เงียบๆ

หลังจากที่เมงโงหนีไปได้พักใหญ่ เหล่าทหารมาก็พากันกลับมา ประตุมืองจึงเปิดขึ้นอีกครั้ง

“โง ได้ตัวไหม” พวกเพื่อนทหารรีบวิ่งเข้ามาถาม

“ได้สิ” หัวหน้านักกลุ่มทหารมาตอบ

“เยี่ยม! ไอ้ตัวแบบนี้มันต้องเสียบประมาณ แล้วไหนศพนั่นล่ะ?”

“อ้อ ศพหรือ...ก็อยู่ตรงนี้ไง เพียบเลย” หัวหน้านักกลุ่มทหารมาบอกขณะ
ถอดหมวกออก ซึ่งพอเหล่าทหารได้เห็นก็พากันสั่นสะท้าน เพราะเป็นคนที่ทุกคน
รู้จักกันเป็นอย่างดี...อดีตแม่ทัพใหญ่ อันซุข

แต่ก่อนที่จะได้ร้องหรือส่งสัญญาณเตือน อันซุขก็คงหอกขัดร่างเหล่า
ทหารจนขาดกระจายเป็นชิ้นๆ เขาก้าวลงจากหลังม้าเสียงๆ ขณะที่คนอื่นกระจาย
กำลังกันขึ้นไปจัดการทหารยามบนกำแพงที่เหลือ

อันซุขเดินมาที่ประตูเมือง ก่อนจะใช้วิชาหมัดจอมพลสายฟ้าออกไป ทั้ง
ประตูและกำแพงตรงนั้นหายวับไปในทันที กลายเป็นช่องขนาดใหญ่พร้อมให้พวก
โอริวที่รออยู่บุกตามเข้ามา

“แผนขั้นที่สองสำเร็จ”

ทว่าขณะที่แผนการกำลังคืบหน้าไป ทางหนึ่งก็ได้มีกองเรือรบกำลังเข้าใกล้ชายฝั่ง ถึงพวกทหารที่เผ่าค่ายจะเห็นและส่งสัญญาณเตือนแต่ก็ไม่ทัน เพราะอีกฝ่ายเปิดฉากยิงปืนใหญ่ถล่มใส่แล้ว เพียงพริบตาเดียวทั้งกองเรือที่จอดอยู่ที่ท่าและค่ายทหารของกองกำลังต่อต้านก็ตกอยู่ในกองเง้าถ่านทันที

ทุกอย่างเป็นไปตามแผนของโรชินแคร์ ที่จะใช้กองเรือมาตลบล้างทำลายฐานบัญชาการหลัก แบบนี้ทำให้อีกฝ่ายหมดทางถอยแล้ว จากนั้นไปกองเรือของเธอก็จะมุ่งหน้าเข้าไปตามแม่น้ำสายหลักเพื่อไปช่วยสนับสนุนการรบที่รินโดคุด้วย แต่ก่อนที่จะถึงกองเรือจะได้ทันเข้าไปในแม่น้ำกลับต้องหยุดชะงักลง เพราะทะเลแถบนั้นได้กลายเป็นน้ำแข็งไปหมดแล้ว

“อย่างที่ท่านอาวุบอกไว้เลย งานนี้ได้ออกแรงสักที” เทนจูเดินมาบนแผ่นน้ำแข็งพลางชกกำปั้นใส่กันเป็นการวอร์มไปด้วย

“แต่ไม่ได้รับด้วยกันมาตั้งนานแล้วนะ ชวนให้คิดถึงสมัยก่อนจริงๆ” เอมี-ยาโกะที่เดินเคียงคู่มากับเทนจูหัวเราะเบาๆ ก่อนจะปลดเสื้อนอกออกจนเหลือแต่แถบผ้ารัดหน้าอก

“ก็หวังว่าจะไม่แก่จนวิเศษขึ้นสนิมแล้วหรอคะ ท่านเอมียาโกะ” เทนจูร้องบอกก่อนจะชกกำปั้นลงบนพื้น ทันใดนั้นก็มีการแทงน้ำแข็งขนาดใหญ่แทงทะลุเรือลำหนึ่ง จนลอยขึ้นไปเหนือพื้นก่อนจะโดนแช่ไว้ในก้อนน้ำแข็งทั้งลำ

“ว่าใครแก่กันหา ท่านเทนจู” เอมียาโกะสะบัดมือออกไปเบาๆ เรือที่โดนแช่แข็งก็แตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

“ฮ่าๆๆ งั้นก็มาต้อนรับเจ้าพวกนี้สู่นรกเยือกแข็งของพวกเรากันเถอะ”

“ท่านชายครับ พวกนั้นเริ่มหันกลับแล้วละ สงสัยจะรู้ว่าโดนล่อออกมาแล้ว” ผู้ติดตามของเมงโงะทักขึ้นขณะหันไปส่องดูพวกทหารม้า

“อืม ถึงจะบอกว่าให้ล่อพวกนั้นออกมาแล้วหนีไปเรื่อยๆ ก็พอ แต่แบบนี้เหมือนไม่ได้ช่วยอะไรเลย” เมงโงะทำท่าคิดหนักด้วยการโพล่ท่าชันเข้าตั้งศอกและเท้าค้างที่ปลายกำปั้น

“ไม่ได้ๆ ในเมื่อท่านโอริวฝากความหวังไว้กับข้าเช่นนี้แล้ว จะให้ผิดหวังไม่ได้” เมงโงะตัดสินใจได้พร้อมกับคิ้วที่ตึงขึ้น เขาหลังจากหลังก้าวและเดินกลับไปหาทหารฝ่ายศัตรู ซึ่งพออีกฝ่ายเห็นเมงโงะเดินมาก็รีบตะโกนบอกพวกที่กำลังจะกลับให้ออกมาก่อน

“ถ้าจะสู้ ให้พวกเราสู้เองดีกว่าครับ ท่านชาย” ผู้ติดตามไม่คิดจะคัดค้านการตัดสินใจของเมงโงะ และทุกคนก็พร้อมจะสู้แล้ว ถึงจำนวนจะต่างกันแบบหนึ่งต่อสิบก็ตาม

“ไม่ต้อง! ข้าไม่อยากเห็นเพื่อนร่วมชาติต้องมาเสียเลือดเนื้อโดยไม่จำเป็น” เมงโงะสั่งห้ามพร้อมกับยิ้มโชว์ฟันที่ขาวเป็นประกาย

“ท่านชาย!” ผู้ติดตามลั่นซาบซึ่งจนแทบจะร้องไห้กันออกมา

เมงโงะหันกลับไปทิศกองทหารม้าข้าศึกซึ่งพุ่งมาเต็มเหยียดเป็นแถวหน้ากระดาน พร้อมกับชี้บอกตรงมายังเขา ว่าวู่ววู ม้าที่วิ่งมาเต็มกำลังกลับหยุดก็อยู่กันที่ เล่นเอาทหารบนหลังม้าถูกเหวี่ยงตกลงมาทั้งหมด ม้าบางตัวที่หยุดไม่ทันก็ล้มลงอย่างจัง พวกทหารสงสัยว่าเกิดอะไรขึ้นต่างรีบลุกขึ้นมาดูก็เห็นได้ชัดว่าพวกม้ากำลังมีอาการหวาดกลัวบางสิ่งบางอย่างอยู่

ตอนนี้ทหารบางคนที่มีฝีมืออยู่บ้างก็เริ่มรู้สึกตัว ทุกสายตาก็เริ่มจ้องไปที่เมงโงะซึ่งยืนท่าเฉยเป็นรูปเลขแปดอยู่ ไม่ใช่ท่าทางภายนอกที่ทวนประสาท แต่เป็นจิตสัมผัสที่เข้มแข็งของยอดฝีมือ และจิตนั้นกำลังกดดันพวกม้าจนไม่กล้าเข้าไปใกล้

“ทุกคนระวังตัวด้วย เจ้านี้เป็นผู้ฝึกยุทธ์!” หัวหน้ากองร้องบอกทุกคนเลยเปลี่ยนมาใช้ธนูเพื่อจะได้เว้นระยะห่างไว้ ในขณะที่ผู้ติดตามของเมงโงะกำลังนำเอาของบางอย่างมาให้เขา...มันคือหน้ากากเทนงูสีน้ำตาล

“ข้านะ ก็แค่ผู้ฝึกยุทธ์เพื่อสุขภาพที่ดี ไม่ใช่เพื่อการต่อตีแย่งคนป่าเขา ถึงแม้ว่าตอนสมัยวัยรุ่นจะชอบทำประลองเขาไปทั่ว จนได้รับฉายาว่า ‘เทนงูสองหน้า’ ก็เถอะ” เมงโงะบอกขณะที่รับหน้ากากมา

“ทะ เทนงูสองหน้า ะ หรือว่าจะเป็น...ยอดฝีมือลึกลับที่ถอนตัวจาก

ทำเนียบและหายตัวไป อดีตอันดับสืแห่งทำเนียบยอดฝีมือ! พวกทหารต่างก็รู้จักฉายานี้พากันสั่นกลัวยกใหญ่

“กะ โทหก! ข้าเคยเห็นเทนุสองหน้ามาก่อน ไม่ใช่ไอ้ตัวประหลาดแบบนี้แน่นอน” ทหารคนหนึ่งตะโกนขึ้นและชี้นิ้วไปที่เมงโงะ

“ท่านชาย แปลงร่างให้พวกมันดูเลยครับ” ผู้ติดตามทนให้นายโดนดูถูกไม่ได้เลยพากันร้องขู้นมา

“ไม่ชอบเลยนะ มันไม่งดงามสักนิด แต่ว่าถ้าจะสู้ก็ต้องแปลงร่าง เลี่ยงไม่ได้ น่าเศร้ายิ่งนัก” เมงโงะถอนหายใจ

“ปะ แปลงร่างได้แล้ว!” พวกทหารยิ่งแตกตื่นยิ่งกว่าเดิม

“งั้นก็...เริ่มเลยนะ แปลงร่างง!” เมงโงะร้องตะโกนขึ้น พร้อมกับแดงท่อนล่างมาข้างหน้าและประคบหน้ากากเทนุลงโปตรงหว่างขา

“...”

ความกลัวเปลี่ยนเป็นความผิดหวัง จนพวกทหารหมดแรงที่จะถืออาวุธเหมือนมีความรู้สึกอะไรบางอย่างที่บอกว่ามันไม่ใช่แบบนี้ และก็อดคิดต่อไม่ได้ว่าโลกนี้ทำไมต้องมีคนอย่างเมงโงะด้วย...นี่มันลพิษที่มีชีวิตชัดๆ!!!

“ท่านชาย ข้างบนด้วยครับ” ผู้ติดตามเข้ามากระซิบบอกเมงโงะ

“อ้อ! ลืมไป ไม่ได้แปลงร่างซะนานก็แบบนี้ละนะ” เมงโงะเพิ่งนึกขึ้นได้เลยยกมือขึ้นมากุมใบหน้าตัวเองไว้

ทันใดนั้นเองก็มีเสียงกรูกรับ ตามมาด้วยเสียงเหมือนมีอะไรขาดติดต่อกันอีกหลายที ซึ่งเสียงทั้งหมดนั้นดังอยู่ด้านหลังมือที่กุมใบหน้าอยู่ แต่เมื่อเลื่อนมือลงมา ใบหน้าที่หล่อเหลาก็แปรเปลี่ยนเป็นใบหน้าของเทนุสีแดงซึ่งมีลักษณะรูปหน้ากว้าง โหนกแก้มกับคิ้วหนา จมูกใหญ่เป็นตะปุ่มตะป่ำ และดวงตาคมเหมือนเหยี่ยว

สิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ใช่แค่ใบหน้า แต่ร่างกายเองก็กำลังเปลี่ยนจากชายหนุ่มรูปร่างดีได้สัดส่วน กลับขยายใหญ่ขึ้นด้วยกล้ามเนื้อที่มีรูปร่างน่ากลัวและไม่สมดุลกับช่วงขา ขนาดโครงสร้างร่างกายเปลี่ยนไปโดยสมบูรณ์จนทำให้ชุดเกราะ

หลุดออกมา

“แปลงร่างเสร็จสิ้น เทนุสองหน้ามาแล้ว!” แม้แต่เสียงก็เปลี่ยนไป ทั้งใหญ่และดูตันเหมือนเสียงคำรามของสัตว์ร้าย จนพวกทหารอ้าปากตาค้างน้ำลายยัดกันไปหมด

“วิชายืดเอ็นคลายกระดูกยังเยี่ยมยอดเหมือนเคยครับ ท่านชาย” พวกผู้ติดตามพากันตบมือชม

“ถอยไป” เมงโงะหันไปโบกมือเบาๆ เป็นเชิงบอกให้ทุกคนถอยออกไป ก่อนจะหันไปจ้องที่พวกทหารซ้ำอีก

“ยะ อย่าไปกลัวมัน! พวกเรามีกันเป็นพัน จัดการมันเลย!” ถึงจะพยายามปลุกใจ แต่พอเมงโงะตั้งท่าสู้เท่านั้น เหล่าทหารก็ขวัญกระเจิงกันหมด

ทว่าสิ่งที่เมงโงะทำไม่ใช่การต่อสู้ เขาออกท่าออกทางเหมือนกำลังเต้นกายบริหาร รูปร่างใหญ่ๆ ที่เหมือนกลุ่มก้อนกล้ำเนื้อไม่เข้ากับท่าทางจนดูอูจาดตา แต่ไม่กี่วินาทีถัดมา ทุกคนก็ต้องทรุดลงไปกับพื้นเพราะมีอะไรบางอย่างในร่างกายที่แปลกๆ ไป

“ทะ หนไม่ไหวแล้ว!” ทหารคนหนึ่งร้องตะโกน พร้อมกับฉีกเสื้อผ้าและโยนชุดเกราะตัวเองทิ้ง จนเหลือแต่ตัวเปล่าๆ ไม่ใช่เพียงแค่คนเดียว คนอื่นๆ ก็เริ่มทำตามเหมือนกัน เพราะร่างกายของพวกเขากำลังร้อนรุ่มเหมือนมีพลังที่อัดแน่นจนแทบปะทุออกมา

“วิชาแห่งลูกผู้ชาย บทที่หนึ่ง มาออกกำลังกายกันเถอะ!” เมงโงะตะโกนบอกโดยที่ยังไม่ยอมหยุดเต้นกายบริหาร

“นะ นี่มันอะไรกัน! ร่างกายมันเหมือนกำลังจะระเบิดอยู่แล้ว” พวกทหารไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับตัวเอง รู้แต่เพียงว่าถ้าไม่ทำอะไรสักอย่างจะต้องตายแน่ๆ

“เต็นสิ! ออกกำลังกายซะ ปลดปล่อยพลังออกมา!” เมงโงะร้องบอกเหมือนอยากให้ทุกคนเต้นตามเขา

พวกทหารยอมไม่อยากจะเต้นตามอยู่แล้ว แต่ก็หน้าแปลกที่ร่างกายไม่

เคลื่อนไหวตามที่คิด ถึงอยากจะถืออาวุธพุ่งเข้าไปจ้วงแทงใส่เมงโงะ แต่กลับทำในสิ่งตรงกันข้าม ทุกคนต่างหึงอาวุธและเดินตามเมงโงะอย่างพร้อมเพรียง

“ขัดขึ้นไม่ได้หรอก ปราณของท่านชายสามารถเปลี่ยนกลิ่นของเหงื่อ ให้มีคุณสมบัติควบคุมร่างกายของคนอื่นได้ ใครที่สูดดมเข้าไป ร่างกายจะมีพลังเพิ่มขึ้นมหาศาล แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากเดินตามท่านชายไปเรื่อยๆ” ผู้ติดตามล้วนแต่ใช้ผ้าปิดจมูกไว้เลยไม่ได้รับผลไปด้วย และเริ่มตั้งวงกินข้าวเที่ยงกัน

หลังจากที่เมงโงะนำเต็นท์ออกก่ายกลางมากกว่าชั่วโมง ก็เริ่มมีคนล้มลงไปที่ละคนสองคนเพราะหมดแรง ไม่ก็เพราะร่างกายขาดน้ำเนื่องจากเหงื่อออกมากเกินไป

“ดีมากทุกคน!” เมงโงะหยุดเต็นท์และตบมือชมคนที่ยังยืนอยู่ได้

“ฮ่าม่น! ต้องฮ่าม่นให้ได้” ประกายตาของเหล่าทหารเปลี่ยนไปเป็นฆาตกรเรียบร้อยแล้ว เพราะความแค้นที่มีต่อเมงโงะ

“มาเริ่มวิชาต่อไปกันเลย!”

“ฮา! มีต่ออีกเหรอ” พวกทหารแทบตาลนเมื่อได้ยินที่เมงโงะบอก

“วิชาแห่งลูกผู้ชาย บทที่สอง มิตรภาพของลูกผู้ชายต้องมาจากการแลกหมัด!” เมงโงะกล่าวเสร็จก็ไม่รอช้า เดินปรีเข้าไปต่ออาหารคนหนึ่งจนลอยกระเด็น กระอักเลือดออกมากกระจายเต็มท้องฟ้า

“ลุกขึ้นมา! เอาชนะความเจ็บปวดด้วยจิตวิญญาณของลูกผู้ชายซะ!” เสียงของเมงโงะปลุกให้คนที่เพิ่งโดนชกไปลุกขึ้นมา เขาวิ่งเข้าสู่และชกหมัดออกไปสุดแรงเกิด ทว่าหมัดนั้นไม่อาจทำให้เมงโงะสะเทือนได้

“ดี! เป็นหมัดที่ดี ลูกผู้ชายมันต้องแบบนี้ เอ้า! คนต่อไป”

จากนั้นเมงโงะก็เข้าไปแลกหมัดกับทหารทุกคนจนครบ บางคนก็ลุกไม่ขึ้นนอนสลบอยู่แถวนั้น ส่วนคนที่เหลือรอดอยู่...ไม่รู้ทำไมจู่ๆ น้ำตาก็มไหลออกมา

...แต่วิถีลูกผู้ชายของเมงโงะยังไม่จบ บทเรียนยังคงดำเนินต่อไป

“วิชาแห่งลูกผู้ชาย บทที่สิบสอง ลูกผู้ชายจะต้องไม่ทิ้งเพื่อน! รีบพาพรรค

พวกไปรักษาสะ จบเท่านี้แหละ เป็นการต่อสู้ที่ยอดเยี่ยมมาก!”

“ครับ!” พวกทหารที่เหลือรอดมาลืบลกว่าคนตะโกนขานรับอย่างสุดเสียงด้วยความซาบซึ้ง ตอนนี้นักเขาไม่เหลือความเป็นศัตรูต่อเมงโงะอีกต่อไป กลับมองเขาด้วยแวตาประทับใจ

ภายหลังเหตุการณ์นี้ เหล่าทหารที่เหลือรอดก็ขอมาติดตามเมงโงะกันหมด...

เข้าใกล้จุดศูนย์ กำเนิดวิบาโรอิตตา

ทัพต่อต้านของโอริวบุกเข้าโจมตีรันโดคุ ถึงขั้นชุลยจะเปิดประตูทางเข้าไว้
ให้ได้ตามแผน แต่การรับมือของอีกฝ่ายก็ทำได้ดี จึงยังไม่สามารถบุกเข้าไปได้
ไกลจากประตูเท่าที่ควร

ทหารของโรชินแคร์ตั้งด่านเป็นชั้นๆ ไว้ที่ถนนหลักและใช้บ้านเรือนเป็นสิ่ง
กีดขวางอีกทาง ซ้ายยังส่งทหารม้าออกมาทางด้านหลังอ้อมเข้ามาโจมตีจากนอก
กำแพง ทำให้พวกโอริวต้องแบ่งกำลังออกมาต้านไว้ การบุกโจมตีจากทางด้านหน้า
จะทำให้ทัพต่อต้านเสียเปรียบ เรื่องนี้อาร์รุติ การนำทหารจำนวนมากจากทั้งสอง
ฝ่ายมาอัดกันในพื้นที่เล็กๆ จะทำให้ฝ่ายตั้งรับได้เปรียบกว่า เพราะฉะนั้นเธอจึง
เตรียมแผนขึ้นต่อไปได้แล้ว โดยที่ก่อนหน้านี้ อาร์รุติพิจารณาการติดต่อกับบรรดา
ผู้รับใช้ที่แฝงตัวอยู่ในรันโดคุมาตั้งแต่ตอนโดนยึดไปรอบแรกว่า ถ้าเกิดการรบกัน
ขึ้นมาเมื่อใดให้จุดไฟเผาเมืองเพื่อสร้างความโกลาหลขึ้นในหมู่ทหาร ดังนั้นตอน
นี้ภายในเมืองจึงมีไฟไหม้ขึ้นหลายจุด พวกทหารจำต้องแบ่งกำลังเพื่อไปดับไฟ
ทำให้การป้องกันในจุดต่างๆ อ่อนแอลง

ตอนนั้นเอง อาร์รุติสั่งให้ทหารกองหนุนซึ่งนำโดยทายะเปิดฉากโจมตีจาก
ทางประตูน้ำที่มีการป้องกันต่ำสุด เพราะไม่คิดว่าพวกทัพต่อต้านจะมีเรือเหลื้อมา
ใช้ทำศึก นับเป็นข้อมูลที่ผิดพลาด เพราะช่วงฤดูหนาวโยมิฮิเมะได้สั่งการให้มีการ

ต่อเรือขึ้นอย่างลับๆ ตามจุดที่ซ่อน

ทิศทางของสงครามเป็นไปตามที่อาร์คานวนไว้ เพียงแต่ยังติดอยู่ปัญหาหนึ่งนั่นก็คือเวลา การรบคราวนี้จะยืดเยื้อกินเวลา ยิ่งถ้าตกกลางคืนก็จะทำให้รบลำบากขึ้น แคมทางเมืองหลวงจะส่งกำลังมาเสริมมาเมื่อไรก็ไม่รู้ ฉะนั้นแล้วอย่างน้อยก่อนพระอาทิตย์จะตกดิน พวกเธอจะต้องบุกไปถึงเขตปราสาทรันทโคคุที่มีฐานบัญชาการของโรชินแคว์ตั้งอยู่ให้ได้

ทางด้านฮันซุ่ยที่นำทัพอยู่แนวหน้าก็รู้ถึงเรื่องขีดจำกัดของเวลา เลยเริ่มวิตกกังวลเพราะการรบไม่คืบหน้าเท่าที่ควร แคมโอริวก็ขาดประสิทธิภาพในการรบ ทำให้สังการได้ไม่รวดเร็วเฉียบขาดพอ จึงยังรบติดพันอยู่กับกองทหารม้าที่บุกมาสกัด ซึ่งมีรูปแบบการโจมตีที่เป็นระบบระเบียบทำให้รับมือได้ยาก

“ท่านนายพลครับ ถ้าทัพของท่านโอริวยังไม่เข้ามาเสริม พวกเราที่ติดอยู่ในนี้จะลำบากนะครับ” ทหารกลุ่มหนึ่งวิ่งเข้ามารายงานในสภาพบาดเจ็บบาดแผลเต็มตัว

“ไม่ได้! ถ้าพวกเราถอยไปช่วยท่านโอริว พวกด้านในก็จะหนุนกำลังและดันพวกเราออกไป” ฮันซุ่ยส่ายหน้า ก่อนจะตัดสินใจอะไรบางอย่าง

“ถึงจะต้องใช้เวลาสักหน่อย แต่ท่านโอริวต้องมาแน่ๆ จนกว่าจะถึงตอนนั้น ข้าจะซื้อเวลาไว้ให้เอง”

ฮันซุ่ยก้าวออกไปจากเขตแนวปะทะ แคเขาปรากฏกายฝ่ายข้าศึกก็พากันหยุดกึก สนามรบเงียบงันอย่างน่าประหลาด แรงกดดันของคณะดับแม่ทัพยอมต่างจากคนปกติ แต่ไม่นานทุกคนก็ตั้งสติกลับมาได้และเตรียมหันอาวุธไปหาฮันซุ่ย

แต่ฝ่ายที่ชิงลงมือก่อนคือฮันซุ่ย เขาใช้หมัดจอมพลสายฟ้าออกไป ถึงจะเป็นไม้ตายที่ใช้กันบ่อยๆ ไม่ได้ แต่ถ้าผ่านวันนี้ไปไม่ได้ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะเก็บไว้ เขาจึงใช้ออกมาอย่างไม่ลังเล แคการโจมตีเพียงครั้งเดียว ด้านป้องกันของข้าศึกที่อยู่ตรงหน้าก็กลายเป็นฝุ่นธุลี เสียงร้องเหวของทหารดังสนั่นด้วยความยินดี ทว่าที่ตั้งอยู่ได้ไม่นานนัก เพราะพอด้านแรกโดนทำลาย แนวป้องกันต่อไปก็ยับ

เคลื่อนมาแทนที่ทันที ดูเหมือนว่าทางฝ่ายข้าศึกก็เตรียมตัวรับมืออันซุขมาเหมือนกัน

อันซุขไม่แสดงท่าทีหวั่นไหว แต่หันไปหยิบอาวุธขึ้นมาถือไว้ เป็นดาบเล่มใหญ่กว่าปกติเท่าตัว พอขยับขยับๆ ก็เกิดเป็นเสียงแหวกอากาศที่น่ากลัว แต่ก่อนที่อันซุขจะวิ่งตรงเข้าไปในแนวป้องกัน ก็มีบางสิ่งบางอย่างตกลงมาจากท้องฟ้า ขว้างหน้าเขาไว้พอดี

“ขอบปรากฏตัวแบบนี้จังเลยนะ” อันซุขกล่าวทักทาย เพราะคนที่มาไม่ใช่ใครนอกเสียจาก ฟาฮา แม่ทัพใหญ่คนปัจจุบัน

“...” ฟาฮาไม่ได้พูดอะไรตอบกลับไป เพียงแต่มองไปรอบๆ ตัว การมาของเขาทำให้ทุกสายตajibจ้อง นั่นเลยทำให้เขาต้องขยับตัวหลบไป โดยใช้บ้านหลังหนึ่งเป็นที่ซ่อนโผล่มาเฉพาะส่วนใบหน้า แถมยังก้มมือเรียกอันซุขให้ตามไปในซอยที่เขาอยู่ด้วย

อันซุขเริ่มหนาวสั่นไปทั้งตัว ถึงท่าทางของฟาฮาจะเหมือนตัวตลก แต่ความสามารถเป็นของจริง คนที่เคยสู้กันมาแล้วอย่างเขารู้ดีแกใจ ต่อให้เป็นตอนที่สภาพเต็มร้อยเขาก็จะแพ้ในเวลาไม่ถึงนาที อสูรมายาที่ฟาฮาเรียกออกมาไม่ใช่อะไรที่รับมือได้เลย

พอเห็นอันซุขไม่ได้ก้าวตามเข้ามา ฟาฮาเลยหยิบปากกากับกระดาดขึ้นมาเขียนและทางออกให้อันซุขดู

‘มาสู้กันทางนี้เถอะ ข้าไม่เรียกอสูรมายาออกมาหรอก เราจะสู้กันด้วยวิชายุทธ์กับอาวุธแทน’

พออันซุขอ่านเสร็จ ฟาฮาก็หันกระดาดกลับมาและเปลoyืม เนื่องจากเป็นครั้งแรกที่เขาสามารถสื่อสารออกไปได้อย่างที่คิด ทำให้นึกได้ว่าคราวต่อไปคงต้องใช้วิธีนี้คุยกับโคยุมิบ้าง

ส่วนอันซุขกำลังงงเพราะไม่รู้ฟาฮาจะมาไม่ไหน แต่ที่ฟังมาจากเซโร่ว่า ฟาฮาเป็นคนซื่อๆ ไม่มีลูกเล่นอะไร เขาเชื่อคำพูดของเซโร่เลยเดินตามฟาฮาไป เพราะถ้าไม่ตกลงบางที่ฟาฮาอาจเรียกอสูรมายาออกมาตอนนี้เลยก็ได้ ซึ่งนั่นจะ

ทำให้กองทัพต่อต้านโดนทำลายในทันที

ฟาสาเดินนำโดยทั้งระยะห่างพอสมควร ทำทางฝ่ายที่ระวังตัวน่าจะเป็น ฟาสามากกว่าอีก ทั้งคู่เดินกันมาลัดพักก็ถึงลานกว้างที่ติดกับแม่น้ำ พื้นที่เหมาะกับการตรวจกันของยอดฝีมือมาก ฟาสาหันกลับมาเตรียมจะพูดอะไรบางอย่างแต่กลับไม่มีเสียงออกมา จนสุดท้ายก็ต้องหยิบเอานิยายออกมาจนได้

“ชะ ขอโทษที่ให้รอนานนะ เอ๊ะเหะ” ฟาสาทำเสียงน่ารักให้เข้ากับบทพูด จนฮันซุ่ยผลอทำตาบลุดมื่อ

พอเห็นท่าทางอีกฝ่ายแล้ว ฟาซาก็รีบส่ายหน้าเพราะนี่ไม่ใช่แบบที่เขาต้องการ เลยเก็บนิยายและผินพูดด้วยตัวเองให้ได้

“มะ...มาสู้กัน...อย่างยุติธรรมเถอะ” ถึงเสียงจะเบา แต่ฟาซาก็พูดอย่างที่ ต้องการออกมาได้แล้ว

“อย่างยุติธรรมเหรอ?”

“อืม ชะ ข้าอยากจะชนะ พระ พวกท่าน ด้วยความสามารถ ทะ ที่เท่าเทียม กัน” ฟาซารู้สึกว่าเวลาเขาใช้สุรสมายา มันเหมือนไม่ได้สู้ด้วยตัวเองเลย เพราะมัน ตำแหน่งแม่ทัพที่ได้มาก็เลยเหมือนกับไม่ได้มาด้วยตัวเอง

“จะบอกอะไรให้ละ คนที่เป็นแม่ทัพจะคิดแบบนั้นไม่ได้ สิ่งเดียวที่ต้องคิด คือทำยังไงให้ชนะเท่านั้น แต่ในฐานะผู้ฝึกยุทธ์แล้ว ฮันซุ่ยคนนี้ขอรับคำท้าด้วยความนับถือ เรามาสู้กันอย่างยุติธรรมเถอะ” ฮันซุ่ยปักดาบลงพื้นเพื่อจะตรวจ ฟาสาด้วยวิชายุทธ์เพียงอย่างเดียว

“ชะ ขอบคุณ”

ฟาสาไม่ได้รู้สึกขอบคุณเพียงเพราะอีกฝ่ายยอมรับเขาอย่างตรงไปตรงมา แต่มีความรู้สึกหลายสิ่งหลายอย่างปนอยู่ การได้พูดคุยกันจริงๆ โดยที่อีกฝ่าย เข้าใจและตอบรับ เป็นสิ่งที่ทำให้ฟาซารู้สึกขอบคุณอีกฝ่ายจากใจจริง

โครม!

เสียงบ้านเรือนพล้งทลายดังมาจากด้านบน ทำให้จิซาระเงยหน้าขึ้นไปมอง

เพดานของอุโมงค์ที่ทอดตัวยาว เพราะตอนนี้กลุ่มของจิซาระได้ดำเนินตามแผน
ขั้นที่สามอยู่ นั่นคือฉวยโอกาสที่กำลังรบกันอยู่ใช้เส้นทางลับเข้าไปช่วยตัวประกัน

กลุ่มของจิซาระแม้มีกันอยู่ไม่กี่คนแต่ก็เลือกมาแบบคัดคุณภาพ โดยมี
กลุ่มฮิจิมังของมิเกะเป็นหลัก กับอาคิที่เป็นตายอย่างไรก็จะขอตามมาด้วย และ
อีกคนที่ถึงแม้จะยังบาดเจ็บและไม่ฟื้นตัวอย่างชินกิกิก็ตามมาด้วย เขาบอกว่าถึง
แขนจะขาดไปแต่เขายังมีความเร็วอยู่ สามารถใช้ค้นหาคนจากพื้นที่กว้างๆ ได้
ดีกว่าทุกคน ซึ่งก็ไม่มีใครปฏิเสธเรื่องนี้จึงยอมให้เขามาด้วย

“ข้างบนคงสู้กันหนักน่าดู” อาคิเอ่ยขึ้นมาเพราะทุกคนดูตั้งใจเครียดมาก
มิเกะเองก็สิ้นเป็นเจ้าเข้าจนไม่รู้ว่าจะสติแตกเมื่อไร

“เพราะมีเวลาเตรียมการน้อย แผนที่ใช้ได้เลยต้องเป็นการบุกใส่แบบ
ตรงๆ จะรุนแรงแบบนี้ก็ไม่แปลกหรอก” ชินกิออกความเห็นขณะที่พวกเขามาถึง
ทางแยก

“ทางขวาจะเป็นทางตรงไปออกที่ใจกลางเมือง ส่วนทางซ้ายเส้นทางค่อนข้าง
ซับซ้อน แต่จะพาไปออกตรงปราสาทหลักเลย” จิซาระบอก

ถึงตอนนี้ต้องแบ่งกลุ่มแล้ว เพราะพวกเธอไม่รู้ตำแหน่งแน่นอนของ
ตัวประกันจึงต้องมีกลุ่มหนึ่งแยกออกไป เพื่อหาตัวประกันที่อาจถูกคุมขังในเขต
ตัวเมือง งานนี้ชินกิกิรับเป็นคนจัดการเอง เขาเลยแยกออกไปทางขวาตามลำพัง

ทว่า จู่ๆ กลุ่มฮิจิมังทุกคนยกเว้นมิเกะก็เดินตามชินกิไปด้วย

“ตะ เตียวลิพวกเธอ!” จิซาระเป็นคนร้องห้ามขึ้น

“จะปล่อยให้คนเจ็บไปคนเดียวมันก็แย่สิ ไม่ต้องห่วงพวกเราจะตามไปคุ้ม
กันให้เอง”

“ส่วนทางนั้นนะ มิมิเกะคนเดียวก็ไหวอยู่แล้ว”

“แต่ถ้าครั้งขึ้นมาเตียวพวกเราจะตามไปหยุดให้เอง”

“แล้วเจอกัน”

พวกฮิจิมังไม่เว้นช่วงให้ใครค้าน พวกเขาลากตัวชินกิให้ออกเดินต่อ พวก
จิซาระเลยหันมามองหน้ากันอย่างงงๆ แต่อาคิเห็นว่าแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน เพราะ

ถึงจะช่วยตัวประกันได้แต่ถ้าต้องเสียชีวิตรึก็ไปมันก็ไม่ดีแน่ ส่วนเรื่องฝีมือของมิเกะ ไม่มีใครติดใจอยู่แล้ว เพราะต่างเคยเห็นฝีมือมิเกะตอนเป็นคู่ซ้อมให้กับเซโร่ เล่นเอาวิเศษชนะโรเลย์ทีเดียว นั่นจึงเป็นการซ้อมเพียงครั้งเดียวระหว่างทั้งคู่

จิซาระออกเดินทางต่อ เส้นทางทวนไม่ต่างจากเขาวงกตแต่เธอก็เดินนำทางได้โดยไม่ต้องใช้แผนที่ เพราะสมัยก่อนเธอใช้เส้นทางนี้เข้าออกอยู่บ่อยๆ แต่น่าแปลกที่ระหว่างทางไม่เห็นเจอกับดักหรือทหารเฝ้ายามเลย จะบอกว่าโรชินี-แคร์ไม่รู้เรื่องเส้นทางนี้ก็ไม่น่าจะใช่ แต่จะให้คาดเดาความคิดของสัตว์ประหลาดแบบนั้นก็ทำไม่ได้เหมือนกัน

พวกเธอเดินทางต่อไปด้วยความรู้สึกที่หนักขึ้นเรื่อยๆ ความวิตกมีมากขึ้นตามจำนวนก้าวที่เดินไป แต่ด้วยความอดทนทำให้ผ่านเขาวงกตออกมาจนถึงปลายทางได้สำเร็จ และก็น่าแปลกที่แม้กระทั่งจุดที่เป็นทางเข้าออกก็ไม่เจอทหารยามเช่นกัน

“นั่นไง! น่าจะเป็นปราสาทนั่นแหละ” จิซาระชี้ให้ดูปราสาทที่สร้างขึ้นใหม่ ซึ่งมีฐานบัญชาการเคลื่อนที่ของโรชินีแคร์อยู่ติดกับปราสาทหลังนั้น

คราวนี้เป็นอาคิที่ออกนำแทน ถึงขั้นนี้แล้วคงต้องเจอพวกทหารยามบ้างแล้ว ส่วนมิเกะอยู่ปิดท้ายแถวเพื่อป้องกันศัตรูจากด้านหลัง ทุกคนเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วที่สุดเท่าที่ทำได้ พอเข้าไปถึงตัวปราสาทก็เจอทหารกลุ่มแรกทันที แต่ด้วยวิชาดาบอ็ไของอาคิก็สามารถสังหารอีกฝ่ายได้ก่อนจะหันตัวเสียอีก

“วิชาดาบสุดยอดไปเลย” มิเกะทิ้งกับวิชาดาบของอาคิจนหายใจหอบ

“ไม่หรอก หากเทียบกับโยโกะแล้ว ข้ามันก็แค่เด็กทารก” อาคิสะบัดเลือดออกจากดาบก่อนจะมุ่งหน้าไปเริ่มการค้นหา โชคดีที่ปราสาทหลังใหม่สร้างเลียนแบบปราสาทหินโดคุเดิม ทำให้จิซาระรู้เส้นทางภายในได้ทันที

เริ่มจากคุกที่คุมขังซึ่งว่างเปล่า จากนั้นก็ไล่ไปตามพื้นที่ที่มีการคุ้มกันแน่นหนาแต่ก็ไม่พบอะไร เมื่อต้องเจอทหารเป็นจำนวนมาก มิเกะเลยออกมาสู่แทนอาคิ แต่พอมิเกะลงมือก็เกิดเสียงดังขึ้นอย่างที่ได้คิดไว้ จึงเหมือนเป็นระฆังแจ้งเตือนภัยให้ทหารที่เหลือ

“ว่าแล้ว” อาคิถอนหายใจอย่างช่วยไม่ได้

แต่จำนวนทหารที่โผล่มากลับไม่ได้มากอย่างที่คิดไว้ เป็นเพียงทหารกลุ่มเล็กๆ ออกมาที่ละห้าหรือหกคน และพอนับจำนวนทหารที่เจอมาระหว่างทางรวมๆ กันแล้วยังไม่ถึงร้อยตัวซ้ำ ซึ่งมันน้อยจนผิดปกติ แต่จิซาระไม่มีเวลามาคิดเล็กคติน้อย เธอต้องหาทางช่วยตัวประกันให้เร็วที่สุด ขณะที่ทุกคนช่วยกันดึงความสนใจเพื่อเปิดโอกาสให้เธอ

พวกจิซาระฝ่าขึ้นมาถึงชั้นบนสุด ทันทีที่ฟังประตูเข้าไปได้พบกับโยมิฮิเมะกับโคยุมิยืนรออยู่ด้านใน อาคิเห็นท่านหญิงก็แทบจะพุ่งเข้าไปหาทันทีแต่จิซาระดึงตัวไว้ และก็อย่างที่คิดไว้...มันเป็นกับดัก

พอทุกคนเข้ามาอยู่ในห้อง ผนังทุกด้านก็พังลงมาพร้อมกับกองทหารจำนวนมหาศาลล้อมรอบเอาไว้ บันไดทางขึ้นเองก็มีเสียงฝีเท้าของทหารตามหลังกมา ตอนนั้นคนที่ยืนอยู่ด้านหลังโยมิฮิเมะกับโคยุมิก็คือคนที่ทุกคนไม่อยากเจอมากที่สุด...โรชินแคร์

“ด่านไว้!”

แนวหน้าของฝ่ายต่อต้านที่อยู่เขตเมืองกำลังเจอการกดดันอย่างหนัก เพราะขาดฮันซุขุที่เป็นทั้งผู้บัญชาการและอาวุธหนักประจำกองทัพไป แกรมอีกฝ่ายหนุนกำลังมาเรื่อยๆ จนตอนนี้พวกเขากำลังจะโดนปิดล้อมอย่างสมบูรณ์แล้ว

แต่ทุกคนก็รู้ว่าจะยอมแพ้ไม่ได้ ฮันซุขุเลือกเสียสละตัวเองเพื่อเก็บหมากที่อันตรายที่สุดของอีกฝ่ายไปแล้ว เพราะฉะนั้นหน้าที่ของทุกคนคือสานต่อให้สำเร็จ หน้าที่ที่จะต้องปกป้องทางเข้าออกจนกว่าทัพของโอริวจะเข้ามาได้

ทว่า ทั้งกำลังคนที่ต่างกันเกินไป แกรมยังโดนตัดขาดจนลำเลียงคนเจ็บออกไปไม่ได้ ยิ่งพยายามต้าน หลังของทุกคนก็มาชนกันเร็วกว่าที่คิด...พวกเขาโดนล้อมรอบไว้จากทุกด้าน

“ประตูโดนยึดไปแล้ว” พวกทหารแทบจะหมดแรงเมื่อหันไปเห็นว่า พื้นที่ตรงประตูถูกควบคุมสถานการณ์ไว้ได้แล้ว

“อย่าเพิ่งหมดหวัง พวกเรามาช่วยแล้ว!” เสียงร้องไม่ได้มาจากด้านนอกกำแพง แต่มาจากด้านหลังของกองทัพข้าศึก

กลุ่มคนที่พุ่งเข้ามาโจมตีจากด้านหลังข้าศึกคือ พวกทหารของรันโดคุเดมิ ที่ทำหน้าที่ก่อวินาศกรรมภายใน โดยมีหน่วยเมงมุเม็นคนรวบรวมมา ตอนนี้อย่างเขาหยุดทำหน้าที่หน่วยข่าวกรองแล้วเข้าร่วมรบในฐานะกองกำลังอาสาสมัครกับทหารรันโดคุเดมิ

ถึงด้านจำนวนจะเป็นรอง แต่ด้วยแรงใจบวกกับประสิทธิภาพในการรบ ทำให้กองอาสาบุกแนวป้องกันด้านหลังจนแตก ทว่านั่นก็ยังไม่เพียงพอจะช่วยเหลือแนวหน้าได้ทันเวลา

โดยที่ไม่มีใครรู้เลยว่า วินาทีนี้เองที่ทุกอย่างได้มาบรรจบกัน การที่โอริวเข้ามาเสริมกำลังช้าไม่ได้เป็นเพราะติดกองทหารม้า แต่เป็นการจงใจหน่วงเวลาเอาไว้ ถึงจะดูใจร้ายกับทัพหน้าที่ต้องปล่อยให้รู้ตามลำพัง แต่ถ้าให้โอริวบุกเข้าไปทันทีเลย พวกเขาก็จะต้องติดกับแนวด่านป้องกันเหมือนกัน ยิ่งเอาทหารจำนวนมากไปอัดไว้ก็ยิ่งเคลื่อนไหวลำบาก ยื้อไปยื้อมาสุดท้ายก็จะมีเสียก่อนและก็จะเป็นไปตามที่โรซันแคร์ต้องการ

“ถ้าจะชนะ พวกเราต้องโจมตีให้รู้ผลในครั้งเดียว” อาร์ทิดูเหตุการณ์นี้อยู่ในทัพหลังยืนมือออกไปและกำสุดแรง พร้อมกับที่ทัพของโอริวพุ่งทะลวงผ่านด่านตรงประตูที่เพิ่งเริ่มตั้งตัวกันติด ด้วยการบุกอย่างดุเดือดและเป็นระบบทำให้แนวป้องกันแตกตั้งแต่โดนบุกทะลวงแรก ทัพของโอริวจึงเข้าไปรวมกับแนวหน้าได้เฉียดฉิว

“อย่าหยุด! บุกทะลวงไปข้างหน้า” โอริวตะโกนสั่งการอยู่บนหลังม้า พวกทหารก็พร้อมใจกันพุ่งเข้าไปเป็นหน้ากระดานเพื่อการปะทะกันแบบตะลุมบอน

แนวป้องกันด้านหน้าถูกฉีกขาดในทันที เพราะการโจมตีแบบสุดแรงของทัพต่อต้าน การต่อสู้เปลี่ยนรูปแบบไปอย่างรวดเร็วทำให้ข้าศึกปรับตัวตามไม่ทัน บวกกับตอนนี้ทัพของทายาทที่ผ่านมาจากประตูน้ำ ได้มารวมเข้ากับกองอาสาบุกที่ทะลวงจากด้านหลังด้วยความอีกเสบียง เมื่อโดนบุกจากทั้งด้านหน้าและ

ด้านหลัง สุดท้ายทัพข้าศึกก็โดนถึกจนกระจุย

ทหารชาวบ้านที่เกณฑ์มาเมื่อเห็นสถานการณ์ไม่สู้ดี บวกกับแรงกดดันในการรบที่ไม่เคยเจอมาก่อน ทำให้ต่างพากันละทิ้งตำแหน่งและวิ่งหนีกันไปคนละทาง สภาพความเป็นจริงได้กลับคืนสู่กองทัพข้าศึก ไม่มีมวลปริมาณที่หนาแน่นเอาไว้ชูก่อแล้ว เทียบจำนวนทหารที่สู้ได้จริง พวกเขาก็เหลือกันเพียงไม่กี่ร้อยคน พอมองหน้ากันแล้วก็ตัดสินใจวางอาวุธและยอมแพ้

ถึงผลการรบที่แนวปะทะหน้าด่านจะจบลงด้วยชัยชนะที่สวยงามและเด็ดขาด แต่การรบยังไม่สิ้นสุด โอริวรวบรวมทัพกับทายุระแล้วนำกำลังคนครึ่งหนึ่งบุกประชิดปราสาท ส่วนที่เหลือก็ให้ดูแลคนเจ็บและจัดการคุมตัวเชลยเอาไว้

แต่ระหว่างเคลื่อนทัพออกไป ทหารแนวหน้าที่เป็นคนของอันซุยก็ร้องตะโกนบอกเรื่องที่อันซุยแยกตัวไปสู้กับฟาฮา โอริวเองไม่คิดว่าอันซุยจะชนะศึกนี้ได้เลย แถมจะส่งทหารไปก็ไม่ได้ช่วยอะไร แต่ทายุระกลับเสนอตัวขึ้นมา

“ฉันไปเอง” โดยไม่รอคำตอบจากโอริว เธอก็แยกตัวไปตามลำพังโดยมีทหารแนวหน้าเป็นคณนำทางให้

ส่วนโอริวก็นึกว่าน่าจะเหมาะแล้ว เพราะในกลุ่มพวกเขาตอนนี้ทายุระมีฝีมือสูงที่สุด และพวกเขายังมีงานต้องทำอีก จะช้าไม่ได้แม้แต่น้อย ถ้าเกิดทหารข้าศึกรวมตัวกันติดเมื่อไร ชัยชนะที่ด่านหน้าก็เสียเปล่าทันที เขาเลยนำทัพเพื่อเข้าสู่สนามรบต่อไป

บนปราสาทเองตอนนี้สถานการณ์ไม่ดีเหมือนกับด้านล่าง พวกจิซาระโดนล้อมรอบเอาไว้ด้วยทหารจำนวนมาก แคมโยมิฮิเมะกับโคยูมิยังโดนจับตัวไว้

จิซาระเพิ่งรู้ว่าเหตุใดโรชินแคว์ถึงไม่ได้วางกับดักไว้ตามรายทาง เหตุผลมันง่ายนิดเดียว...ก็เพื่อให้พวกเธอยืนค่อมมาเป็นของเล่นให้ถึงที่นั่นเอง นิสัยเหมือนการล่าของสัตว์ไม่มีผิด ถ้าริบโพล่ออกมาให้เหยื่อเห็น เหยื่อก็กะโหวดและหนีไปอย่างรวดเร็ว โรชินแคว์จึงรอ...รอจนเหยื่อเดินมาให้ใกล้พอจะลงมือ

“น่าพิศหวังจัง...” โรชินแคว์เห็นคนที่มาแล้วก็ทำท่าถอนหายใจ

เธอคิดว่าอย่างน้อยๆ ก็ต้องมีสักสิบหรือยี่สิบคนและในนั้นจะมีพวกตัวใหญ่ๆ อย่างโอริวหรือฮันซุมมาด้วย แต่ถ้าจะให้หวังถึงที่สุดจริงๆ เธออยากให้ เป็นเซโรที่โผล่มา

“ถ้าเป็นแบบนั้นคงได้สนุกแน่” โรชินแคร์เผลอพูดสิ่งที่คิดออกมา

“นี่พวกเรากำลังโดนดูถูกอยู่สินะ” จิซาระหันไปถามอาคิเพื่อความแน่ใจ

“เต็มที่เลยละครับ” อาคิพยักหน้ารับ

“เข้าใจแล้วละ” จิซาระหันไปพูดกับโรชินแคร์ด้วยท่าทางซึ่งซึ้งเอาจริง

“ต้องขอโทษจากใจจริง จิซาระคนนี้รู้ฝีมือจนต้องทำให้ผิดหวัง ขอโทษด้วยละ” เธอตะโกนลั่นพร้อมคำนับกับพื้นด้วยท่วงท่าที่งดงามเช่นเคย

“เอ่อ...ท่านหญิงจิซาระครับ กระผมคิดว่าไม่ใช่เวลามาขอโทษนะครับ” อาคิเหนื่อยใจแทน คิดว่าการได้อยู่กับพวกเซโรจะทำให้นิสัยเธอเปลี่ยนไปได้บ้าง อย่างน้อยก็น่าจะเข้าใจว่าเวลาไหนควรจริงจังหรือเวลาไหนไม่ควร

“คนที่กามันแค่สองคนนี่นะ เราไม่เกี่ยว” ส่วนมิเกะก็รีบออกตัวทันที รายนี้ก็พูดอะไรไม่ดูบรรยายกาศเสียเลย

แต่โรชินแคร์ไม่ได้เห็นมิเกะอยู่ในสายตาสักเท่าไร ว่ากันตามตรงแล้ว ถ้าไม่โจมตีให้อีกฝ่ายบาดเจ็บจนคลั่งขึ้นมา ระดับฝีมือปกติของมิเกะก็ไม่ใช่อะไรที่จะรับมือไม่ได้ แถมเจ้าตัวก็เซ่อๆ ไม่ทันคนแบบนี้ จะวางยาหรือใช้คำพูดปั่นหัวเมื่อไรก็ได้

“เอาเถอะ ไรๆ ก็มากันแล้ว” โรชินแคร์พยายามทำใจ และผลักโยมิฮิเมะกับโคยุมิให้ออกมาข้างหน้า

“พวกแกบุกมาตามเวลา ตอนนี้ตัวประกันเลยหมดประโยชน์แล้ว แต่ว่า... ข้าจะคืนตัวประกันให้แก่คนเดียวเท่านั้น” โรชินแคร์มองอีกฝ่ายด้วยแววตาคมกริบ

“ว่าไงนะ!” อาคิเป็นห่วงความปลอดภัยของโยมิฮิเมะขึ้นมา เขาจับด้ามดาบแน่นเตรียมจะชักออกมาได้ทุกเมื่อ

“พวกแกมากันสามคนสินะ งั้นก็ใช้วิธีไหนๆ ก็ได้ ใครที่ได้คะแนนโหวต

มากกว่าที่จะส่งตัวคืนให้ ส่วนอีกคน...หุๆ นั้นสินะ จะใช้ทำอะไรดี เอ...หรือจะจับโยนลงไปจากบนนี้ดี” โรชินแคร์ส่ายยิ้มงูพิงออกมา เล่นเอาอากาศเดือดจนแทบจะพุ่งเข้าไปพันเธอ แต่พวกทหารก็พร้อมจะเคลื่อนไหวเลยไม่มีทางทำแบบนั้นได้

“ไม่ต้องโหวตหรอกค่ะ” โยมิฮิเมะเอ่ยขึ้นมา ทำเอาโรชินแคร์หุบยิ้มและหันมามองด้วยความเคลือบแคลง

“เรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องทำให้ยุ่งยาก” โยมิฮิเมะพูดต่อขณะที่เดินจูงมือโคยุมิตรงไปที่ขอบระเบียง ทุกคนต่างมึนงงกันหมด แม้แต่โคยุมิเองก็งงไปด้วย

“ขอโทษนะค่ะ คุณโคยุมิ นี่มันออกจะ...น่ากลัวนิดหน่อย ยาก!” โยมิฮิเมะร้องเสียงเล็กๆ พร้อมกับยื่นมือออกมาพลกเติมแรง แต่เติมแรงของเธอไม่ต่างกับโดนเมวกระโดดถีบเลย ทว่าก็ทำให้โคยุมิเสียหลักพลัดตกลงมาจากระเบียงได้

“กรี๊ด!!!” พอรูตัวโคยุมิก็กรี๊ดร้องสุดเสียง

“เฮ้ย!” ทุกคนร้องเสียงหลงตาม ยกเว้นจิซาระที่หันไปคว้าคอเสื้อมิเกะไว้ ขณะที่ทุกคนหันไปมองโยมิฮิเมะ ไม่รู้ว่าตั้งใจหรือเปล่า แต่เธอก็เข้าใจว่าอีกฝ่ายกำลังจะทำอะไร อาจเป็นเพราะใช้เวลาอยู่ด้วยกันมานาน ยิ่งตอนที่ซิริตเธอลำบากที่สุด ก็ได้โยมิฮิเมะที่ยื่นมือมาช่วย ทำให้เกิดเป็นความเข้าใจและเชื่อใจกันโดยไม่ต้องใช้คำพูด ทันทีที่โยมิฮิเมะพลกโคยุมิ จิซาระก็ขว้างมิเกะออกไปสุดแรง ถึงจะตกใจแต่มิเกะก็คว้าตัวโคยุมิไว้ได้กลางอากาศก่อนจะตกลงไปด้วยกัน ระดับฝีมือของมิเกะความสูงแค่นี้ไม่น่าใช้ปัญหา ทั้งคู่จะต้องปลอดภัยแน่นอน

จังหวะนั้นแม้แต่โรชินแคร์ก็โดนมิเกะดึงดูตสายตาให้มองตามไป เลยไม่มีใครเห็นโยมิฮิเมะที่เดินดุ่มๆ จนมาถึงตัวพวกจิซาระ พอหันมามองอีกทีก็เลยเหมือนเธอหายตัวไปแล้ว

“ทำอะไรบูมบ้าม่ออีกแล้วนะครับท่านหญิง” อาคิถอนหายใจ ไม่รู้จะโล่งอกหรือหนักใจดี

“คุๆๆ ก็เราไม่อยากเล่นตามเกมที่น่าเบื่อนี้” โยมิฮิเมะตอบ ก่อนจะหันไปพูดกับโรชินแคร์ที่ตอนนี้ทำหน้าเหมือนมีคำพูดแปะติดไว้ว่า ‘เจ็บใจนัก อย่างเราเนี่ยะพลาดท่า?’

“ตามที่พูดไว้ คราวนี้ก็ปล่อยพวกเราไปได้แล้วใช่ไหมคะ” เจอย้อนเข้าไปให้แบบนี้ เส้นเลือดตรงขมับโรชินแคร์ถึงกับปูดขึ้นมา

“ซักจะโกรธขึ้นมาจริงๆ แล้วสิ” พอโรชินแคร์พูดขึ้นมา พวกทหารก็หันอาวุธเข้าใส่พวกจิซาระทันที

“เอ! ไม่รักษาคำพูดแล้วหรือ ไหนบอกว่าเป็นคนพูดแล้วต้องทำอะไรคะ” โยมิฮิเมะแกลังทำเสียงล้อเลียนใส่ แต่โรชินแคร์รู้ตัวว่ากำลังเป็นฝ่ายโดนยั่วโมโห จึงพยายามสงบใจไม่เดินไปตามอีกฝ่าย

“โหะๆๆ ก็เจ้าเป็นฝ่ายผิดคำพูดก่อนนี่ ข้าบอกให้ไวเวต ไม่ได้บอกให้ผลักลงไป ใช่ไหมล่ะ”

“คุๆๆ เริ่มแถมแบบนี้ หรือว่าจะหมดมุขแล้วละคะ”

“โหะๆๆ”

“คุๆๆ”

“ทหาร จัดการพวกมันซะ!” การหยอกเย้าสิ้นสุดลงพร้อมกับคำสั่งประหารของโรชินแคร์

ทหารสี่นายพุ่งเข้ามาพร้อมกับหอก แต่ก่อนจะได้ออกแรงแทงออกมา หัวของพวกเขา ก็ลอยกระเด็นขึ้นฟ้าไปแล้วด้วยวิชาดาบโอของอาคิ ส่วนพวกที่ลอบเข้ามาด้านหลังก็มีจิซาระรอท่าอยู่แล้ว ถึงเธอจะไม่ได้เก่งแบบอาคิที่สามารถจัดการศัตรูได้ในดาบเดียว แต่ก็พอมีฝีมือในการใช้อาวุธเพื่อป้องกันตัวได้ในระดับหนึ่ง ซึ่งก็เพียงพอจะให้อาคิมีเวลาหันกลับมาจัดการพวกนั้นทีหลังได้

“โง่จริงๆ เลยนะ โยนคนที่แข็งแกร่งที่สุดอย่างมิเกะทิ้งไป ลำพังนักดาบคนเดียวจะสู้ได้นานแค่ไหนกันเชียว” โรชินแคร์หัวเราะเยาะเย้ย แล้วก็จริงอย่างที่เธอว่า ถึงตอนนั้นอาคิเหมือนจะสู้ได้แต่จะได้อีกนานแค่ไหนกัน ที่แน่ๆ คือเขาคงเดียวจัดการทหารทั้งหมดนี้ไม่ได้แน่

“ไม่หรอกค่ะ พวกเราจะชนะและกลับออกไปอย่างปลอดภัยแน่นอน” โยมิฮิเมะกลับประกาศชัยชนะอย่างมั่นใจ ซึ่งโรชินแคร์ก็รู้ว่าเธอไปเอาความมั่นใจนี้มาจากไหน

“อย่ามาล้อเล่นกับข้านะ ยัยหนู!” โรชินแคร์เริ่มเดือดขึ้นมาอีกครั้ง เพราะโยมิฮิเมะชอบขัดคอเธอในจังหวะสำคัญตลอด

“คุๆๆ” นั่นมาเดิมพันกันใหม่ละ คุณเองก็ชอบเล่นเกมไม่ใช่หรอ”

“เดิมพัน?” โรชินแคร์ถึงจะไม่พอใจ แต่ความอยากรู้อยากเห็นมีมากกว่าและลึกๆ ก็อยากรู้ว่าโยมิฮิเมะจะมีแผนอะไรอีก

“ค่ะ ถ้าให้ทหารเข้ามาสู้แบบนี้ กว่าจะล้มอาคิได้ พวกคุณก็คงตายกันอีกเยอะ เพราะนั่นเอาแบบนี้ดีกว่า พวกคุณส่งคนที่เก่งที่สุดออกมาสู้คนหนึ่ง มีอยู่ไม่ใช่หรอคะ อันดับแปดของทำเนียบยอดฝีมือ” โยมิฮิเมะชำเลื่องมองไปที่ทหารคนหนึ่ง เจ้าตัวเหมือนจะรู้ตัวจึงถอดหมวกเกราะออกให้เห็นใบหน้า

สำหรับโยมิฮิเมะที่มีข้อมูลจำนวนมากอยู่กับตัว แล่ลำดับยอดฝีมือไม่มีทางพนันมือเธอไปได้ โรชินแคร์หยุดคิดครู่หนึ่งแต่ก็ไม่เข้าใจว่าโยมิฮิเมะมีแผนอะไร เพราะรู้ว่าสายปรางเหนือกว่าสายอาวุธ ต่อให้เป็นอันดับท้ายๆ ของกลุ่มเลขสองหลักในทำเนียบ ก็ยังเก่งกว่านักดาบชั้นเอกอุเสียอีก

“ทำไมต้องเล่นเกมไร้สาระแบบนี้ด้วย” โรชินแคร์คิดว่าเป็นแผนแน่ๆ เลยไม่ตกลงเล่นด้วย

“จริงอยู่ที่ว่าไม่มีความจำเป็นต้องดวลตัวต่อตัว” นั่นถ้าทางเราต่อให้จะชนะไหมคะ” โยมิฮิเมะยังอุบโง้งอยู่อีก

“ต่อให้ชนะหรอ?” โรชินแคร์เริ่มสนใจมากขึ้นทุกที

“ใช่ค่ะ ระหว่างที่สู้ถ้าอาคิล้มเขาไม่ได้ในสามดาบก็ถือว่าพวกเราแพ้ ส่วนของเดิมพันก็คือแขนของอาคิ ดวงตาของเรา และชีวิตของท่านจิซาระ” พอโยมิฮิเมะบอกถึงสิ่งเดิมพัน จิซาระก็หันควมามองค้อนทันที

“เดี๋ยวลี! ทำไมของข้าถึงเป็นชีวิตล่ะ พวกเจ้าแค่อ้ววะขึ้นเดี๋ยวเองนะ”

“เอ๋? ก็เหมือนกันนี่คะ ถ้าอาคิที่เป็นนักดาบสูญเสียแขนไปก็เหมือนกับตายไปแล้ว ส่วนข้าเองก็เหมือนกัน ถ้าต้องตามอดก็คงทำอะไรไม่ได้เลย” พอโยมิฮิเมะอธิบายให้ฟัง จิซาระก็พยักหน้าตาม

“อืม... แบบนี้เอง แต่รู้สีกังไม่ใช่อยังไงไม่รู้สิ” จิซาระยังเอียงคอด้วยความ

สงสัย

“เป็นคนทีหลอกล่่ายเกินไปแล้ว’ อาคิอดสงสารจิซาระไม่ได้ที่โดนโยมิฮิเมะ
แกล้งเล่น

“นี่คิดว่ายังไงก็ชนะสินะ” โรชินเคร์แทรกขึ้นมาและยิ้มเยาะอีกฝ่ายที่เสนอ
วิธีที่ตัวเองเสียเปรียบออกมาเต็มๆ

“อย่างทีบอกไปนั้นแหละคะ” โยมิฮิเมะตอบไปด้วยสีหน้านิ่งๆ ทำให้ง้ออ่าน
ยากว่คิดอะไรอยู่

“นั่นก็ตกลง ข้าเองก็อยากจะรู้ันกว่ามีแผนอะไรกันแน่”

“ขอคำยืนยันด้วยคะ ว่ถ้าทางนี้ชนะจะยอมปล่อยพวกเราไป”

“ได้สิ ข้ารับปาก” โรชินเคร์ยอมตกปากรับคำ

ทันใดนั้น ทั้งโยมิฮิเมะและอาคิก็ฉีกยิ้มกว้างด้วยอาการทนไม่ไหว

“ติดกับแล้วสินะครับ”

“อืม...ติดกับเต็มๆ เลย”

งานนี้โรชินเคร์แพ้ตั้งแต่เริ่ม ด้วยสงครามข้อมูลข่าวสารโยมิฮิเมะไม่ใช่แค่
รู้จักชื่อหรือหน้าตาอีกฝ่าย แต่ยังรู้ถึงความสามารถของอีกฝ่ายเป็นอย่างดี วิชาทูก
อย่างทีใช้ ประวัติการต่อสู้ รวมถึงอุปนิสัยใจคอความคิดความอ่าน แถมมีอีกเรื่อง
ทีโรชินเคร์ยังไม่รู้ันก็คือ...ความสามารถของโยมิฮิเมะ

ทันทีทีเริ่ม โยมิฮิเมะก็ขยับเข้าไปด้านหลังอาคิ พร้อมกับเริ่มกระชิบกระชาบ
ด้วยเสียงทีมีแต่เขาทีได้ยิน แนนอนว่ข้อมูลพื้นฐานอาคิเองก็รู้มาพอสมควร แต่
นั้นไม่ได้ช่วยให้เขาเอาชนะอีกฝ่ายได้

“ห่างสามก้าว ระวังมือซ้าย” โยมิฮิเมะกระชิบบอกสั้นๆ ร่างกายของอาคิก็
ขยับตอบรับทันทีราวกับเป็นรหัสคำสั่ง

ยอดฝีมืออันดับแปดเป็นผู้เชี่ยวชาญการต่อสู้ประชิดตัว มีทักษะวิชา
คล้ายๆ กับฮันซุยอย่างวิชากายเหล็กและวิชาหมัดเป็นหลัก แต่ความอันตรายอยู่
ทีมือซ้ายซึ่งเป็นมือพิษ เพียงแค่โดนถากๆ ก็ถึงตายได้ันทันที

อีกฝ่ายเองก็รู้จักอาคิเหมือนกันจึงค่อนข้างระวังตัว ใช้วิชากายเหล็กออก

มาตั้งแต่แรก เพื่อป้องกันวิชาดาบอีไอซึ่งเร็วชนิดที่ไม่สามารถหลบได้ เขาคิดว่างานนี้ไม่ต้องทนรับถึงสามดาบหรอก แค่อาคิฟีนออกมาเมื่อไร เขาก็จะใช้ร่างกายรับไว้และโจมตีด้วยหมัดพิษใส่ทันที โดยไม่รู้ตัวเลยว่าความคิดของเขาโดนโยมิอิเมะอ่านออกหมดแล้ว

อาคิยังไม่ได้ฟันออกไปและเว้นระยะห่างสามก้าวตามที่โยมิอิเมะบอก ซึ่งเป็นระยะที่น่าหงุดหงิดสำหรับอีกฝ่าย เพราะแค่ก้าวเข้ามาก้าวเดียวและเขย่นมือไปก็สามารถจัดการอาคิได้แล้ว แต่เขาก็เป็นผู้เชี่ยวชาญ ไม่สูญเสียความเยือกเย็นไปง่ายๆ เลยยังยืนคุมเชิงกันอยู่

“ดาบลม” โยมิอิเมะกระซิบบอกอีกที อาคิก็สับดมือที่จับดาบออกไปสุดแรง อีกฝ่ายนึกว่าเริ่มโจมตีแล้วเลยขยับตัวเข้าไป แต่พอเห็นมือของอาคิที่สับดาบออกมานั้นว่างเปล่าไม่ได้ดาบไว้ก็รู้ตัวว่าพลาดแล้ว แต่จะหยุดโจมตีไม่ได้เลยเริ่มใช้วิชาหมัดโจมตีเข้าใส่ด้วยพลังปราณ

“อย่าเพิ่ง” โยมิอิเมะคุมจังหวะของอาคิไว้ และให้หลบการโจมตีของอีกฝ่ายเพียงอย่างเดียว

“ยังก่อน” เธอย้ำอีกครั้งขณะที่อีกฝ่ายเริ่มเร่งจังหวะหวังจะปิดเกมให้เร็ว

เธอรองกระทั่งพลังปราณของอีกฝ่ายเริ่มอ่อนลงเพราะการเคลื่อนไหวเหมือนกับจังหวะการหายใจ ซึ่งปกติแล้วไม่ใช่เรื่องจะรู้กันได้เอง แต่ดวงตาของเธอสามารถมองเห็นได้ เห็นการไหลเวียนกระแสปราณในร่าง เห็นกระทั่งจุดอ่อนของวิชากายเหล็ก

“ตอนนี้แหละ! กระตุกสันหลังข้อที่สิบสาม” โยมิอิเมะตบหลังอาคิเบาๆ เป็นการให้สัญญาณ วินาทีนั้นอาคิก็พุ่งไปราวกับสัตว์ป่า ทำให้อีกฝ่ายตกใจจนชะงักไป เปิดช่องให้อาคิสืบเท้าจนไต่ยืนอยู่ด้านข้างลำตัวได้ วิชาอีไอถูกใช้ออกมาอย่างรวดเร็วโดยเล็งเป้าไปตามที่โยมิอิเมะบอก แต่ดาบแรกที่ฟันไปไม่ต่างจากฟันใส่เหล็ก ทั้งเสียงและแรงปะทะไม่ต่างกันเลย แต่เกิดรอยขีดตรงที่ฟันลงไป เพราะมันเป็นจุดที่พลังปราณของวิชากายเหล็กอ่อนที่สุด

ด้วยแรงที่ถูกตีตออกมา อาคิหมุนตัวใช้แรงเหวี่ยงให้เป็นประโยชน์ เพื่อ

พันห้าดาบที่สองลงไปใต้เดิมในชั่วพริบตา คราวนี้ดาบพันทะลุกายเหล็กและฝังลงไปในเนื้อ

“ดาบสาม อาคิ” โยมิฮิเมะบอกต่อ เพราะถึงจะฟันเข้าแต่แผลยังตื้นไป อาคิเหวี่ยงตัวอีกรอบเพื่อดึงดาบออกและฟันซ้ำเข้าไปที่เดิมอีกที คราวนี้ดาบตัดเข้าไปถึงกระดูก อันดัมแปดล้มตึงลงไปขณะที่อาคิเก็บดาบเข้าไปในฝัก เป็นชัยชนะที่ง่ายดายจนไม่น่าเชื่อทีเดียว

“เป็นความจริงที่ข้าไม่สามารถสู้กับผู้ฝึกยุทธ์ได้ แต่ถ้ามีท่านหญิงอยู่ด้วยดาบของข้าจะไร้พ่าย”

ณ พุ่งน้ำแข็งบนพื้นที่ใกล้ๆ ชายฝั่ง เรือรบที่กลายเป็นซากมีจำนวนเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ พร้อมควันไฟจำนวนมาก ท้องฟ้าเลยดูมืดมิดไร้แสงสว่าง แต่สองอสูรน้ำแข็งเหน็บกับเอมียาโกะยังคงเดินหน้าปากกองเรือศัตรูให้สิ้นซาก

เรือรบของข้าศึกไม่สามารถเคลื่อนไหวได้ เพราะติดอยู่ในทะเลที่จับตัวเป็นน้ำแข็ง และก็ไม่สามารถใช้ตอร์ปิโดได้ เนื่องจากน้ำแข็งจับตัวหนาเล็ดลงไปหลายเมตร ถ้ายังออกมาก็จะระเบิดคาเรือตัวเอง เหลือเพียงปืนใหญ่ที่พอจะใช้ได้ แต่พอยิงใส่พวกเทนจู กระสุนปืนใหญ่มิทันถึงตัวก็ถูกแซ่แข็งจนแตกเป็นเกล็ดเล็กเกล็ดน้อยไปก่อน ยิ่งเข้าใกล้ทั้งคู่เท่าไร อุณหภูมิโดยรอบก็จะยิ่งลดลงเร็วขึ้นเท่านั้น โดยที่ระยะประมาณสิบเมตรรอบตัวจะหนาวถึงติดลบสองร้อยองศาเซลเซียส อีกนิดเดียวก็จะกลายเป็นความเย็นระดับศูนย์สัมบูรณ์ไปแล้วนั่นเป็นเรื่องที่แย่มาก แต่ยังไม่ใช่ว่าแย่ที่สุด ที่น่ากลัวคือทั้งคู่สามารถควบคุมความเย็นเพื่อใช้ในการโจมตีได้ด้วย

“ปกติพวกเรารู้แบบนี้ไม่ได้หรอก เพราะวิชาของพวกเราจะทำให้คนอื่นโดนลูกหลงไปด้วย” นานแล้วที่เทนจูไม่ได้สู้เต็มแรงแบบนี้เลยรู้สึกดีใจเป็นพิเศษ

“มันเป็นเรื่องเศร้าของผู้ใช้โบราณสายเยือกแข็งแบบพวกเรานะ” เอมียาโกะเข้าใจความรู้สึกของเทนจูเป็นอย่างดี ตลอดมาเธอพยายามใช้ชีวิตอื่นทดแทนอยู่ตลอดเวลา แต่ไม่มีอะไรจะสุขเท่ากับได้ใช้พลังที่ตัวเองถนัดที่สุด

ขณะที่พวกเขาเดินคืบเข้าไปเรื่อยๆ ทางฝ่ายเรือรบก็หยุดโจมตี อาจเพราะรู้ว่าไม่ได้ผลเลยถอดใจหรือจะเปลี่ยนวิธีรับมือทั้งคู่ก็ไม่อาจรู้ได้ แต่ด้วยประสบการณ์ที่สั่งสมมานาน ทำให้ทั้งคู่หยุดเดินและเฝ้าดูอยู่อย่างระวังว่าอีกฝ่ายจะทำอะไรต่อไป

“เทนจู ดูนั่นสิ” เอเมียโกะทักขึ้น พลงชี้ไปที่เรือบรรทุกเครื่องบินลำหนึ่ง เป็นเรือที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในกองเรือ ที่เอเมียโกะต้องการให้เทนจูดูไม่ใช่ตัวเรือ แต่เป็นใครบางคนที่ยืนอยู่บนนั้นต่างหาก

ด้วยระยะที่ไกลทำให้มองเห็นไม่ถนัด แต่เทนจูเห็นแค่รูปร่างกับเครื่องแต่งกายก็รู้ทันทีว่าเขาเป็นใคร เลยเกือบจะคุกเข่าลงด้วยความเคยชิน

“อะ องค์จักรพรรดิ!” เทนจูไม่รู้มาก่อนเลยว่า องค์จักรพรรดิจะมาบกongเรือรบแบบนี้ เขาพาขึ้นมาเลยว่าถ้าโจมตีไปโดนองค์จักรพรรดิเข้า มีหวังรู้สึกผิดไปชั่วชีวิตแน่

“เทนจู อย่าลดพลังลงเด็ดขาดนะ ลืมแล้วหรอตอนนี่เขาคือเป้าหมายที่พวกเราต้องโค่นลงมาให้ได้” เอเมียโกะเตือนสติ เพราะรู้ว่าเทนจูเป็นอีกคนที่จงรักภักดีต่อจักรพรรดิมาก มากเสียจนสามารถพูดเตือนสติอย่างตรงไปตรงมาจนเกือบโดนประหารชีวิตมาหลายครั้งแล้ว

“รู้แล้ว” เทนจูพยักหน้ารับและพยายามไม่คิดอะไรให้มากไป เป้าหมายเขามีเพียงหยุดกองเรือไว้ให้ได้ ถ้าปล่อยยให้ไปสมทบที่รันโดคุ พวกอาจะจะต้องแพ้อย่างแน่นอน

องค์จักรพรรดิเองก็จ้องมองมาที่พวกเทนจู แต่ก็ไม่ได้มีท่าทีอะไรและเดินกลับเข้าไปในตัวเรือจริงๆ แล้วบนเรือเองก็มีเครื่องบินรบจอดอยู่เต็ม ซึ่งล้วนแต่เป็นของโลหะทั้งมาจากทวีปตะวันตก เพราะถึงบริษัทอากาศยานของชินยะเคยสร้างอุปกรณ์ที่ใช้ป้องกันพวกการก่อภัยได้ ทำให้กลับมาใช้น้ำมันฟ้าได้ตามปกติ แต่กว่าจะผลิตพวกเครื่องบินรบเสร็จ สงครามก็จบลงเสียก่อน พวกมันเลยกลายเป็นเศษเหล็กที่ไม่เคยได้ใช้งาน และตอนนี้มันก็กำลังจะเป็นเศษเหล็กที่ยังไม่เคยได้ใช้งานต่อไป เพราะอากาศที่เย็นจัดทำให้น้ำมันแข็งตัวเลยทำให้บินขึ้นไม่ได้ นับ

เป็นโชคดีของพวกเขาเทนจู

เมื่อองค์จักรพรรดิกลับเข้าไป สิ่งที่กระโดดลงมาจากเรือกลับเป็นสิ่งมีชีวิต ร่างยักษ์สี่เท้า มันมาเพียงแค่ตัวเดียว แถมยังวิ่งโครมๆ ตรงมายังพวกเขาด้วย

“ท่านเอมียาโกะ เจ้านี้มัน!” เทนจูไม่ได้ตกใจเรื่องรูปร่างของมัน เพราะรู้มาก่อนหน้านั้นแล้วว่ามันเป็นออร์ค แต่การที่มันวิ่งเข้ามาหาแบบนี้ได้โดยไม่กลายเป็นก้อนน้ำแข็งไปเสียก่อน...นั่นก็หมายความว่าได้เพียงอย่างเดียว

“อา เจ้านี้ก็ใช้ปราณแบบเดียวกับพวกเรา ปราณสายเยือกแข็ง” เอมียาโกะ กระตุกยิ้มที่มุมปาก ส่วนหนึ่งก็ดีใจที่ได้เจอคู่ต่อสู้สมน้ำสมเนื้อ แต่อีกส่วนกลับรู้สึกหวาดหวั่นว่า ถ้าสิ่งมีชีวิตขนาดใหญ่อย่างออร์คใช้พลังปราณได้คงมีพลังมากกว่ามนุษย์หลายเท่าแน่

เป็นไปตามคาด พออีกฝ่ายเข้ามาใกล้กลับเป็นทั้งคู่ที่โดนความเย็นเข้า กัดคันแทน แต่เอมียาโกะก็ไม่ยอมแพ้แรงพลังให้ถึงขีดสุดในทันที ถึงจะไม่ได้ทำให้อากาศเย็นขึ้น แต่ความหนาแน่นของปราณก็ช่วยให้ไม่โดนความเย็นของอีกฝ่าย เล่นงานได้ ส่วนเทนจูกลับลดพลังปราณของตัวเองลงจนเรียกว่าเกือบจะสลายพลังไปทั้งหมด ไม่ใช่เพราะว่ายอมแพ้ แต่เป็นเทคนิคต่อสู้อย่างหนึ่งของเขา เมื่อเจอคนที่มีพลังเหมือนหรือมากกว่าเขาจะไม่ตั้งต้นสู้ ทว่าจะใช้คุณสมบัติพิเศษที่ทำให้พลังปราณเขาแตกต่างออกไป

“จะใช้ไอ้นั่นออกมาเลยหรือ จักรพรรดิขอถอยก่อนละ” เอมียาโกะพอเห็นวาทะเทนจูจะทำอะไร ตัวเองก็รีบหันหลังกลับแล้วกระโดดหนีออกไปทันที

“วิชาลับ วาฟดำดิ่ง” พริบตาที่พลังปราณของเทนจูเหลือเป็นศูนย์ ร่างเขาก็โดนน้ำแข็งจับเป็นก้อนทันที

ออร์คที่เห็นเทนจูโดนแช่แข็งไปแล้วก็คิดจะวิ่งชนทั้งๆ แบบนั้นเพื่อตามเอมียาโกะต่อไป แต่พอเข้าไปใกล้จนเกือบจะถึงตัวก็เกิดแรงระเบิดขึ้นจากตำแหน่งที่เทนจูอยู่ แรงระเบิดซัดเอาน้ำแข็งที่เกาะอยู่กระเด็นออกไป และพอแรงปะทะไปถึงตัวออร์คเนื้อหนังของมันก็ฉีกขาดจนเหลือแต่กระดูก

วิชาที่เทนจูใช้ไม่ใช่การลดหรือสลายปราณของตัวเองออกไป แต่เป็นการ

บีบอัดไว้ในร่างกายตัวเอง โดยขนาดของพลังที่บีบอัดเล็กเท่ากับปลายเข็มเท่านั้น พอปลดปล่อยมันออกมา ก็จะเกิดเป็นคลื่นปราณกระแทกปราณของอีกฝ่ายกลับ ไป สิ่งที่อยู่รอบตัวเข้าไปจึงมีทั้งปราณของเทนจูและปราณของมันเองที่สะท้อนกลับมา ความรุนแรงและความเสียหายเลยเพิ่มเป็นหลายเท่าตัว แอ้มเป็นปราณของตัวเองเลยทำให้ป้องกันหรือหักล้างไม่ได้ด้วย เอมียาโกะต้องรีบหนีให้พ้นระยะ เพราะรู้ว่า ต่อให้เป็นตัวเองก็ป้องกันการโจมตีแบบนี้ไม่ได้

“จู่ๆ เล่นใช้ไม้ตายกันเลยหรอ เดียวก็หมดแรงซะก่อนหรอ” พอเหตุการณ์สงบลงแล้ว เอมียาโกะก็กลับมาประจำที่ข้างตัวเทนจู

“แรงไม่หมดหรอ แต่วิชานี้มันทำให้อวัยวะภายในชำรุดเสียหายหนักไปด้วยนี่สิ” ถึงเทนจูพยายามเก็บอาการไว้ แต่ก็มิเล็ดไหลซึมออกมาจากมุมปาก และที่เขาต้องรีบใช้ไม้ตายออกมาเพราะรู้ดีว่า การสู้กับผู้มีพลังปราณเหมือนกันจะเป็นศึกที่ยืดเยื้อมาก แอ้มเขามั่นใจว่าเจ้าออร์คตัวเมื่อกี้มีพลังมากกว่าเขาแน่ๆ สู้ไปมีแต่จะเจ็บตัว จึงถือว่าเป็นการใช้ไม้ตายที่คุ้มค่าแล้ว

“อย่าทำตัวเป็นภาระละกัน เพราะไอ้พวกนั้นเรารู้คนเดียวไม่ไหวหรอคะ” เอมียาโกะหมายถึงพวกออร์คที่เพิ่งโผล่ลงมาจากเรือแต่ละลำ รวมๆ กันมีเป็นร้อยตัว ถึงแม้จะไม่ใช้พวกที่ใช้ปราณสายเยือกแข็ง แต่มีบางตัวที่เหมือนจะใช้พลังปราณสายความร้อนเพื่อมาหักล้างความเย็นอยู่ ทำให้ตัวอื่นที่อยู่ใกล้ๆ พวกนั้นเคลื่อนไหวตัวได้

เอมียาโกะตรงเข้าไปรับมือและปรับพลังปราณใหม่เพื่อตั้งมาใช้ในการวิชาอื่นด้วย แต่พอเข้าไปใกล้ก็รู้สึกว้าวพวกออร์คตัวใหญ่จริงๆ และได้ข้อพิสูจน์อย่างหนึ่งว่า พวกออร์คก็เป็นผู้ฝึกยุทธ์ได้ แค่อุปกรณ์เคลื่อนไหวก็รู้แล้ว

ตอนนี้มีออร์คตัวหนึ่งวิ่งนำออกมา ถึงมันจะมีขนาดเล็กกว่าตัวอื่นจนเหมือนเป็นตุ๊กตาด้วยซ้ำ แต่ดูจากการที่เท้าซึ่งเหยียบบนพื้นน้ำแข็งแล้วไม่เกิดรอยแตกแบบตัวอื่นๆ ก็แสดงให้เห็นว่า มันเป็นออร์คที่ใช้วิชายุทธ์สายเคลื่อนไหว เช่นเดียวกับชินกิ แต่ก็ไม่ได้เร็วขนาดมองตามไม่ทัน ทว่านั่นทำให้เห็นชัดเลยว่า มันไม่ได้มีเป้าหมายที่เธอ แต่กำลังอ้อมไปเพื่อโจมตีเทนจูซึ่งบาดเจ็บอยู่

“ไม่ให้ผ่านไปได้อีก” เอมียาโกะผลักฝ่ามือออกไป กำแพงน้ำแข็งก็โผล่ขึ้นมาขวางหน้าไว้

ออร์คตัวนั้นไม่ได้วิ่งชนกำแพงน้ำแข็งอย่างที่คิด กลับไปโผล่อยู่อีกด้านหนึ่งราวกับหายตัวได้ ถึงจะคิดแบบนั้นแต่ตัวเธอก็รู้ดีว่า มันคือการเพิ่มความเร็วในชั่วพริบตาเพื่อผ่านไปก่อนที่สิ่งกีดขวางจะก่อรูปร่างเสร็จ เลยดูเหมือนกับหายตัวได้ ถึงจะคงความเร็วระดับนั้นไม่ได้ตลอดเหมือนกับชินกิ แต่ก็รู้สึกใช้งานได้ดีเป็นอย่างดี

“เทนจู มันไปทางเจ้าแล้ว!” เอมียาโกะร้องเตือน แต่ทางเธอก็กำลังลำบาก เพราะพวกออร์คที่เหลือเข้ามาใกล้เธอแล้ว

ส่วนออร์คตัวเล็กกำลังเข้าประชิดตัวเทนจูแล้ว นิ้วของมันเรียงติดราวกับใบมีดพาดฟันใส่เทนจูเต็มแรง ถ้าเป็นสมัยก่อนเทนจูคงเกร็งพลังปราณสู้ด้วยความมั่นใจในความแข็งแกร่งของตน แต่ตอนนี้ประสบการณ์ที่ยาวนานได้ถูกหล่อหลอมจนเป็นสัญชาตญาณของนักสู้ ซึ่งมันกำลังเตือนว่าไม่ควรรับการโจมตีโดยตรง

“วิชาวนพ่นน้ำลึก” พริบตาเดียวร่างของเทนจูก็ถูกดูดหายลงไปในพื่นน้ำแข็ง

ออร์คร่างเล็กชะงักการโจมตีและส่ายหน้าด้วยความมึนงง ที่จู่ๆ เป้าหมายก็หายไปต่อหน้าต่อตา กว่าจะรู้ตัวว่าเทนจูอยู่ตรงไหน ร่างของมันก็ลอยอยู่บนอากาศเพราะแรงอัดมหาศาลที่พุ่งทะลุพื่นน้ำแข็งขึ้นมา

“ทำไมตาย วาฬกระโจน!” ร่างของเทนจูที่พุ่งตามขึ้นมา ตลอดทางที่เป็นแนวโค้งหมัดของเทนจูถูกปล่อยออกไปจำนวนนับไม่ถ้วน ถึงจะดูเหมือนเป็นการออกหมัดแบบใช้แรงเข้าว่า แต่ออร์คร่างเล็กรู้ว่าชีวิตมันจบสิ้นแล้ว วิชาของเทนจูมีความลึกลับและทรงพลังกว่าที่เห็น ตั้งแต่แรงอัดที่ดันจนตัวลอยเป็นเส้นโค้ง นั่นก็เป็นเส้นทางที่ถูกพลังปราณกำหนดไว้ทำให้ยับยั้งตัวหนีไม่ได้ การพุ่งขึ้นมาของเทนจูนำเอาเศษน้ำแข็งตามขึ้นมาด้วยเป็นจำนวนมาก ระหว่างการต่อแต่ละหมัด เศษน้ำแข็งก็เป็นเหมือนกระสุนที่เจาะทะลวงร่างตามไปด้วย และที่หนักที่สุดก็คือ จังหวะถึงพื่น พลังจะถูกกดทับใส่จากด้านบนที่มาจากตัวเทนจู และยังมีอีกพลัง

พุ่งขึ้นมาจากด้านล่างที่เทนจูปล่อยไว้ล่วงหน้าตอนด่ำลงไป มันก็เลยบีบอัดจากทั้งสองทางพร้อมๆ กัน

ไม่ว่าจะเป็นการโจมตีอยู่ฝ่ายเดียวได้ฉีกร่างของออร์คจนแหลกและ ไม่ต่างกับการถูกวาฬกระโจนลงมาทับใส่ พวกออร์คที่คิดจะตามเข้ามาซ้ำเฒ่าเทนจูถึงกับพากันชะงักงัน แต่พอหันไปทางเอมียาโกะที่คิดว่าจะจัดการได้ง่ายกว่าก็ต้องเปลี่ยนใจในทันที เพราะกลุ่มที่ไปทางเธอตอนนี้ถูกวิชารงเล็บแยกวิญญานเข้าไปจนตัวสับสนเหลือแต่หนึ่ง ถึงจะมีแขนเพียงข้างเดียวแต่พลังโจมตีของเอมียาโกะสูงกว่าของเทนจูเสียอีก โดยเฉพาะการโจมตีแบบประชิดตัวนั้นต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

“จัดการตัวที่ใช้ปราบความร้อนได้แล้ว มาเก็บกวาดพวกที่เหลือกันเถอะ เทนจู” เอมียาโกะบอกขณะเดินตรงเข้าหาพวกออร์คที่เหลือ โดยมีเทนจูเดินหน้าบเข้ามาจากอีกด้าน จนเหมือนคนแค่สองคนจะล้อมพวกออร์คเอาไว้แทน

แต่เทนจูก็รู้ว่ามันไม่ได้ง่ายอย่างที่เอมียาโกะพูด เมื่อครู่หากไม่ใช้ท่าไม้ตายออกมา เทนจูเองก็ไม่มีจะเอาชนะศัตรูลงได้แบบเด็ดขาดหรือเปล่า ส่วนเอมียาโกะเองก็รีบเผด็จศึกอีกฝ่ายเช่นกัน เพราะชินโดเนโจมตีเข้าไปเพียงแค่ครั้งเดียวก็อาจถึงแก่ชีวิตได้เลย เนื่องจากออร์คมีร่างกายที่แข็งแรงกว่า ใหญ่กว่า และที่สำคัญมีพลังปราณที่มากกว่า จุดต่างเพียงอย่างเดียวก็คือ ความเชี่ยวชาญในการต่อสู้ระหว่างผู้ฝึกยุทธ์ด้วยกัน

สังคมของพวกออร์คจะเป็นอย่างไร พวกเทนจูไม่มีทางรู้ได้ แต่ที่แน่ๆ คงไม่มีการมาละเลงเลือดกันเล่นแบบเดียวกับที่เกิดขึ้นกับพวกมนุษย์แน่ การชิงดีชิงเด่น การต่อสู้เพื่อชื่อเสียงเกียรติยศ และการพยายามไปให้ถึงจุดสูงสุด สิ่งเหล่านี้ถึงจะดูไร้สาระ แต่กลับช่วยขัดเกลาความสามารถของผู้ฝึกยุทธ์ให้แกร่งกล้าขึ้นมาได้

‘เข้าใจซะไหมเทนจู’ เอมียาโกะเพียงแค่อส่งสายตาให้ เทนจูก็เข้าใจความหมายได้ด้วยตัวเองว่า หากพวกออร์ครู้ตัวว่าสามารถถูกพวกเขากำจัดได้ง่ายแค่ไหน การต่อสู้ก็จะจบลงทันที เพราะฉะนั้นจะต้องทุ่มทุกอย่างลงไปเพื่อข่มขู่ให้

อีกฝ่ายกลัวจนลนลานไปเอง หรือก็คือสร้างความท้อแท้ที่ไม่มีอยู่จริงขึ้นมา

ทั้งสองพุ่งตรงเข้าไปสู่ออร์คพร้อมกับอัดพลังปราณทั้งหมดออกมา ก่อให้เกิดเมฆาบน้ำแข็งที่มีออร์คแช่แข็งอยู่ภายใน การประสานพลังปราณกันอย่างลงตัวดูเหมือนเป็นเรื่องที่ทำได้ง่าย แต่จริงๆ ทั้งคู่แทบจะยืนไม่อยู่แล้ว ตั้งแต่เริ่มสู้กับพวกออร์คมาก็ใช้พลังเต็มที่มาตลอดแบบไม่ได้พัก เลยไม่แปลกที่จะเหนื่อยเร็วกว่าปกติ ซึ่งถ้าลัดกันสู้ตามแผนเดิมก็คงเอาชนะศึกนี้ได้ไม่ยาก หรืออย่างน้อยก็ต้านไว้ได้จนกว่าพวกออรุจะกลับมาช่วย แต่คู่ต่อสู้ไม่ใช่อะไรที่จะทำแบบนั้นได้

“อย่าเพิ่งเข้าก่อนจนล้มละ ไม่งั้นช่วยแน่” เอเมียโกะกระซิบบอกพลางฉีกยิ้มสู้

“ท่านเอเมียโกะเองก็เถอะ อย่าทำขาสั่นให้พวกมันเห็นสิ” เทนจูเองก็ยิ้มสู้เช่นกัน แต่ก็เพื่อตอบตาให้ได้มีเวลาพักหายใจ

ทว่าความพยายามทั้งหมดก็พังทลายลง เมื่อเห็นออร์คจำนวนมากกว่าระลอกที่แล้วกำลังกระโดดลงมาจากเรือและวิ่งพุ่งตรงเข้ามาอย่างบ้าคลั่ง รวากับสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ได้บั่นทอนกำลังใจของมันลงเลย กลับยิ่งไปจุดไฟสู้ในตัวให้ลุกไหม้นั่นยิ่งกว่าเดิม

“งานนี้สงสัยจะไม่รอด...” ถึงปากจะพูดอย่างนั้น แต่เทนจูก็ตั้งท่าสู้โดยไม่มีที่ท้อยอมแพ้

“ปากเสียจริงๆ อย่าเพิ่งตัดใจง่ายๆ ลี แต่ก็นะ...ถึงนี่จะเป็นการต่อสู้ครั้งสุดท้าย แต่เราก็คือใจที่ได้ร่วมสู้เคียงบ่าเคียงไหล่กับเจ้า” เอเมียโกะก็ตั้งท่าพร้อมกับวิ่งตรงเข้าไปใกล้กองทัพกำแพงสีเทาตรงหน้า

โครม!

เสียงพังทลายอันรุนแรงดังขึ้น พร้อมกับบ้านเรือนหลายหลังถล่มลงมาพร้อมกัน โดยแต่ละด้านของเศษซากมีร่างของฮันซุยกับฟาซานอนกองอยู่

“ระ แรงเท่ากันหรอเนี่ย!” ฮันซุยดันเสาะไม้ที่ทับตัวอยู่ออกแล้วมองฟาฮาที่กำลังลุกขึ้นมาจากอีกด้าน

“อะ แข็งเป็นบ้า” ฟาฮาสะบัดมือที่ชกไล่ฮันซุ่ยเมื่อครู

ทั้งคู่ได้แลกหมัดใส่กันและผลก็ออกมาเสมอกัน แม้กระทั่งด้านผลกระทบทางจิตใจ ฮันซุ่ยคิดว่าตัวเองแข็งแรงกว่า มีพลังปราณมากกว่า น่าจะเป็นฝ่ายชดฟาฮาปลิวได้ แต่ตัวเองกลับกระเด็นไปด้วยเลยรู้สึกผิดคาดอย่างยิ่ง

ส่วนฟาฮาเองก็มั่นใจว่า พลังของตนสามารถสร้างความเสียหายให้กับฮันซุ่ยได้แน่ๆ แต่อีกฝ่ายกลับลุกขึ้นมาได้หน้าตาเฉย และเป็นตัวเขาที่รู้สึกเจ็บมือที่ชกออกไปแทน งานนี้ทั้งคู่เลยจ้องหน้ากันแบบจ้องนงสย

‘ต้องลองอีกที...แต่อย่าดีกว่า’ นานแล้วที่ไม่ได้โดนคนอื่นชกจนกระเด็นแบบนี้ ฮันซุ่ยที่กำลังจะเข้าไปแลกหมัดอีกครั้ง คิดขึ้นมาได้เลยรีบยั้งตัวเอาไว้

‘น่าจะไหว...แต่ไม่เอาละ’ ขึ้นชกใส่แบบตะกึกก็อีกมีหวังมือแตกแน่’ ฟาฮาเองก็คิดทำนองเดียวกัน เลยหยุดเท้าที่กำลังจะเข้ามาบวกกันต่อไว้ทัน

“ฮ่าๆๆ ไม่เลวเลย ท่านแม่ทัพใหญ่ นี่กว่าจะใช้แต่วิชาแปลกๆ เป็นอย่างเดียว ไม่คิดเลยว่าทั้งวิชาและพลังปราณจะสูงส่งเพียงนี้” ฮันซุ่ยหัวเราะกลบเกลื่อน

“อะ อืม ท่านอดีตแม่ทัพใหญ่ก็เหมือนกัน ะ วิชากายเหล็กต่างจากของคนอื่นลิบลับ เรียกว่าเป็นคนที่เข้าใจลึบซอบเซต เก การบรรลुวิชานี้มากที่สุดแล้วก็ว่าได้” ฟาฮาเองก็ก้มหน้าก้มตาตอบกลับไปด้วยความเคอะเขิน

ต่างฝ่ายต่างต้องมาชมกันเองแบบนี้เลยรู้สึกแปลกๆ พิกุล ทั้งคู่พากันนั่งเสียบไปราวกับหมดเรื่องคุย แต่จะให้เข้าไปลุยต่อก็รู้สึกตะขิดตะขวงใจ เพราะอาจจะออกมาแบบเดิมอีกก็ได้และนั่นก็ไม่ตลกเลยสักนิด

‘จริงสิ ถ้าเป็นกระบวนท่าเราน่าจะเหนือกว่านี่นา’ ฮันซุ่ยนึกขึ้นมาได้เลยรีบตั้งท่าเปลี่ยนวิธีสู้ งานนี้เขามั่นใจกว่าเดิมเสียอีก เพราะความต่างของอายุและเวลาในการฝึกยุทธ์ ทำให้ฮันซุ่ยมีความชำนาญกระบวนท่ามากกว่าอยู่แล้ว

ซึ่ง!

เสียงชกตบดังออกมาจากฝ่ายฟาฮา ซึ่งเจ้าตัวเองก็นึกออกเหมือนกันว่าจะสู้กับฮันซุ่ยอย่างไร แคมตอนนี้ด้านฮันซุ่ยยังนึกเรื่องไม่เป็นเรื่องขึ้นมาอีก

‘จะว่าไป...ท่านเชยกับฟาฮาเป็นฝาแฝดกัน’ ใจ่ความสามารถเรียนรู้ได้เร็ว

เหมือนไม่ใช่มนุษย์นั้น ก็เหมือนกันด้วยสินะ’ ฮันซุ่ยถอนหายใจดังเฮือก แต่ตอนนี้ก็ไม่มีทางเลือกต้องสู้อย่างสุดฝีมือเท่านั้น

ฟาซาที่ใช้ดาบออกมาทำให้เดาได้ไม่ยากว่าเป็นพวกสายผสม ซึ่งต่างจากพวกนักดาบที่หันมาฝึกยุทธ์เพิ่มเสริมกำลังอย่างอาคิ สายผสมนั้นจะมีพื้นฐานมาจากผู้ฝึกยุทธ์แล้วเพิ่มการใช้อาวุธเข้ามา อาจจะต้องการขยายขอบเขตการโจมตี หรือไม่ก็เพิ่มพลังทำลายให้กับวิชาที่ใช้

แต่อย่างฮันซุ่ย ถึงจะใช้อาวุธได้หลายประเภทแต่ก็ไม่ใช้สายผสม เพราะเขาไม่ได้ดัดแปลงให้ใช้อาวุธกับวิชายุทธ์เข้าด้วยกัน เรียกว่าใช้อาวุธเพื่อป้องกันตัวยามจำเป็นมากกว่า

“แสดงออกมาให้ดูหน่อยสิว่า ท่านเป็นสายผสมแบบไหน” ฮันซุ่ยถึงจะทำไปแบบนั้นแต่ก็อดหวาดหวั่นไม่ได้

“จะ พยายาม” ฟาซาพยักหน้ารับพร้อมกับจับดาบในท่าทะลวงแทง โดยใช้มือจับที่ปลายสุดของด้ามดาบซึ่งถือว่าแปลกสำหรับผู้ใช้อาวุธ เพราะการจับดาบแบบนี้ในท่าทะลวงแทงจะควบคุมดาบได้ลำบาก ข้าจะทำให้ความแม่นยำลดลงเนื่องจากเสียสมดุลขณะถือ

แต่แล้วฮันซุ่ยก็ได้รับรู้เหตุผลว่าทำไมฟาซาต้องจับดาบแบบนี้ เพราะนี่ไม่ใช่ท่าทะลวงแทง แต่เป็นท่า...ผลักดาบ!

ดาบถูกฝ่ามือกระแทกและพุ่งออกมาราวกับกระสุน แต่เพราะลักษณะมันอ่านง่ายเกินไปทำให้ฮันซุ่ยใช้แขนปัดทิ้งได้

“แบบนี้มันไม่ต่างจากปาดาบทิ้งหรือกระ” ฮันซุ่ยหันไปบอกพร้อมก็ต้องตกใจ เพราะฟาซาพุ่งตามดาบมาติดๆ และใช้เท้าเตะไล่ด้ามดาบที่ลอยอยู่จนมันหมุนตัวเข้าใส่ฮันซุ่ย แต่ฮันซุ่ยใช้แขนปัดมันออกไปได้อีกครั้งเพราะพลังโจมตีไม่ได้สูงอะไรเลย ทว่าจังหวะนั้นเองเขาก็โดนกระแทกเข้าที่ศีรษะ ถึงจะมีวิชากายเหล็กแต่ก็รู้สึกสะเทือนไปเหมือนกัน

เมื่อเหลือบตาไปมองก็เห็นฟาซาที่เป็นคนปล่อยหมัดไล่ แถมยังมีฟาซาอีกคนกำลังกระโดดขึ้นไปจับดาบและใช้ท่าผลักดาบออกมาอีกครั้ง แต่พอมองดู

ดีๆ ฟาฮาไม่ได้มีสองคน เพียงแค่เขาเคลื่อนไหวตัวได้เร็วมากจนเหมือนมีร่างแยก แอ้มวิธีสู้ก็แปลกประหลาด โดยใช้อาวุธเป็นตัวล่อและใช้ความเร็วเข้าโจมตีในจังหวะเดียวกัน แอ้มยังตามไปเปลี่ยนทิศทางอาวุธได้อีกด้วย

ฟาฮาใช้ทั้งมือและเท้าในการเปลี่ยนทิศทางและรูปแบบของดาบ ขณะเดียวกันก็พุ่งเข้ามาลอบโจมตีจากจุดอับสายตาที่โดนดาบดึงดูดไป หลังจากโดนเข้าไปหลายหมัดติดต่อกัน สุดท้ายฮันซุยก็ต้องทรุดลงไปคุกเข่ากับพื้น

“วิชาดาบ วิชาหมัด และความเร็ว สายผสมสามวิชา...วิชาผสมดาบเหินหมัดมา!”

“ท่านมเหสี!” ทุกคนหันมามองโรชินแคร่เพราะรู้ว่าเธอกำลังโมโหสุดขีด การพนันของโยมิฮิเมะก็เหมือนการหยามหน้ากันชัดๆ

“โธ่ๆๆ แบบนั้นไม่ได้นะ เล่นให้คำแนะนำระหว่างสู้กันแบบนี้ ก็เหมือนสองรุมหนึ่งนะลิ” โรชินแคร่เริ่มหาข้ออ้าง แต่โยมิฮิเมะกะไว้แล้วเลยพูดแทรกทันที

“ก็ไม่ได้บอกนี่คะว่าจะให้อาคิสู้คนเดียว แค่นั่นว่าอาคิจะชนะในสามดาบเท่านั้น” พอเจอโยมิฮิเมะย้อนใส่ โรชินแคร่ก็แทบอยากจะเข้าไปกระชากตัวมาตบจริงๆ แต่ก็ยังฝืนยิ้มออกมาได้อยู่

“งั้นก็ได้ ข้าจะปล่อยพวกเจ้าไป” คำพูดของโรชินแคร่ทำเอาทุกคนประหลาดใจไปตามๆ กัน โดยเฉพาะพวกทหารที่เริ่มลดอาวุธลง

“ขอบคุณ พวกเราไปกันเถอะ” จิซาระรีบดึงมือโยมิฮิเมะให้ตามไป แต่เธอกลับรั้งตัวเอาไว้

“หันหลังให้กู เดียวกิดอนกัทรอกคะ” โยมิฮิเมะเตือนสติจิซาระ เพราะอย่างโรชินแคร่ไม่ยอมปล่อยมือจากของเล่นง่ายๆ อยู่แล้ว แอ้มยังโดนทำให้เสียหน้าด้วย...งานนี้ไม่เห็นเลือดเรื่องไม่จบเด็ดขาด

“แต่เธอบอกว่าปล่อยพวกเราไปแล้วนะ” จิซาระถามอย่างสงสัย

“อา...ใช่ ข้าบอกแบบนี้ ข้าจะปล่อยพวกเจ้า แต่ว่า...การที่เชลยศึกหนีออกไปได้เนี่ย เป็นความผิดของพวกทหารล้วนๆ เลยสินะ ฮิๆๆ” โรชินแคร่ยิ้ม

หวนให้พวกทหารที่ตอนนั้นชนหัวลูกและเหวี่ยงทวนตัวไปแล้ว รวากับสัญญาณ ตัดสินโทษตาย พวกทหารพากันรุมเข้าไปใส่พวกโยมิฮิเมะทันที

“กะแล้วต้องมาไม้นี้” โยมิฮิเมะถอนหายใจ ก่อนจะชี้ขึ้นไปทื่อชินแคร์

“เท่านี้เราก็อ่านความคิดท่านได้แล้ว ชอบคุณที่เสียเวลาให้” พอโยมิฮิเมะ พูดจบ อาคิก็ตัวตาดาบฝ่าฟันเป็นรูปวงกลมรอบตัว ทำให้ทั้งสามตกลงไปชั้นล่าง

“!!!” โรชินแคร์ตะลึงค้าง ไม่ใช่เพราะวิธีหนีของอีกฝ่าย แต่เพิ่งรู้เป้าหมาย ของโยมิฮิเมะว่าทำไมถึงไม่ยอมหนีไปตั้งแต่แรก ทั้งๆ ที่เตรียมวิธีหนีแบบนี้ไว้แล้ว นั้นเพราะเธอต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับตัวโรชินแคร์ เรียนรู้นิสัย จดจำรูปแบบความคิด ดูดซับทุกอย่างมาเป็นของตัวเอง

“ไม่ใช่แค่ไม่เล่นลานที่โดนจับตัวมา แต่ยังใช้โอกาสจากวิกฤติให้เป็น ประโยชน์... น่าสนใจ ไม่ได้มองศัตรูด้วยความเกลียดชัง แต่มองด้วยความใคร่รู้ โยมิฮิเมะ เจ้าเป็นคนที่น่าสนใจจริงๆ ฮ่าๆๆ”

“พวกเราหนีพ้นแล้วเธอ!” จิซาระถามโยมิฮิเมะโดยที่ต้องอ้อมอีกฝ่ายไปด้วย เพราะพละกำลังของโยมิฮิเมะน้อยกว่าคนปกติทั่วไป

“ยังพูดได้ไม่เต็มปากค่ะ พวกเรายังอยู่ในถ้ำศัตรู แต่ถ้าทั้งฉันที่เป็นตัว ภาระไว้ก็น่าจะมีโอกาสสำเร็จเพิ่มมากขึ้น” โยมิฮิเมะวิเคราะห์แล้วว่า การที่ต้องหนี โดยมีเธอไปด้วยจะทำให้ทุกคนช้าลง เพราะฉะนั้นเธอถึงผลักโคโยมิไปตั้งแต่แรก เพราะอย่างน้อยรอดไปได้สักคนก็ยังดี

“ถ้ายังจะพูดแบบนี้อยู่อีก เราจะโยนทิ้งไว้จริงๆ นะ!” จิซาระขึ้นเสียงทันที ทำให้โยมิฮิเมะสะดุ้งไปเหมือนกัน

“ถ้าไม่อยากรู้สึกเป็นภาระก็คิดหาวิธีให้พวกเรารอด เหมือนที่เคยทำอยู่เป็นประจำซะสิ” พอจิซาระต่อว่าเสร็จ อาคิก็หันมาพยักหน้าเห็นด้วย

“กระผมเห็นด้วยครับ การที่ท่านหญิงไว้ไม่ว่าจะมองยังไง ก็ไม่เห็นจะช่วยเพิ่มโอกาสรอดที่ว่าได้เลยครับ ที่สำคัญอย่าทิ้งชีวิตตัวเองง่ายๆ สิ กระผมโกรธจริงๆ นะ”

“ขอโทษนะ” โยมิฮิเมะก้มหน้าสำนึกผิด เพราะความเคยชินกับการไม่เป็น

ที่ต้องการ ทำให้เธอลืมคุณค่าในตัวเองไป

ว่าจู่ๆ ก็มีบางสิ่งเข้ามาทำลายบรรยากาศตอนนี้นิ่งเสียก่อน

มิเกะวิ่งมาจากอีกด้านโดยแบกพวกทหารที่ปั่นรวมกันเป็นก้อนกลมๆ ไว้บนหัว พอเห็นพวกจิซาระเข้าก็ยิ้มแถมปริและโยนก้อนมนุษย์บนหัวทิ้งออกนอกหน้าต่างไป

“ทุกคนปลอดภัยดี...อีก!” เพราะริบพูดมิเกะเลยก่ดลั่นตัวเอง

“ที่ไม่ปลอดภัยน่าจะเป็นเธอมากกว่านะ” ทุกคนต่างถอนหายใจ แต่ในใจกลับรู้สึกอุ่นใจที่มีมิเกะอยู่ด้วย

“แล้วโคยมิล่ะ” จิซาระถามเพราะเห็นมิเกะมาคนเดียว

“เจอชินก็ข้างล่างนะ เลยกฝากให้เขาดูแลแทน”

“นั่นพวกเราเองก็รีบไปกันบ้างเถอะ” โยมิฮิเมะกระตุ้นให้ทุกคนรีบไปกันต่อ เพราะด้านหลังมีเสียงฝีเท้าทหารใกล้เข้ามาแล้ว

แต่การหนีหลังจากนั้นราบรื่นกว่าที่คิดไว้ เพราะทหารถูกแบ่งไปตั้งรับทัพของโอริวที่บุกเข้ามาประชิดเขตปราสาทแล้ว

ส่วนโรชินแคร์ก็ยังคงเผ่นได้ไวก่อนเป็นปรอทเช่นเคย พอไม่มีคนคอยสั่งการกองทหารก็ขาดระเบียบ ยิ่งพวกทหารเกณฑ์ที่เป็นชาวบ้านยิ่งแตกตื่นง่าย ทำให้การบังคับบัญชารวนไปหมด

โอริวที่ออกนำมาเองพอเห็นโคยมิกับโยมิฮิเมะกลับมามีความปลอดภัยก็รู้สึกโล่งอก แถมยังได้ข้อมูลภายในปราสาทจากโยมิฮิเมะอีก ทำให้การบุกโจมตีปราสาททำได้ง่ายราวพลิกฝ่ามือและลดการสูญเสียของกำลังทหารได้มาก แต่อาวุธที่ตามมาสุมทิ่มทำท่าไม่พอใจ เพราะโดนโรชินแคร์ทำลายไว้มาก พอจะเอาคืนเจ้าตัวกลับหายเข้ากลีบเมฆไปแล้ว

“อย่าโมโหสิคะ ไม่นั่นก็เข้าทางโรชินแคร์พอดี ราคานี้แหละแค่ต้องการปั่นหัวพวกเราเล่นเท่านั้นเอง ไม่ได้ลึกลับซับซ้อนอย่างที่คิดหรอก” โยมิฮิเมะพูดเตือนสติ ซึ่งอาวุธที่รับฟังและรับอารมณ์หันไปสั่งจัดระเบียบกองทัพเพื่อเคลียร์พื้นที่ต่อ เพราะมีอีกหลายจุดที่ยังมีการสู้รบกันอยู่

“แปลกนะ ทำไมถึงได้ละทิ้งที่มั่นที่ได้เปรียบไปง่ายๆ แบบนี้ล่ะ ถึงจะโดนล้อมก็เถอะ ถ้าบั๊กหลักรอกำลังเสริมมาช่วย น่าจะได้เปรียบทางยุทธศาสตร์ไม่ใช่หรือ” โอริวที่ศึกษาพิชัยสงครามมาออกอาการสงสัยยิ่งกว่าใคร

“ไม่หรือ...หนีไปนะถูกแล้ว รันโดคุถึงจะเป็นที่มั่นที่แข็งแกร่ง แต่การต่อสู้ตะลุมบอนในเขตเมืองเป็นการส่งผลเสียกับการป้องกันที่ระยะยาว อาจจะถูกตัดขาดเส้นทางหลบหนีได้ ถ้าเกิดพวกเราใช้แผนเผาเมืองขึ้นมา ทางนั้นก็หมดทางรอดแน่ๆ เพราะงั้นพวกเราถึงต้องใช้แผนเสี่ยงๆ และบุกทะลวงกำแพงเข้ามารบข้างในให้ได้ยังไงล่ะ”

พออารูอธิบายให้ฟัง โอริวก็นำหน้าเหมือนเพิ่งเข้าใจ แต่แล้วเขาก็นึกถึงเรื่องสำคัญอีกอย่างขึ้นมาได้

“แยะแล้ว! ลืมไปเลยว่าตอนนี้ฮันซุยกำลังสู้กับฟาฮาอยู่”

ขณะที่พวกโอริวเพิ่งนึกออก ฮันซุยก็น่าจะเหนื่อยแล้ว แต่ไม่ใช่ว่าฟาฮาจะเก่งกว่าจนสู้ไม่ได้ ถ้าเทียบความแข็งแกร่งแล้วน่าจะเรียกว่าสูสีกัน เพียงแต่ฮันซุยก็น่าจะติดกับการต้องตกเป็นฝ่ายรับข้างเดียว

ตั้งแต่ฟาฮาเริ่มใช้วิชาผสมออกมา ก็ไม่เปิดช่องให้ฮันซุยกู้ได้เลย ถึงดาบจะฟันร่างเขาไม่เข้า แต่วิถีดาบที่หนักลวและมาอย่างไม่ทันให้ตั้งตัว ทำให้ฮันซุยก็น่าจะใช้มือปกป้องไปตามสัญชาตญาณ และตกเป็นฝ่ายตั้งรับอย่างไม่มีทางเลือก แถมความเร็วและความต่อเนื่องก็เป็นปัญหาเช่นกัน รวกับพายุหมุนที่เมื่อก่อตัวขึ้นมาแล้วก็จะไม่มีวันหยุดได้อีกเลย

ในความเป็นจริง ฟาฮาไม่ได้คิดกลยุทธ์นี้ขึ้นมาได้เอง แต่โรชินเคอร์เคยสั่งให้เขาฝึกวิชาต่อสู้แบบนี้ให้คุ้นเคย เพื่อกรณีที่ใช้ออสูรมาช่วยไม่ได้แล้วต้องเจอกับคู่ต่อสู้แบบฮันซุยก็น่าจะ โรชินเคอร์สามารถวิเคราะห์จุดอ่อนของวิชายุทธ์ทั่วไป ซึ่งส่วนใหญ่แล้วแต่ละต้องใช้เวลาในการรวบรวมและเร่งพลังปรารถนาเพื่อใช้ไม่ตายออกมา ถ้าระหว่างนั้นยังติดพันกับการต่อสู้แบบพัวพันจนออกกระบวนท่าของตัวเองไม่ได้ ก็เหมือนปิดตายท่าไม้ตายไปด้วย

ฟาสาเองก็มีจุดที่ได้เปรียบคือความอืด ต่อให้เคลื่อนไหวด้วยความเร็วแบบนี้อาจต่อเนื่องก็ไม่เหนียว่ายๆ แถมเพราะฝึกวิชาผสมมาจนเชี่ยวชาญ ทำให้จังหวะไม่ผิดพลาดและใช้ออกมาได้อย่างมั่นใจ กระทั่งตอนนี้เขาได้เพิ่มจำนวนดาบขึ้นม่อีกหนึ่งเล่มจนจำนวนในการโจมตีเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัว คราวนี้อะว่าแต่ตั้งรับเลย แค่อึดจะถอยหนีออกไปตั้งหลักฮันซุ่ยยังทำไม่ได้ด้วยซ้ำ รอบตัวเขาตอนนี้เต็มไปด้วยพายุดาบที่มาจากทุกทิศทุกทางแล้ว

“ระ ร้ายกาจจริงๆ!” ฮันซุ่ยถึงกับต้องออกปากชม เพราะไม่เคยเห็นการต่อสู้แบบนี้มาก่อน ถึงจะเป็นวิชาพื้นๆ ไม่มีพลังอะไร แต่สร้างความยุ่งยากและทำลายจังหวะของเขาโดยสิ้นเชิง

“อะ ขอโทษ อะ แต่คราวนี้ข้าก็จะชนะเหมือนเคย” ฟาสาประกาศชัยชนะออกมา พร้อมกับต่อยหมัดที่อัดพลังปราณไว้ใส่กลางหน้าฮันซุ่ยตรงๆ

“อย่าใจร้อนไปเจ้าหนุ่ม!” ฮันซุ่ยเพิ่มพลังไปที่ฝ่ามือให้เพียงพอจะรับหมัดของฟาสาได้ ซึ่งพลังแค่สิบส่วนก็รับมือได้สบายแล้ว จนไม่เหมือนว่านี่จะเป็นหมัดพิฆาตเลย แต่ทันทีที่ทำแบบนี้ ร่างของฮันซุ่ยก็ถูกพายุดาบพัดฟันใส่จนเลือดอาบไปทั้งตัว

“เป็นไปได้ยังงี้! ดาบพวกนี้ผ่านวิชากายเหล็กของข้ามาได้ยังงี้?” ฮันซุ่ยบาดเจ็บสาหัสจนทรุดลงไปกับพื้น แม้จะไม่ถึงกับเสียชีวิตในทันทีแต่บาดแผลก็ลึกมาก ขณะที่ฟาสาจับดาบทั้งสองเล่มแทงเข้าฝักดาบตรงเอวอย่างพร้อมเพรียงราวกับโพสท่าแห่งชัยชนะไม่มีผิด

“อะ วิชากายเหล็กของท่านสมบูรณ์เกินไป จะ จนทำลายได้ไม่ยาก” ฟาสาพอสู้เสร็จก็หลบไปแอบหลังต้นไม้แถวริมน้ำ และโผล่เฉพาะหน้าออกมาตอบให้ฟัง

“สมบูรณ์เกินไปจนทำลายได้?” ฮันซุ่ยยังสับสนกว่าเดิมเมื่อได้ยินคำตอบ

“เหล็ก...อะ ถ้าแข็งเกินไป ก็หักได้...อะ ดาบที่ดี จึงต้องเป็นดาบที่มีความยืดหยุ่นอยู่ด้วย” ฟาสาทำเสียงกระซิบกระซาบ ทั้งๆ ที่เป็นฝ่ายชนะก็ยังทำลับๆ ล่อๆ ไม่เปลี่ยน

“ความยืดหยุ่น...แบบนี้เอง! นั่นการโจมตีด้วยหมัดก่อนหน้านี้ ก็เพื่อสร้างรอยร้าวขึ้นบนเหล็กลิ้นะ” ฮันซุยถึงจะบาดเจ็บจนแทบหมดสติ แต่ก็ยังอยากรู้เหตุผลที่ตัวเองแพ้ให้ได้

“อะ ถูกแล้ว มะ หมัดข้าไม่ได้แข็งแกร่งจะทะลวงเหล็กได้ ตะ แต่ถ้าสร้างแรงเครียดสะสมไว้ละก็ พะ พอทำได้” พอพาสใช้คำยากๆ ที่ไม่คุ้นออกมา ก็รีบเปลี่ยนไปอธิบายใหม่อย่างร้อนรน

“หมัดข้าไม่ได้สร้างความเสียหาย อะ แค่กระตุ้นให้พลังปราณที่ใช้สร้างร่างเหล็กไปกระจุกรวมตัวกันตรงจุดที่โดนชนไป พะ พอทำแบบนั้นไปเรื่อยๆ ความเสถียรของร่างเหล็กก็จะพังลง มะ เหมือนระลอกคลื่นหลายๆ ระลอกมากระทบกัน ทะ ท่านฝึกวิชานี้จนเชี่ยวชาญร่างกายเลยเคยชิน ทำให้ไม่รู้สึกรู้สึกับพลังปราณเกิดการเคลื่อนย้าย...ละ แล้วก็...พะ ผู้ฝึกยุทธ์วิธีเก่านะ มั่นใจในวิชาของตัวเองมากเกินไป ไม่รู้จักประยุกต์หรือปรับใช้ แข็งทื่อเป็นก้อนหินแบบนี้หุบที่เดียวก็แตกแล้ว ทะ ท่านแคร์เคยกล่าวไว้ล่ะ”

พอพูดจบพาสก็เตรียมจะขึ้นหันทันที ทว่าพอหันหลังกลับไปก็โดนฝ่าเท้าใครบางคนประทับเข้าเต็มแก้ม ทั้งหน้าและตัวสะบัดหมุนตัวกลางอากาศไปหลายรอบ พร้อมกับความเจ็บปวดพุ่งจี้ไปถึงก้านสมอง

“ทื่อเป็นก้อนหินหรือ พุดได้ดี นี่ลองโดนก้อนหินปาหัวแตกหน่อยเป็นไง!” คนที่กระโดดเตะหน้าพาสไม่ใช่ใคร แต่เป็นทายุระที่เพิ่งมาถึง

“จะ เจ็บอะ!” พาสลุกขึ้นมากุมแก้มที่บวมช้ำทั้งน้ำตา

“ชะ ข้าไม่ได้พุดสักหน่อย อะ แค่มุขคำพุดท่านแคร์มาเอง” แถมยังแก้ตัวน้ำซุ่ๆ อีก

“หรือ...นั่นข้าจะยืมคำพุดท่านอาจารย์เซย์บ้าง เอ...ว่าไงนะ อ้อ! ท่านอาจารย์เคยบอกไว้ว่า ทุกสิ่งล้วนไม่สมบูรณ์แบบ เจกเช่นทุกวิชาย่อมต้องมีจุดอ่อน แต่ว่าการที่มีจุดอ่อนก็หมายความว่า มันยังพัฒนาต่อไปได้ไงล่ะ!” ทายุระชี้หน้าอีกฝ่าย และพูดด้วยน้ำเสียงที่แสดงความคุกคามเต็มที่

“เออะ รับมือวิชาที่พัฒนาแล้วของข้าไปซะ!” ว่าแล้วเธอก็พุ่งเข้าไปโดยไม่

ได้ยินเสียงฮันซุยที่กำลังตะโกนเตือนอยู่เลย

ฟาฮาดก็ใจจนปาดาบออกมาอย่างร้อนรน และหายุระก็ซ้ารอยฮันซุยด้วยการปัดมันออกไป ทำให้เขาเริ่มใช้วิชาผสมออกมา

ทว่าดาบที่ถูกเตะจนหมุนตัวใส่หายุระ คราวนี้นั้นไม่ได้ถูกปัดออก แต่เธอกระโดดจับและกัดมันแตกละเอียด

ถึงจะเป็นผู้ฝึกยุทธ์ที่มีลัทธิชาตญาณเฉียบคมเหมือนกัน แต่ถ้าเทียบกันแล้ว ลัทธิชาตญาณของฮันซุยเป็นของมนุษย์ไม่ผิดเพี้ยนแน่ แต่ส่วนของหายุระคือลัทธิชาตญาณของสัตว์ที่ดุร้ายและป่าเถื่อนอย่างยิ่งที่สุด แถมหลังจากที่ได้ฝึกกับเอมียาโกะ บวกกับคำพูดของเซโรก็ทำให้เธอเข้าใจว่า ถ้ามาเปลี่ยนวิธีต่อสู้ของตัวเองก็จะตามคนอื่นไม่ทัน เพราะฉะนั้นเธอจึงเลือกที่จะลับเขี้ยวที่อูๆ ของตัวเองให้คม ถึงแม้จะเป็นแค่ฟุ้งเข้าชนด้วยกำลัง แต่ก็ต้องให้มันเป็นการฟุ้งชนที่ไม่มีอะไรจะมาหยุดได้ จนสร้างเป็นวิชาเฉพาะตัวที่ตั้งชื่อให้ว่า สมิงตะลุ่ยไพร

มันเป็นวิชาที่ไม่มีอะไรเลยนอกจากการฟุ้งใส่เป้าหมายตรงๆ และใช้พลังทั้งหมด รวมถึงร่างกายที่แข็งแกร่งทำลายทุกสิ่งขวางหน้า ไม่ว่าจะเป็นอาวุธหรือวิทยายุทธ์ของอีกฝ่าย เธอก็จะแหวกว่ายเข้าไปจนถึงตัวให้ได้ ถึงอาวุธจะมองว่าเป็นวิชาที่โคตรไร้สาระ แต่เซนะกลับมองว่าเป็นวิชาที่อันตรายมาก เพราะเป็นการทุ่มทุกอย่างในการโจมตีแนวเส้นตรงแบบวัดกำลังกันไปเลย เหมือนกระสุนที่ยิงออกไปแล้วไม่มีทางหยุดได้

ฮิคาริเองก็นึกสนุก บวกกับต้องการแก้เผ็ดเซโรที่มีเซนะคอยสั่งสอนวิชาให้ เธอเลยสอนการใช้พลังปรารถนาที่เหมาะสมกับวิชาสมิงตะลุ่ยไพรให้หายุระ เพื่อให้เซโรโดนหายุระอัดแน่นเข้าสักวัน ไปๆ มาๆ หายุระเลยมีพลังปรารถนาล้ายกับฮิคาริ แต่พลังทำลายสูงกว่าปกติ

แต่ก็อีกนั่นละ...อย่างไรก็เป็นวิชาที่มีจุดอ่อนให้เห็นได้ง่ายมากๆ เพราะเป็นการโจมตีที่อูๆ ไม่มีลูกเล่น ถ้าคิดจะหลบก็ทำได้ ทว่าตอนนี้กลับเป็นฟาฮาดที่ถอยหนีแบบตาลีตาเหลือก ทั้งๆ ที่ถ้าเทียบกับฮันซุยแล้ว หายุระก็ไม่น่าจะต่างกับเด็กเพิ่งหัดเดิน

มีเพียงอย่างเดียวที่ทายุระเหนือกว่าฮันซุ่ย นั่นก็คือจิตสังหารที่เข้มข้น รวบรวมพลังหีที่แค่คำรามออกมา ก็ทำเอาบรรดาสัตว์น้อยใหญ่พากันกลัวหวาด ซึ่งเป็นสิ่งที่แมวน้อยจิตอ่อนฟาฮาแพ้ทางมากที่สุด ที่น่ากลัวไม่ใช่วิชา แต่เป็นจิตสังหารและเวทดาของเธोजี่จ้องจะกินเลือดกินเนื้อกันต่างหาก

ฟาฮาเพิ่งกระโดดหลบกรงเล็บของทายุระที่แหวกอากาศเข้าใส่อย่างบ้าคลั่ง จนพื้นถูกขูดเป็นทางยาว การโจมตีพลาดยิ่งทำให้ทายุระหัวเสียและเพิ่มจิตสังหารไปลงที่ฟาฮามากขึ้นกว่าเดิม จนอีกฝ่ายหงอชนิดถ้ามีหางก็คงจุกเข้าไปในก้นแล้ว ขนาดฮันซุ่ยยังดูออกว่าฟาฮาแพ้ทางทายุระเต็มๆ ในแง่ของจิตใจ

“ระ ร้ายกาจยิ่งนัก ฝะ ฝากไว้ก่อนเถอะ!” ฟาฮากัดฟันบอกรายอย่างเจ็บใจ แต่ก็หลบหน้าไม่กล้าจ้องอีกฝ่ายและหนีไปตื้อๆ เลย ฮันซุ่ยมั่นใจว่า...คงเป็นการฝากลิ้มไม่กลับมาเอาแล้วแน่ๆ

ขาว

สีขาว

สิ่งที่มองเห็นในขอบเขตของสายตาล้วนเป็นสีขาวไปหมด ร่างของพวกออร์คที่โดนแช่แข็ง และแตกกระจายเป็นเกล็ดสีขาวท่วมสูงเป็นกองๆ รายล้อมไปด้วยภูเขาน้ำแข็งสูงอีกหลายลูก

สองยอดฝีมือเทนจูกับเอมียาโกะตกอยู่ภายในวงล้อมของออร์คนับร้อย ถึงจะฆ่าไปเท่าไรมันก็ออกมาเพิ่มได้ราวกับไม่มีวันหมดสิ้น ในขณะที่พวกเขาเริ่มหมดแรงจนต้องยืนหลังชนกันเพื่อไม่ให้ล้มลงไปในตอนนี่

“เจ้าเผ่ายังเหลือไม้เด็ดอะไรอีกไหม เพราะเราใช้จนหมดไส้หมดพุงแล้ว” เอมียาโกะกระซิบถามและตั้งใจไม่ให้หมดสติ

“น่าเสียดาย คงเหลือแต่ไม้ที่ใช้ปักหน้าหลุมศพแล้ว” เทนจูตอบอย่างเศร้าสลด

“ฮะๆ เพื่อให้เราอันหนึ่งด้วยละ”

เอมียาโกะก็เตรียมใจไว้แล้ว เธอคิดว่าตัวเองมาได้ไกลกว่าที่คิด การถ่วง

เวลาน่าจะสำเร็จ ถ้าทางอาร์สามารถทำตามแผนได้ ป่านนี้การรบที่รันโดคุน่าจะเข้าสู่ช่วงสุดท้าย ที่ต่อให้ทัพเรือขององค์จักรพรรดิตามไปสมทบก็ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ได้แล้ว

เสียงเท้าของเหล่าออร์คที่ย่ำลงพร้อมกันทำเอาพื้นสั่นตามเป็นจังหวะ พวกมันกำลังปีบวงเข้ามาอย่างช้าๆ เข้าหาเหยื่อที่บาดเจ็บและอ่อนแรง แต่พวกมันก็ยังคงรักษาความระแวดระวังไว้ เพราะถึงจะเจียนตายแต่ทั้งคู่อีกยังมีพิษสงอยู่

“ข้ามีความคิดอย่างหนึ่ง” เทนจูถอนหายใจก่อนจะเอ่ยขึ้นมาแบบหมดแรง

“ว่ามา เรารอฟังอยู่” เอมียาโกะคิดว่าเวลานี้มีอะไรที่รับฟังได้หมดแล้ว

“แทนที่พวกเราจะโดนฉีกร่างและจนสภาพศพพวณสังเวช พวกเรามาแข่งตัวเองเพื่อให้ศพอยู่อย่างสง่างามดีไหม”

“ไม่แล้ว แต่ถ้าจะทำก็รีบเข้าเถอะ ตาของเราพร่าจนมองไม่เห็นแล้ว” เอมียาโกะยื่นมือไปประสานกับมือของเทนจูเพื่อรวบรวมพลังปราณ แต่ก่อนที่จะได้ใช้พลังครั้งสุดท้ายออกมา ทุกอย่างก็เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว

พื้นน้ำแข็งรอบตัวของทั้งคู่เกิดรอยร้าวกินบริเวณกว้าง จากนั้นก็มีเงาดำขนาดใหญ่จำนวนมากพุ่งขึ้นมา พวกเทนจูไม่ทันมองว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เท่าที่เห็นคือเศษชิ้นส่วนของออร์คกำลังตกลงมาราวกับห่าฝน พร้อมกับร่างของเหล่าเงาดำที่ลงมาถึงพื้น

เงาดำที่อยู่ใกล้เพียงเอื้อมมือไปถึงนั้น เป็นร่างของสิ่งมีชีวิตสุดพิลึกพิลั่นตัวของมันเหมือนปลาที่มีขนาดเท่าสนามฟุตบอล และมีรยางค์ขนาดใหญ่ที่ใช้เคลื่อนไหวแทนมือและขา ส่วนหัวของมันสีดำสนิทรูปทรงมน ไม่มีตา จมูก หรือปาก เป็นแค่พื้นผิวสีดำตลอดทั้งหัว

“เปิดออกได้แล้ว” เสียงที่คุ้นหูดังออกมาจากด้านในปลาประหลาด เป็นเสียงที่กระซกสติดของพวกเทนจูให้กลับมาแจ่มใสได้อีกครั้ง พร้อมกับพื้นผิวส่วนหัวสีดำนั้นเริ่มมีรอยกริดเป็นแนวขวางยาวครึ่งหัว ก่อนจะเปิดอ้าออกจนเหมือนปาก แต่สิ่งที่เดินออกมาจากข้างในปากนั้นพิลึกพิลั่นและดูน่ากลัวยิ่งกว่า เพราะกองทัพปีศาจกำลังยাত্রาทัพโดยมีเซโร่เดินนำหน้าออกมา เหล่าปลาปีศาจยักษ์ที่

เหลือกก็เริ่มเปิดปากและส่งกองทัพปีศาจออกมาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ

“เอ่อ...ไม่ต้องกลัวนะครับ พวกเดียวกัน...ใช่ไหมพวกแก” เซโร่หันไปหาพวกปีศาจเพื่อให้ช่วยยืนยันคำพูด พวกมันเลยพากันตอบรับด้วยการฉีกยิ้ม...แต่ยิ่งทำให้สถานการณ์เลวร้าย เพราะรอยยิ้มของปีศาจไม่มีทางน่ารักน่าชังอยู่แล้ว กลับเป็นการขู่ให้พวกเทนจูยิ่งกลัวไปโดยไม่ตั้งใจ ส่วนเอเมียโกะสลับไปแล้ว

“คงต้องไว้อธิบายกันทีหลัง” เซโร่กุมขมับเพราะไม่ได้ตั้งใจจะให้เป็นอย่างนี้เลย

“ท่านเทนจูครับ ผมยิ้มใช้วิชานั้นหน่อยนะครับ” พอถูกเซโร่ทักขึ้นมา เทนจูที่ยังตะลึงอยู่เลยรีบหันมาแบบงะงะ

“อะ อืม วิชา อ้อ! วิชาที่ข้าถ่ายทอดให้สินะ” เทนจูเพิ่งนึกขึ้นได้ แต่ก็พยักหน้ารับไปก่อนจะนึกออกเสียอีก

ในช่วงก่อนหมดฤดูหนาว เทนจูได้พยายามอัดเยียดวิชาของตัวเองให้แก่เซโร่ ไม่ใช่เพราะเอาใจอนาคตลูกเขยหรือตอบแทนบุญคุณที่เคยช่วยตนไว้ แต่เทนจูถูกชะตาเขาตั้งแต่แรก แถมเซโร่ยังเป็นพวกที่ซึมซับวิชาของคนอื่นได้เร็วมาก เทนจูจึงอยากให้มีคนสืบทอดวิชาของตัวเองต่อไป แต่เพราะไม่มีเวลามากพอจะเรียนได้ครบทั้งหลักสูตร เซโร่เลยเลือกวิชาที่เขาเห็นว่าจะมีประโยชน์ที่สุดเท่านั้น

“เช่นนั้น ขอล่วงเกินแล้วครับ ผมจะรีบจบเรื่องนี้ให้เร็วที่สุด” เซโรย่นมือไปจับทั้งเทนจูและเอเมียโกะไว้

“วิชาพวกกันสมุทร” พลังปราณของเซโร่ถูกปล่อยออกมาห่อหุ้มร่างทั้งสองไว้เหมือนกับฟองอากาศ ก่อนที่จะทำให้จมลงไป

วิชานี้ไม่ใช่วิชาโจมตีหรือคุมขังแต่เป็นวิชาที่ใช้ฟื้นฟู ภายในฟองที่สร้างจากปราณ จะช่วยฟื้นฟูทั้งร่างกายและพลังปราณให้ฟื้นคืนอย่างรวดเร็ว แต่เทนจูเองก็แทบไม่เคยใช้วิชานี้เลยเพราะมันสิ้นเปลืองพลังปราณมากเกินไป การใช้สำหรับหนึ่งคนนั้น ต้องสิ้นเปลืองพลังปราณเท่ากับใช้หนึ่งวันเลย ทว่าเซโร่ที่มีพลังปราณคิวโนะโยโกะครึ่งหนึ่งอยู่ในร่างเหมาะกับวิชานี้มากกว่าเทนจูเสียอีก เหตุผลหนึ่งที่เซโร่เชื่อมั่นออกมาไม่ใช่แค่ต้องการจะรักษาทั้งสอง แต่เพื่อกันออกไปจาก

สนามรบตอนนี้ด้วย สงครามที่เซโรเตรียมจะใส่ทุกอย่างลงไปโดยไม่มีการเกรงใจกันอีกแล้ว นั่นคือเหตุผลที่เซโรอนุญาตให้พวกปีศาจอยู่ในร่างจริงได้

ในเมื่อทางองค์กรพรรคเป็นฝ่ายหุบและทำลายกฎทุกอย่างไป การรบครั้งนี้ก็ไม่เหลือเกียรติและศักดิ์ศรีอีก เซโรเลยไม่จำเป็นต้องรบตามแบบแผนเพื่อเป็นการให้ความเคารพอีกต่อไป จากนั้นไปจะเป็นสงครามภาคพื้นทวีปแบบเต็มรูปแบบ

“เสียเวลาตามรวมพลพวกที่ลอยไปตามน้ำซะนานเลยนะครับ” ลูซิเฟอร์เป็นปีศาจตัวเดียวที่ยังอยู่ในร่างมนุษย์ ก่อนหน้าที่จะถูกโจมตี เซโรได้คุยกับเขาล่วงหน้าแล้วว่า งานนี้อาจจะติดกับโรชินแคร์ได้ ซึ่งก็เป็นไปตามคาด เซโรที่อ่านแผนอีกฝ่ายไม่ออกจึงคิดวิธีตลบหลังแทน ด้วยการยอมให้ตัวเองไปติดกับเอง เพื่อลดความเสียหายที่จะเกิดขึ้น และเปลี่ยนมาเป็นการเสียหายที่ควบคุมได้

เซโรคิดไว้ก่อนจะออกเดินเรือเสียอีกว่า ถ้าเจอกับกองเรือเข้าจริง ๆ ถึงจะไม่ใช้เรือทันสมัยแบบนี้ พวกเขาก็คงสู้ไม่ได้อยู่ดี เพราะความชำนาญศึกทางทะเลไม่มีทางเทียบอีกฝ่ายได้ โอกาสชนะเท่ากับศูนย์ ดังนั้นเขาต้องเปลี่ยนความพ่ายแพ้ให้เป็นอาวุธให้ได้ โดยการเตรียมพวกปีศาจปลายักษ์ไว้ใต้น้ำให้ตามไปกับกองเรือ ส่วนปีศาจที่เหลือก็ให้เตรียมตัวไว้ พอเรือแตกตกลงไปในน้ำเมื่อไรก็ให้ขึ้นร่างเพื่อไม่ให้แข็งตายเพราะอุณหภูมิน้ำไปเสียก่อน จากนั้นก็ให้เข้าไปหลบในตัวปีศาจปลา รอจนรวมพลกันครบแล้วก็จะออกเดินทางตามตลบหลังกองเรือขององค์กรพรรคอีกที

เพราะอย่างนี้เซโรเลยได้รู้ซึ่งถึงประสิทธิภาพในการรบของอีกฝ่ายและประเมินได้ว่า ถ้ายังสู้แบบเดิมพวกเขาจะต้องสูญเสียหนัก กองทัพต่อต้านเองก็จะโดนทำลาย เช่นนั้นแล้วเขาจำต้องเรียกเอาความสมดุลคืนกลับสู่สนามรบนี้ให้ได้

“ลูซิเฟอร์ จากนั้นไปฉันจะสู้ด้วยกำลังทั้งหมด ช่วยจำกัดขอบเขตความเสียหายให้ที และป้องกันพวกเราที่อาจโดนลูกหลงด้วย” เซโรออกคำสั่งแบบจริงจังเป็นครั้งแรก จนลูซิเฟอร์เองสั่นสะท้านไปทั้งตัวเพราะรอลานานอยู่แล้ว รอย

ยิ้มจึงฉีกกว้างจนถึงใบหู ก่อนที่จะใช้มือทั้งสองข้างฉีกร่างตัวเองออกจนเหลือเพียงร่างปีศาจที่แท้จริง

“เชิญสร้างหายนะได้ตามที่ท่านต้องการเลย เจ้านาย” พุดจบลูซิเฟอร์ก็กางปีกบินขึ้นไปบนท้องฟ้า และเริ่มต้นร่ายเวทมนตร์ออกมา ขณะเดียวกันเซโรก็หันไปทางปีศาจปลาที่มีเซนะยืนดูด้วยความตื่นตันทันทีอยู่ข้างใน

“อา...จะอยู่ดูก็ได้ แต่แค่ดูเฉยๆ เท่านั้นนะ ขอร้อง” มีเหตุผลหลายอย่างที่เซโรไม่อยากให้เซนะออกมาผสมโรงด้วย

“รับทราบเจ้าค่ะ!” เซนะขานรับเสียงใส

เซโรถอนหายใจเอือมเหงาหนึ่งก่อนจะเรียกสมุทปกคำออกมา หลังจากที่เขาได้ใช้พลังปรานได้ เขารู้สึกว่าพลังวิญญาณก็เพิ่มตามไปด้วย โดยเฉพาะหลังจากที่ได้ปรานคิวบิโนะโยโกะมา ระดับพลังวิญญาณของเขาเพิ่มขึ้นแบบก้าวกระโดดเลยทีเดียว จนตอนนี้เขาสามารถทำในสิ่งที่เมื่อก่อนไม่เคยทำได้

“ด้วยพันธสัญญา จงฟัง ข้าขอเอ่ยนามเจ้าและจงเผยร่างที่แท้จริงออกมา เทพแห่งพงไพรฟิมีรา!”

สิ่งที่ออกมาไม่ใช่สุรमार่างจิวในโหมตประหัตพล้งงานหรือแบบตัวเต็มตามปกติที่เคยเรียก แต่สุรमारายเป็นสิ่งที่จะแสดงพลังตามระดับพลังวิญญาณของผู้เป็นนาย และระดับพลังของเซโรในตอนนี้สามารถทำให้ฟิมีราอยู่ในร่างจริง...ร่างของเทพที่สมบูรณ์แบบได้

มิติเกิดการสั่นสะเทือน เป็นสัญญาณการปรากฏตัวของสิ่งที่มีพลังเทียบเท่าเทพและพระเจ้า ร่างแสงขนาดใหญ่แผ่ขยายออกมาจากด้านหลังเซโร รากไม้แข็งแรง เรียงตัวออกมาเป็นส่วนปีกทั้งสองข้าง แผ่กว้างจนปิดบังท้องฟ้าได้ถึงครึ่งหนึ่ง

“ป้องกันแนวชายฝั่งไว้” เซโรชี้นิ้วไปที่ชายฝั่งเพราะอาจยังมีคนเหลือรอดอยู่ ฟิมีราก็พยักหน้ารับด้วยรอยยิ้มก่อนจะที่ผายมือออกให้ละอองเล็กๆ กระเจาไปในอากาศ พอตกลงสู่พื้นก็กลายเป็นต้นไม้งอกขึ้นมาเบียดเสียดกันเป็นกำแพง ป้องกันไปตลอดแนวชายฝั่ง

เมื่อเตรียมการพร้อมแล้ว เซโรก็ยกมือขึ้นไปบนท้องฟ้า วงแหวนเวทขนาดใหญ่วิ่งปรากฏขึ้นมา เพื่อเตรียมใช้เวทมนตร์ทำลายล้างที่รุนแรงที่สุด

“โคเมท พิวดาวนด์!”

เซโรคิดจะปิดบัญชีในการโจมตีในครั้งนี้ด้วยการใช้เวทเรียกดาวตกลงมา พวกปีศาจเองเตรียมพร้อมรับแรงกระแทกด้วยการไขว่แขนไว้ตรงอกและหุบปีกมาไว้ด้านหน้าแทนโล่

แต่ก่อนที่จะดาวตกจะพุ่งลงมา องค์จักรพรรดิก็ออกมายืนอยู่บนดาดฟ้าเรือพร้อมกับชุดาบสีทองขึ้น แสงจากดาบสีทองทำให้วงแหวนเวทเกิดกระบวนกรย้อนกลับ ไม่ได้สลายหายไปเพราะถูกทำลาย มันแค่อย้อนกลับมาเท่านั้น เซโรรู้สึกได้เพราะเขาไม่ได้สูญเสียพลังวิญญาณไปเลย

“ดาบทองพิสุทธิ์ไร้ละ” เชนะเอ่ยขึ้นราวกับกะไว้แล้วว่าต้องเป็นแบบนี้

“มันถูกสร้างขึ้นมาในช่วงสงครามล้างเผ่านอกรีต เป็นอาวุธที่มีอำนาจในการหยุดและย้อนกลับพลังที่เหนือธรรมชาติ อย่างเวทมนตร์อะไรทำนองนั้น คึกๆ ถ้าจะให้ช่วยก็บอกได้นะเซย์ เขาคิดค่าตอบแทนเป็นหมวดตัวแบบถึงพริกถึงขิงหนึ่งชั่วโมง”

“ไม่เอา!” เซโรปฏิเสธก่อนที่จะเซนะจะพูดจบซะอีก แต่เขาก็อดคิดไม่ได้ว่ามันเป็นอาวุธที่ขี้โกงจริงๆ แบบนี้ก็เท่ากับว่าใช้เวทมนตร์ไม่ได้เลย ยิ่งพวกปีศาจที่ใช้เวทมนตร์เป็นหลักก็กลายเป็นเสียเปรียบขึ้นมาทันใด

“นายท่าน อาวุธนั้นทำลายพรของเทพไม่ได้หรอก ใช้ข้าหรือท่านพี่อาบิรันสู้สิ” ฟิมิร่าแนะนำ แต่นั่นก็ไม่อยู่ในตัวเลือกของเซโร เพราะการโจมตีของฟิมิร่าเป็นแบบวงกว้างไม่เลือกเป้าหมาย แถมยังไวกับพวกปีศาจด้วย เฉลียวๆ ก่อนจะจัดการอีกฝ่ายได้หมด พวกปีศาจจะตายกันเสียก่อน ส่วนอาบิรัน เซโรยังไม่ได้ทดสอบพลังเต็มขั้นในร่างเทพที่แท้จริงของเธอเลยไม่กล้าใช้ออกมาสู้สับสนำ เพราะได้ยินว่าระดับขั้นของอาบิรันเพิ่มขึ้นสูงกว่าเดิมจนระดับสูงกว่าฟิมิร่าอยู่เยาะเกือบๆ จะเป็นเทพปรณณ์ได้เลย

ส่วนราตรี เซโรตัดทิ้งชนิดตัดหางปล่อยวัดเลยด้วยซ้ำ ไม่ใช่เพราะเธอใช้

เวทมนตร์ของปีศาจที่อาจถูกดาบทองย้อนพลังกลับได้ แต่ถ้าราตรีได้พลังกลับคืนมาทั้งหมดก็ไม่ว่าอะไรจะไปบ้าง ยิ่งเอาแน่เอานอนไม่ค่อยได้อยู่ด้วย เผลอออาจจะคิดจัดจนเปลี่ยนโลกนี้ครั้งหนึ่งเป็นโลกปีศาจไปเลยก็ได้ แค่คิดเซโรก็สั่นสะท้านไปทั้งตัวแล้ว

“ขอบคุณสำหรับคำแนะนำนะ แต่ไม่ดีกว่า ขึ้นเรียกคนอื่นออกมาอีก เดี่ยวมิติก็พังทลายแบบตอนฟาฮาพอดี” เซโรตอบเสียงๆ ซึ่งพีมีรำกึ่งพอจะเข้าใจเหตุผลที่เซโรคิดอยู่

“ส่งสัญญาณนี้ต้องใช้กำลังเข้าชนตรงๆ แล้ว...พวกแกไม่กลัวเจ็บใช่ไหม” เซโรหันไปถามพวกปีศาจที่ต่างพากันหัวเราะหึๆ แบบมีเลศนัย แต่ท่าทางแบบนี้ก็แปลว่าไม่ได้เสียขวัญเรื่องใช้เวทมนตร์ไม่ได้ นับว่าเป็นข้อดีของกองทัพปีศาจอย่างหนึ่งที่จิตใจไม่หวั่นไหวง่าย ๆ เหมือนกับมนุษย์ แถมยังอันตรายกลับยิ่งชอบด้วยซ้ำไป

“ดี! จันทามา แต่อย่ารีบตายล่ะ ขี้เกียจตามไปส่งที่โลกปีศาจ” เซโรบอกพร้อมกับวิ่งนำออกไป พวกปีศาจเองก็หัวเราะซึ่งเสียงให้อารมณ์ไม่เหมือนปลุกใจเลยสักนิด ออกแนวนำชนลูกเกินไปด้วยซ้ำ แต่เซโรก็ทำได้แล้วเลยทำเป็นไม่ใส่ใจขณะที่พวกออร์คเองก็แหกกันลงมาจากเรือเหมือนกัน คราวนี้เหมือนจะกรูกันออกมาทั้งหมดเลย คลื่นสีดากับสีเทาพุ่งเข้าปะทะกันเสียงดังสนั่น ร่างและชิ้นส่วนที่แยกผ่ายไม่ได้ลอยกระเด็นขึ้นฟ้าตามแนวปะทะ ผ่ายออร์คใช้ทั้งดาบ หอก รวมถึงปืน อาวุธทุกอย่างที่ใช้ได้ถูกนำมาดัดแปลงให้มีขนาดใหญ่ขึ้นและทรงอำนาจมากกว่าที่เคยเป็น แต่พวกปีศาจก็ราวกับกองทัพซอมบี้ โดนฟันโดนฆ่าไปเท่าไรก็ฟื้นคืนสภาพกลับขึ้นมาได้อย่างรวดเร็ว นอกเสียจากจะโดนทำลายจนละเลยจริงๆ ถึงจะไม่ฟื้นตัว แถมพวกปีศาจที่ตัวใหญ่ๆ แบบออร์คหรือใหญ่กว่าก็มีเหมือนกัน เรียวแรงเลยสูสี งานนี้พูดได้อย่างเดียว...พัดกันละ!

มีปีศาจสามตัวรวมร่างกันเป็นน้ำ เซโรจึงกระโดดขึ้นหลังและให้มันกระโจนที่เดียวก็ข้ามแนวรบด้านหน้ามาได้ ลูซิเฟอร์ก็กลับลงมาด้านล่างและเริ่มคุมแนวปะทะแทนเซโร โดยขยายแขนทั้งสองข้างของตัวเองให้ใหญ่ขึ้นจนสามารถบีบพวก

ออร์คได้เหมือนตบยุง

ตอนทำสงครามกับไทโร ทำให้ลูซิเฟอร์รู้จักการใช้รูปแบบการรบมากขึ้น
ตอนนี้เลยจัดทัพเป็นแบบรูปลิ้ม เพราะพวกออร์คมีขนาดตัวที่ใหญ่ทำให้ยืนพื้นที่
ได้ในปริมาณที่น้อยกว่า ถ้าใช้รูปแบบทัพอย่างนี้ก็จะสามารถเจาะเข้าไปในพื้นที่ได้
ง่ายกว่า หรือก็คือใช้หัวหอกจำนวนสองถึงสามคนรุมจัดการเป้าหมายเดียวให้เร็ว
ที่สุด

แต่พวกออร์คก็ฉลาดกว่าที่คิดแถมยังเป็นวิชายุทธ์อีกด้วย พอเห็นลูซิเฟอร์
ปรับทัพพวกมันเองก็ได้ตอบกลับบ้าง พวกมันตั้งแถวเป็นหน้ากระดานโดยตรง
กลางใจออร์คที่ตัวสูงใหญ่กว่าเพื่อนมายืนกอดคอเรียงแถวไว้ และให้พวกออร์ค
ที่ตัวเล็กขึ้นไปบนหลังเพื่อใช้อาวุธยิงโจมตีลงมาจากทางด้านบน ส่วนแถวหน้าสุด
คือพวกที่ใช้โล่และหอกคอยตั้งรับการโจมตี ตอนนี้พวกมันเลยไม่ต่างจากป้อม
ปราการเคลื่อนที่

ทั้งกำลังรบและกลยุทธ์ต่างสู้กันกันไม่ลง เซโรคาดการณ์ไว้แล้วว่าน่าจะเป็น
ศึกยืดเยื้อจึงรีบฝ่าแนวปะทะเข้ามาตั้งแต่แรก เพราะต้องรีบบุกให้ถึงตัวผู้นำ
อีกฝ่าย หรือก็คือองค์จักรพรรดินั่นเอง ยิ่งทำได้เร็วแค่ไหน ศัตรูก็จะจบโดยที่
สูญเสียอย่างน้อยลงเท่านั้น

แม้ปีศาจที่เซโรที่ตะลุยม้าฝูงออร์คเข้าไปสามารถปล่อยแขนหรือขาออกมา
เพื่อสกัดและโจมตีไปด้วย เลยไม่มีออร์คตัวไหนหยุดเซโรได้สักที จนกระทั่งมี
ออร์คตัวหนึ่งออกมายืนขวางหน้า มันต่างจากออร์คตัวอื่นอย่างสิ้นเชิง ทั้งสีผิวที่
เป็นสีเขียวทั้งตัว กล้ามเนื้อที่อัดแน่นได้รูปจนคล้ายคลึงกับมนุษย์ ในมือของมัน
ไม่ได้ถืออาวุธไว้

เซโรคิดว่าน่าจะเป็นตัวที่ใช้วิชายุทธ์แน่ จึงตอบไปที่ด้านหลังม้าเพื่อให้
สัญญาณ หันได้นั้นร่างของมันก็แยกออกจากกัน กลับไปเป็นปีศาจสามตัวตาม
เดิม มีแต่เซโรที่วิ่งตรงเข้าไปหาออร์คตัวนั้น

“ข้าคือกษัตริย์แห่งออร์ค นามของข้าคือ อารยะ!” ออร์คสีเขียวประกาศ
ชื่อและปล่อยหมัดตรงใส่เซโร

“เราคือที่ปรึกษาแห่งกองทัพต่อต้าน เซย์!” เซโรเองก็ทำแบบเดียวกันและค่อยสวนไปสุดแรงเกิด แรงปะทะจากหมัดของทั้งคู่ก่อให้เกิดคลื่นแรงอัดรุนแรงจนพวกออร์คที่ยืนอยู่ใกล้ๆ พากันล้มกระเด็น เปิดพื้นที่เป็นวงให้กับทั้งสอง และจากการแลกหมัดกันเพียงครั้งเดียว ทั้งคู่ก็ต่างรับรู้ถึงจุดเด่นและจุดด้อยของกันและกัน อารยะรู้ว่าตัวเองได้เปรียบเรื่องรูปร่างและพลังกำลัง แต่ทั้งความเข้มแข็งและปริมาณของปราณเซโรเหนือกว่า มันไม่อยากจะเชื่อว่าร่างกายเล็กๆ ของมนุษย์จะสามารถบรรจุพลังปราณได้ถึงขนาดนี้ด้วยซ้ำ

“ยินดีที่ได้สู้กับท่าน ราชาเซโร!” แต่อารยะกลับรู้จักตัวจริงของเซโร เล่นเอาเจ้าตัวตกใจไปเหมือนนั้น แต่ไม่มีเวลามาตะลึงกันแล้ว เพราะอารยะกำลังโจมตีเข้ามาด้วยกระบวนท่าหมัด ซึ่งแตกต่างไปจากของฮันซุยมก หมัดของอารยะมีทั้งความเร็วและความถี่ในการออกหมัด อาจเพราะร่างกายของออร์คมีความอึดมากกว่าของมนุษย์ จึงสามารถใช้กระบวนท่าแบบนี้ได้

แต่ถ้าเทียบกับที่เซาฝึกมา โดยเฉพาะกับเซนะแล้ว ถึงเธอจะไม่ได้เร็วมากมายอะไร แต่มีความลื่นไหลและคาดเดาได้ยากกว่านี้เยอะ แถมยังโดนเคี้ยวให้ฝึกกระบวนท่ามาอย่างหนัก ทำให้เซโรรับมืออีกฝ่ายได้อย่างสูสี กระบวนท่าของเซโรเป็นแบบตั้งรับ โดยใช้วิชาสายฝ่ามือคอยเบี่ยงวิถีโจมตีของอีกฝ่ายออกไป และพลิกเพลงเป็นสายดรรชนีขณะโจมตี

ทว่าอารยะเองก็สามารถใช้วิชาได้หลายสายเช่นกัน พอเห็นเซโรเปลี่ยนไปใช้วิชาดรรชนี มันเองก็เปลี่ยนไปใช้วิชาดรรชนีเพื่อต้านรับบ้าง พลังดรรชนีที่ปะทะกันเกิดเป็นคลื่นแรงอัดอีกระลอก รุนแรงยิ่งกว่าเดิมจนพื้นที่ว่างขยายวงกว้างกว่าเดิม และไม่มีใครกล้าล้ำเส้นเข้ามาเพราะรู้ถึงความต่างของฝีมือ

“เห็นว่าเพิ่งมาอยู่ได้เพียงแค่นี้เลยกลับฝึกยุทธ์ได้ถึงขนาดนี้ เทียบกับข้าที่ฝึกมาทั้งชีวิตแล้ว น่าอิจฉาพรสวรรค์แบบนี้จริงๆ” อารยะกล่าวพร้อมกับตั้งท่าร่างรับมือ

“ท่านเองก็เป็นออร์คที่พูดมากจริงๆ นะครับ” ถึงจะพูดแซวไปแต่เซโรก็รู้สึกนับถืออีกฝ่าย ทั้งความเก่งกาจและมารยาทของผู้ฝึกยุทธ์ ส่วนสถานะตอนนี้

ถ้าให้สู้กันต่อไป คงไม่สามารถสู้ผลกันได้ในวันนี้แล้วแน่ เซโรจึงจำต้องเอาจริงขึ้นมา

“หือ! จะใช้ทำนั้นแล้วสินะ” เซนะที่ตามมาดูใกล้ๆ โดยไม่มีใครรู้ตัว เซโรกับอารยะต่างเพ่งสมาธิถึงขีดสุดเลยไม่ได้ใส่ใจการมาของเซนะ พร้อมกันนั้นเซโรก็เริ่มใช้ท่าร่างออกมา แต่ไม่ใช่ท่าร่างทเวะสถิตที่ครูพักลักจำมา เซโรลดแขนทั้งสองข้างลง ยืนในท่าผ่อนคลายเหมือนกำลังจะเดินไปที่เตียงนอน แรงกดดันและปรารถนาลดฮวบจนเป็นศูนย์ สภาพพร้อมต่อสู้ของเซโรกำลังหายไปทีละอย่าง กระทั่งตัวเขาก็หายไป

“หายไปแล้ว!!!” อารยะกับพวกออร์คพากันตะลึง ที่จู่ๆ ก็มีคนหายตัวไปต่อหน้าต่อตา แต่ทำไมได้หายไปเลย พอมองหาดีๆ ก็เห็นว่าเซโรเขยิบเข้ามาใกล้จนอยู่ในระยะโคมতিแล้ว อารยะรีบกระแทกฝ่ามือออกไปโดนร่างของเซโรเต็มๆ ทว่าฝ่ามือกลับทะลุผ่านร่างไป ร่างเซโรกลายเป็นภาพรางๆ และหายไปราวกับไม่เคยมีอยู่มาก่อน อีกครั้งที่เซโรหายไปจากสายตาทุกคน

“รับมือลำบากหน่อยนะ กับท่าร่างทเวะไร้ตัวตนของเซย์นะ” เซนะยิ้มเห็นใจอีกฝ่ายที่ต้องมาเจอเซโรเป็นคู่มือแบบนี้ ว่ากันตามตรงแล้วอารยะมีระดับฝีมือที่สูงมาก เรียกได้ว่าระดับหัวแถวของยอดฝีมือก็ไม่ผิด เพียงแต่เซโรไม่ได้อยู่ในสารบบที่ว่านั้น ตัวตนของเขาก้าวข้ามขีดจำกัดของวิถียุทธ์ไปแล้ว

ท่าร่างทเวะไร้ตัวตนของเซโร ไม่ได้เป็นการหายตัวอย่างสมบูรณ์แบบ เพียงแค่หายไปจากสายตาชั่วแวบหนึ่ง ถึงจะเห็นตัวแล้วแต่ก็ไม่สามารถโคมตีให้ถูกตัวได้ แถมยังจะหายตัวไปต่ออีก จับความรู้สึกอะไรก็ได้ไม่ได้เลย ชนิดให้เป็นลมเสียยิ่งดีกว่า เพราะยังได้ยินเสียงบ้าง

ท่าร่างนี้เซโรคิดค้นขึ้นมาได้ขณะกำลังฝึกเจตจิตใหม่ของตัวเองจากตอนที่สู้กับมิเกะ มันช่วยให้เขาเห็นมุมมองที่กว้างขึ้นได้ เลยคิดว่าน่าจะมีประโยชน์ในสนามรบ แต่พอฝึกเข้าจริงๆ มันเป็นมากกว่าการขยายมุมมอง ยิ่งค้นพบว่าถ้ายิ่งลดอัตตาและจิตลงมากเท่าไร การรับรู้ตัวตนก็จะยิ่งน้อยลงไป พอยิ่งฝึกสมาธิตามแบบผู้ฝึกยุทธ์ดู ผลเลยถึงขั้นสภาพจิตใจไร้ตัวตนไปเลย ซึ่งเซโรก็เพิ่งมาคิดได้

ทีหลังว่า เจตจิตก็มาจากอตตาสถาสูงสุด อตตาสถาที่สร้างเป็นตัวตนขึ้นมา รู้สึกได้จับต้องได้ แต่ของเขามั่นตรงกันข้าม มันเป็นเจตจิตที่ลัดอตตาสถา จากการสร้างตัวตนเลยเป็นการลบตัวตนแทน และเมื่ออยู่ในสภาพนั้นเมื่อไร เซโรก็จะเข้าสู่โลก Ultimate World

ตัวตนเขาไม่ได้หายไปจากโลกอย่างสมบูรณ์ เพียงแค่ลบความรู้สึกถึงตัวตนไป ส่วนจิตและความคิดจะถูกย้ายไปที่ Ultimate World แทน ที่นั่นเป็นโลกที่เวลาเดินข้ามมาก เข้าในจุดที่ใกล้กับศูนย์มากที่สุด ไม่ใช่ใช้ซึ่งเวลาหรือหยุดเวลา แต่เป็นจุดสูงสุดของคำว่า 'เกือบจะ' ทุกอย่างจะคงเหมือนโลกปกติ อย่างตอนนี้รอบตัวเซโรก็ยังคงมีฝูงออร์คอยู่รอบตัว กับอารยะที่ยืนทำหน้าที่อยู่ข้างหน้า และขณะที่ทำาตั้นเดินอยู่ข้างหลัง

ทว่าใน Ultimate World ก็ใช่ว่าเซโรจะเคลื่อนไหวได้ตามใจชอบ เพราะเขาไร้ซึ่งอตตาสถาจึงไม่มีความตั้งใจของการกระทำใดๆ จิตว่างเปล่าทำให้การเคลื่อนที่จากจุดหนึ่งไปยังจุดหนึ่ง เป็นไปได้ยากและช้าพอฟๆ กับเวลาที่ใกล้ถึงจุดศูนย์ ถ้าใส่ความตั้งใจมากเกินไปเขาก็จะหลุดออกจากสภาวะไร้ซึ่งอตตาสถาทันที หรือก็คือการหลุดออกจาก Ultimate World ฉะนั้นอารยะเลยยังเห็นเซโรเป็นระยะ ทุกครั้งที่เขาคิดจะเปลี่ยนเส้นทาง ตัวเขาก็จะกลับคืนมาแต่ก็เพียงชั่วแวบเดียว ก่อนจะกลับคืนสู่ Ultimate World อีกครั้ง ซึ่งจุดนี้ที่ร่างสามารถช่วยเขาได้เยอะ เพราะไม่ต้องคิดอะไร แค่อลอยให้ร่างกายขยับไปเองตามที่ร่างกำหนดไว้

ด้วยวิธีนี้เซโรสามารถเข้าถึงตัวทุกเป้าหมายได้ตามต้องการ โดยที่อีกฝ่ายไม่สามารถหยุดหรือแตะต้องตัวเขาได้ ไม่สามารถโจมตี ไม่สามารถป้องกัน ไม่สามารถล่วงรู้ได้ ถึงมันเป็นช่วงเวลาเพียงชั่วครู่สำหรับคู่ต่อสู้ แต่สำหรับเขาเป็นเวลาที่ยาวนานเป็นปีๆ กว่าจะไปถึงจุดหมายได้ ถ้าไม่ได้เป็นคนที่มีความอดทนสูงแบบเขา ไม่มีทางใช้ชีวิตนี้ได้แน่นอน

เมื่อเซโรกลับออกมาจาก Ultimate World ครั้งสุดท้าย เขายู่ตรงตำแหน่งที่เหมาะสมที่สุดในการใช้ท่าที่ตั้งใจไว้ ตำแหน่งด้านหลังของอารยะ จุดที่มันมองไม่เห็นเซโรและไม่สามารถป้องกันตัวได้ แถมยังไม่รู้สึกตัวว่าเซโรยืนอยู่ตรงนั้นด้วยซ้ำ

“ทำไมตายฝ่ามือไร้อดีตตา” เซโรวางมือลงเบาๆ บนแผ่นหลังของอารยะแล้ว เดินหลบฉากออกมาเงียบๆ ก่อนที่อารยะจะรู้สึกตัวและหันมาพาดวงพาดวงใส่มันเป็นไม้ตายที่ไร้ซึ่งพลังโดยสิ้นเชิง แต่เซโรทำราวกับว่าการต่อสู้จบลงแล้ว

อารยะไม่อยากให้เซโรหายไปจากสายตาก็จึงพุ่งเข้ามาหมายจะล็อกตัวไว้ แต่ก้าวของอารยะแต่ละก้าวกลับช้าลงเรื่อยๆ ช้าจนก้าวตามจังหวะเดินแบบสบายๆ ของเซโรไม่ทัน ยังไม่ครบสิบก้าวดี อารยะก็กระอักเลือดและล้มพาดพื้นเหมือนไม้ใหญ่โดนโค่น

ฝ่ามือไร้อดีตตาของเซโรเป็นไม้ตายสายพลังอ่อน หรือก็คือปล่อยพลังปราดนในปริมาณที่แทบสัมผัสไม่ได้ออกไป พลังปราดนสายอ่อนนี้เองที่จะแทรกซึมผ่านปราดนป้องกันของอีกฝ่ายเข้าไปแทนการปะทะ มันจะซึมเข้าไปรวมกับปราดนสายหลักของเป้าหมาย รวมกันราวกับเป็นพลังของอีกฝ่าย กระทั่งมันโคจรไปยังจุดชีวิตถึงจะรู้ได้ว่ามีพลังแปลกปลอมปนมาด้วย ด้วยพลังแปลกปลอมเพียงนิดเดียวก็สามารถทำลายจุดชีวิตให้บอบช้ำสาหัสได้แล้ว มันเป็นเรื่องที่เซโรได้เรียนรู้มาตอนที่เซนะช่วยกระตุ้นจุดชีวิตให้เขาใช้พลังปราดนได้นั่นเอง

แต่ทั้งทำร่างเหวไรตัวตน หรือไม้ตายฝ่ามือไร้อดีตตา ก็ใช่ว่าจะเป็นนิยามสมบูรณ์แบบ ตรงกันข้ามมันมีเงื่อนไขและผลเสียพอๆ กับประโยชน์ที่มี ยกตัวอย่างทำร่างเหวไรตัวตน พอถูกลบอดีตตาที่เป็นเหมือนแรงจูงใจในการมีชีวิตไป หลังการใช้เซโรก็จะเข้าโหมดหมดอาลัยตายอยากไปพักหนึ่ง ทำให้ใช้ไม้ตายอื่นออกมาไม่ได้นอกจากฝ่ามือไร้อดีตตานั่นเอง แถมก่อนจะใช้ทำร่างเหวไรตัวตน เซโรจะต้องทำให้จิตต่อสู้ของเป้าหมายเพิ่มขึ้นในระดับหนึ่งก่อน เพราะยังจิตคู่ต่อสู้ยิ่งแข็ง การไร้ตัวตนของเซโรก็จะยิ่งทำได้ง่ายขึ้น

“ฝังฉันไว้ที่นั่นละ ชีวิตฉันมีค่าเท่ากับปูยเท่านั้นเอง” เซโรนอนลงกับพื้น และบ่นพึมพำออกมา เซนะเลยต้องเข้ามาอุ้มเซโรโยนกลับขึ้นไปบนหลังพวกปีศาจที่รวมร่างเป็นม้าอีกครั้ง

“พวกวิ่งไปรอบๆ เดียวก็ฟื้นตัวเองแหละ” เซนะบอกกับพวกปีศาจที่ฝังหัวรับ

อารยะยังลุกขึ้นมาได้ ถึงสภาพจนเจียนแล้วก็ตามที่แต่จิตใจนักสู้ยังมีอยู่อย่างเต็มเปี่ยม มันรู้สึกเจ็บใจถ้าปล่อยให้การต่อสู้จบลงแบบนี้ โดยที่ตัวเองไม่อาจทำอะไรอีกฝ่ายได้เลย ถึงจุดชีวิตจะบาดเจ็บแต่ก็แค่จุดเดียว ยังสู้ต่อได้

ทว่าความคิดนั้นก็พลันมลายลง เมื่ออยู่ต่อหน้าสิ่งมีชีวิตที่ลอยอยู่ด้านหลังของเซโร่

ร่างของคิวิโนะโยโกะในวัยโตเต็มที่ ผิวสีน้ำผึ้งตัดกับสีขาวของหางที่โบกพลิ้วไปมา ดวงตากกลมโตสีดำสนิทกำลังจ้องมายังอารยะ ขณะที่ปลายหางทั้งเก้ากำลังขยับไถลเข้ามาเรื่อยๆ เพียงเท่านั้นพลังปราณของอารยะก็เหวี่ยงไปราวกับกำลังโดนตุ๊กตกลืนอยู่

“ยอมแพ้ไปซะ เวลาที่เซย์ไม่อยู่ในสภาพพร้อมต่อสู้ เจ้านั้นจะออกมาแทน และมันจะไม่ให้การต่อสู้อีกต่อไป เชื้อเถอะ” เซนะกล่าวเตือน ขณะที่อารยะกำลังเห็นภาพหลอนของตัวเองที่ถูกปากของสัตว์ร้ายล้อมอยู่รอบตัว น้ำลายจากลิ้นหยดเหมะใส่หัว นั่นทำให้มันเย็นวาบไปทั้งตัวและหลุดออกมาจากภาพหลอน ขณะที่คิวิโนะโยโกะเสะยะมัยอยู่ที่เดิม ถึงแม้จะเจ็บใจแต่อารยะก็เก่งพอจะรู้ถึงความต่างของระดับพลังจึงกัดฟันยอมปล่อยเซโร่ไป จากนั้นสั่งให้พวกออร์คหยุดไล่ล่าเขาและหันไปสู้กับพวกลูซิเฟอร์แทน

“ถึงข้าจะแพ้ แต่ขอบอกไว้ก่อนว่า องค์ราชย์ขององค์จักรพรรดิมีพลังพอจะสู้กับเจ้าตัวนี้ได้แน่” อารยะหันมาเตือน แต่เซนะกลับยิ้มกว้าง

“เช่นนั้น เราก็ควรจะเห็นการต่อสู้ของสัตว์ประหลาดเร็วๆ แล้ว”